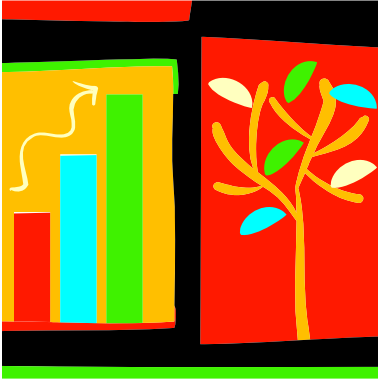

Lê Xuân Hoa

Bà Nội

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Cũng như bao đứa trẻ khác cùng làng, tôi lớn lên với hương lúa chín của làng quê nhỏ bé miền trung du. Tuổi thơ của tôi là bà nội, là những bông hoa gạo rực lửa đốt cháy cả dòng sông lạnh ngắt. Những đêm đông, tôi thiếp đi trong hương trầu thơm nồng, trong câu chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa bà kể. Những tối hè nằm trên chiếc chõng tre, tiếng ru của bà cùng tiếng gió từ chiếc quạt nan đưa tôi vào giấc ngủ. Tất cả cứ thế bình lặng và yên ả trôi theo tiếng thở của thời gian. Và cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi trong trí óc non nớt của tôi, bà là tất cả.

Tôi không có mẹ - hay nói đúng hơn - mẹ đã ra khỏi cuộc đời tôi từ khi tôi mới là đứa bé hai tuổi. Còn cha – tôi chỉ nhớ đó là người đàn ông dong dong cao. Mỗi khi tết đến, người đàn ông đó lại về thăm bà và tôi, đi cùng một người đàn bà và hai đứa trẻ. Mọi người bảo đấy là cha và dì của tôi. Nhưng thường thì tôi chẳng quan tâm lắm đến họ, tôi chỉ thích chơi với hai đứa bé thôi. Đứa bé gái mặc chiếc váy trắng viền đăng ten - chiếc váy mà cả trong giấc mơ, tôi cũng chưa bao giờ mơ được mặc. Thằng con trai mặc áo trắng bỏ thùng. Lúc ấy trong đôi mắt của tôi, chúng là thiên thần, còn tôi chỉ là

một con nhóc xấu xí. Hơn thế chúng lại có rất nhiều kẹo. Những chiếc kẹo xanh đỏ thật hấp dẫn khác hẳn với thanh chè lam bà thường cho tôi ăn. Thế nhưng tôi chỉ dám đứng nhìn mà thôi. Tôi không dám xin vì chúng như hoàng tử với công chúa, còn tôi chỉ là người hầu hạ mà người hầu thì chẳng bao giờ được ăn kẹo cùng hoàng tử, công chúa cả.

Những lúc ấy, bà thường gọi tôi vào bếp, dúm cho một thứ gì đó như nắm xôi hay quả ổi rồi bà bảo: “Ăn kẹo vào là đau bụng đấy”. Chỉ cần bà nói thế là tôi đã chẳng còn thích những chiếc kẹo ấy nữa, nhưng tôi vẫn luôn có những câu thắc mắc “chẳng hiểu sao hai đứa kia ăn nhiều kẹo thế mà không đau bụng”. Và cuối cùng thì tôi cũng tìm được câu trả lời và cứ thế ngốc nghếch tin rằng mình đúng “chắc ông thần kẹo chẳng thích mình”.

Theo thời gian trôi, tôi không còn là đứa bé chỉ biết quẩn quanh bên chân bà nữa. Tôi đã đến tuổi đi học. Ngày đầu tiên được cấp sách đến trường quả là một ngày vô cùng trọng đại đối với tôi.

Sáng hôm ấy, bà gọi tôi dậy từ sớm. Mặc cho tôi bộ quần áo đẹp nhất rồi bà đưa tôi đến trường. Có lẽ lúc ấy tôi đã nín thở để chặn sự hồi hộp đang òa vỡ trong lòng. Tôi sẽ sẽ nắm lấy tay bà – bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong bàn tay với những đường gân xanh nổi lên làn da nhăn nheo - khẽ khàng từng bước đi theo bà. Đến trước cổng trường tôi ngơ ngác trước sự tung bừng, náo nhiệt mà tôi chỉ thấy vào những ngày lễ hội. Bọn bạn tôi đứa nào cũng được bố mẹ dắt đến, chúng ăn mặc đẹp và vui cười hớn hở. Tự nhiên tôi cảm thấy mình buồn lạ lòng khi hôm nay bố không đi cùng tôi. Tôi lặng lẽ nép sau lưng bà - chẳng hiểu sao tôi muốn bỏ về quá. Và hình như bà cũng nhận thấy sự thay đổi của tôi nên bà cúi xuống cài lại cúc áo cho tôi, rồi bà bảo:

- Bà biết cháu buồn nhưng cháu không thích bà đi cùng hay sao?
- Không, cháu thích đi với bà lắm nhưng nhìn thấy bố mẹ chúng nó thì cháu nhớ bố cháu thôi.

Bà cười rồi bà đẩy tôi lên phía trước:

- Hãy đứng cầm lên cháu của bà.

- Tan học, tôi là người chạy ra khỏi lớp đầu tiên. Tôi muốn viết cho bà xem chữ “O” đi liền với câu nói quen thuộc của bà “O tròn như quả trứng gà” và thật ngạc nhiên khi tôi thấy bà đang ngồi dưới gốc cây đa, tay bà cầm chiếc nón phe phẩy quạt. Bà đến đón tôi. Tôi nhón chân nhẹ nhàng vòng ra sau lưng bà rồi ghé mặt thom môi một cái rõ to. Bà giật mình nhìn tôi rồi bà cười:

- Cha cô, định trêu bà hả?

Nhanh thật là nhanh, thế là đã 9 năm trôi qua từ sau buổi học đầu tiên đáng ghi nhớ ấy. Bây giờ tôi đã là nữ sinh lớp 9 – tôi đã lớn – không còn buồn vì không có bố đưa đi học như ngày xưa. Thế nhưng với bà, tôi vẫn luôn là con bé chíp hời như ngày nào. Còn với tôi, bà là tất cả những gì mà tôi có. Bà là bà tiên ban phép lành trong câu chuyện cổ tích. Cha mẹ và di chỉ còn là những cái bóng rất mờ nhạt trong tiềm thức tôi. Cũng có đôi lần bà hỏi “Cháu có nhớ mẹ không?”.

Lão nào tôi cũng dựa vào lưng bà rồi khẽ lắc đầu “Cháu có bà rồi, cháu chẳng cần mẹ nữa, nhưng mẹ cháu là ai hả bà?”. Bà ôm tôi vào lòng, bà cười nhưng giọng nói của bà lại nghẹn ngào. Dường như chúng vương cả vị mặn của nước mắt: “Cháu tội tội quá!”, Và bà chỉ nói một câu duy nhất ấy thôi, chẳng bao giờ bà trả lời câu hỏi của tôi cả. Tôi cũng chẳng thắc mắc nhiều về mẹ. Đối với tôi, từ “mẹ” sao quá mơ hồ, như một điều không có thực trên đời, lại cao xa. Tôi luôn luôn được nghe người khác gọi mẹ, nhưng có lẽ cả cuộc đời không bao giờ tôi được thốt ra lời gọi mẹ ngọt ngào âu yếm ấy. Vì thế, tôi bằng lòng với tất cả những gì tôi hiện có. Tôi cần bà và tôi đã có bà, vậy là đủ.

... Cầm sắc đỏ hoa gạo, tôi đặt lên mộ bà. Hôm nay tôi đến chào tạm biệt bà

vì ngày mai tôi sẽ ra thành phố ở cùng bố và dì. Thế là bà xa tôi gần hai tháng rồi, nhưng tôi vẫn không thể nào quen được với sự thật. Tôi luôn nghĩ rằng bà đi đâu đấy rồi một lát nữa bà sẽ về. Những lần đi học chẳng ai nhắc tôi đội mũ, mang áo mưa và đi học cùng tôi, bởi thật đơn giản: bà đã mãi mãi đi xa chỉ vì một căn bệnh rất đổi kỳ quặc - bệnh tuổi già. Ngày bà mất, tôi chẳng còn biết mình đã nghĩ gì, làm những gì, nhưng duy nhất một điều mà tôi biết là tâm hồn tôi trống vắng, hoang vu. Mất bà cũng gần như tôi đã mất tất cả.

Tôi lặng lẽ ngồi bên mộ bà mặc cho làn gió khẽ mon trớn lam tung bay mái tóc rối. Mái tóc mà ngày trước mỗi lần gội xong, bà lại chải cho tôi “Tóc cháu bà đẹp lắm, nhưng phải chăm gội bồ kết đấy nhé”. Thế mà ngày mai tôi đã phải xa bà rồi, phải xa miền quê nhỏ bé mà tôi đã gắn bó, miền quê đã ban tặng cho tôi một người bà, tôi đã qua những tháng năm ngây thơ chạy nhảy chẳng biết phải chịu đựng những ánh mắt không mấy thiện cảm của dì và tiếng thở dài của cha, nhưng chắc chắn tôi sẽ vượt qua được tất cả vì bà luôn ở bên tôi. Bà sẽ giúp đỡ tôi, bà sẽ truyền cho tôi nghị lực để tôi vững bước bởi vì trong trái tim tôi – bà là tất cả.

Mặt trời đang từ từ xuống sau dãy núi phía xa. Từng ánh nắng vàng đục vương len mộ bà cứ nhạt dần, nhạt dần rồi mất hẳn. Mùi nhang thoảng bay trong gió làm sống mũi tôi cay cay. Hoàng hôn bao trùm mọi cảnh vật, tất cả thật yên ắng, chỉ còn lại khúc đồng ca xào xạc của rừng lau.

Một ngày đã trôi qua.

Cây Bàng Tuổi Thơ

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Chị được thừa hưởng từ mẹ mái tóc dài óng ả, nụ cười hiền hậu và những vần thơ xinh xinh cùng cả cái mác sinh viên khoa văn trường Tổng hợp. Thơ của chị không gửi đăng báo, chỉ viết cho bạn bè và người thân. Mỗi lần đọc xong những vần thơ dịu dàng ấy không biết nên buồn hay nên vui, thì cũng nắng, cũng mây, cũng gió... có lẽ là thứ cảm giác nhẹ nhàng kiêu như ta đang đứng ở sự giao thoa giữa những cung bậc nhạt nhòa. Bởi vậy vui lên một chút cũng được hay buồn đi một tẹo cũng chẳng sao.

Em không biết làm thơ. Với em thơ chỉ là trò chơi cú bắt của những ngôn từ đồng đánh mà em thì chưa bao giờ tập cho bản thân thói kiên nhẫn. Bù lại thỉnh thoảng truyện ngắn của em cũng được xuất hiện trên báo này báo nọ, đủ để lũ bạn có cơ bắt em mở hầu bao cho những khoản chi bất ngờ không được tính đến trong dự toán ngân sách. Theo truyền thống gia đình em cũng học tổng hợp nhưng lại ngành luật. Ước mơ được trở thành một vị thẩm phán đã đeo đuổi tuổi thơ của em.

Gia đình chỉ có bốn người nhưng khoảng thời gian duy nhất để cả nhà sum họp đầy đủ chỉ dồn lại vào bữa cơm tối. Thì thời buổi kinh tế thị trường làm trong giờ, làm ngoài giờ, học trường chính, học trường phụ, thế mới mong đáp ứng được nhu cầu đòi hỏi của xã hội. Bộ thông báo “Tối nay họp gia

đình”. Em cười “Chính phủ vừa ra nghị quyết mới hả bố?”. Mẹ nhăn mặt “im nghe bố mày nói”. “Sang năm mẹ về hưu. Thôi cống hiến thể cũng đủ rồi. Tháng sau bố sẽ gọi thợ đến chặt cây bàng đi làm thêm gian ngoài cho mẹ mày bán hàng, chạy ra chạy vào có việc cũng đỡ buồn”. Chị thẳng thốt “Chặt cây bàng hả bố?”. Lặng lẽ em đứng lên bước ra ngoài sân. Trăng đầu tháng chênh vênh như con thuyền độc mộc giữa biển sao lung linh. Tán lá bàng xanh mượt âu yếm xòa xuống. Em úp mặt, vòng tay quanh thân cây xót xa nghe những ngày thơ ấu vọng về.

Ngôi nhà của em nằm trên con đường ngoại ô nghiêng nghiêng hàng xà cừ xao xác lá. Cả phố chỉ có duy nhất một cây bàng trước cửa nhà em. Cây bàng ấy bằng tuổi chị. Bố kể ngày chị đầy tháng bố đã xin nó về, hì hụi mất cả buổi chiều để trồng và dựng xung quanh hàng rào tre kiên cố. Cây hàng lớn lên là niềm kiêu hãnh của em. Nó đã gắn bó với tuổi thơ của chị và em, đã đi qua những nỗi buồn và chia sẻ những niềm vui con trẻ. Cũng dưới gốc bàng này em xúng xính trong chiếc áo lấy trộm của mẹ, đầu choàng khăn bóng bay của chị, loay hoay ôm chiếc chổi quét nhà giả làm hoa cô dâu trước ngực. Thăng Hà nhặt những bông hoa vàng dịu li ti rắc lên tóc em. Nó ghé vào tai em thì thầm giọng nghiêm trang “Thì này, khi lớn lên - thật đấy - tao sẽ cưới mày làm vợ”. Ngày ấy em mới năm tuổi. Hai năm sau gia đình Hà chuyển nhà. Nơi ở mới nghe đâu xa xôi lắm. Em không được làm nhân vật chính trong trò chơi cô dâu – chú rể nữa. Chị đùa “Thì bị mất chú rể rồi”. Nhưng trong em cây bàng vẫn mãi là nhân chứng cho lời tỏ tình thiêng liêng ấy.

Giọng bố vang lên “Vào nhà đi con”. Em cắn môi “Không để cây bàng lại được hả bố?” “Thời đại kim tiền mà, mình không thể là ngoại lệ đứng ngoài giường quay được. Rồi sẽ quen thôi”.

Mẹ xin ở đâu về được một con mèo. Nó có bộ lông vàng mượt và chỉ nhỏ

bằng hai nắm tay. Chị vui vẻ “may mà có con mèo. Dạo này nhà mình nhiều chuột quá”. Em nhìn con mèo run rẩy chui tít vào gầm giường đầy thất vọng “Kiểu này không khéo chuột nhà mình ra “chít” một cái mèo ngã lăn đùng. Sốc quá. Nhồi máu cơ tim luôn”. Mẹ gắt “Ăn nói hay nhi”. Em cười “nhà mình ấy hả, phải mua mèo rôbốt mới được”. Và dù không vô được chú chuột nhất nào, suốt ngày chỉ nằm dài phơi nắng nhưng chú miu vẫn giành được sự quan tâm, thương yêu của mọi người, dù sao nó cũng là thành viên nhỏ nhất trong gia đình. Bố bảo “Có nó cũng vui cửa vui nhà”. Mẹ gọi nó bằng “meo”, cái tên cúng cơm của họ nhà mèo. Chị nhất quyết kêu bằng “miu”, nghe thế mới dễ thương. Em kiếm được quả chuông nhỏ đeo vào cổ, mỗi khi nó chạy kêu leng reng khắp nhà và đặt tên cho nó là “Em lười”. Chị cười “Chẳng biết mèo lười hay Thi lười”. Em giận dỗi “Được rồi từ mai em sẽ chăm sóc cho nó” nhưng chỉ được vài ngày. Em Lười có vẻ quẩn quít chị hơn. Em hay quên cho nó ăn, chỉ tại cái thời gian biểu của em không bao giờ chính xác. Mà mẹ vẫn bảo em là người thất thường đấy thôi.

Em cầm cuốn sách làm văn trên tay giọng đều đều “hôm nay học bài nghị luận”. Học trò giở sách loạt xoạt, không thềm che đậy cái ngáp dài. “Em buồn ngủ à?”. “Thưa cô không ạ”. Em ngao ngán lấy hơi đọc một trang “Nghị luận là...”. Học trò thò lấy tay di di lên mặt bàn. “Có hiểu cô vừa đọc gì không?”. Học trò gật đầu ngoan ngoãn “Thưa cô có ạ”. Em đặt sách xuống bàn thăm ngạc nhiên “Thế mà mình lại không hiểu mình đang đọc cái gì...”

Nghỉ giải lao. Học trò có vẻ tỉnh táo hơn “Cô có thích học văn không?”. “Có chứ. Còn em?” “Em ghét cái môn này lắm, chẳng giúp được gì. Tại bố mẹ em cứ bắt học... mà cô học văn giỏi thế sao không học văn mà lại học luật?”. Không chờ em trả lời, học trò đã hí hửng “À, em biết rồi. Học luật kiếm được nhiều tiền hơn phải không cô?”.

Cho học trò nghỉ sớm 15 phút, em lấy xe đạp vòng quanh qua các dãy phố. Hà Nội của em thay đổi với tốc độ tên lửa. Đâu đâu cũng nhà cao tầng gần những tấm kính đen xì. Báo chí ra sức kêu gọi tuyên truyền bảo tồn văn hóa dân tộc. Cơ chế thị trường mà. Vậy thì em còn tiếc cái cây bàng không sinh ra lợi nhuận ấy làm gì?

Em đạp xe về nhà, lo sợ vẫn vợ đến một ngày nào đó bọn trẻ con sẽ hỏi “Hà Nội mùa thu, cây bàng lá đỏ là gì hả cô?”.

Ngoài sân chát ngất gạch cát, xi măng ngổn ngang. Bố bận rộn trông coi đám thợ thỉnh thoảng lại than thở “Đấy không có con trai khổ thế đấy, làm việc nặng nhọc không có ai đỡ đần cho”. Em bước vào nhà. Mẹ bận bịu bên đồng nồi niêu xoong chảo. “Mẹ, cây bàng của con...”. Mẹ xua tay “Cho hết rồi. Cái cây đấy vô tích sự. Gỗ chỉ chẻ ra làm củi đun thôi”. Em đứng lặng. “Lên gác xem chị mày hôm nay làm sao ấy - mẹ hạ giọng – hình như buổi sáng nhận được thư. Chắc là của thằng Trung”.

Chị đứng ngoài ban công. Em Lười cuộn tròn ngủ ngon lành trên gối. Em đứng sau lưng chị, bàng hoàng nhận ra khoảng trống cây bàng để lại. Cả một khoảng không gian như chơi với Chị quay lại. Mắt đỏ hoe. Em dè dặt “Chị vừa nhận được thư bên Sydny gửi về?”. Chị ngồi xuống giường ôm chú miu vào lòng, giọng mệt mỏi “Thì, chị muốn ngủ một chút”.

Buổi tối, bố cẩn thận lấy tiền ra đếm rồi đút vào phong bì. “Bố đi họp về?” “Họp hành gì, chuẩn bị đi công nạp thì có”. Mẹ lạch xạch xếp bát đĩa vào mâm “Lúc này có mấy anh bên giao thông công chính lại cả phường nữa...”. “Mình có giấy phép coi nói nhà cửa rồi mà”. “Muốn gây khó dễ cho mình thì thiếu gì lý do”. Em hùng hổ “Bố không phải đi đâu cả. Việc mình làm đúng pháp luật. Nếu cần con viết đơn khiếu nại ngay”. Bố cười “Luật nào cũng không bằng luật phong bì. Trong khi chờ giải quyết khiếu nại người ta đình chỉ thi công công trình lại chẳng hóa hồng hồng không à? Thôi con cứ

học đi, vào đời sẽ thấy muôn hình vạn trạng chẳng sách vở nào dạy đâu”. Em hậm hực bỏ ra ngoài sân. Lần đầu tiên cảm thấy mình bất lực... hụt hẫng. Trước kia mỗi lần bực bội em thường ngồi dưới gốc cây bàng, tựa đầu vào vỏ cây xù xì, nâu đen của thời gian.

Ngày mẹ khai trương cho cửa hàng kinh doanh thập cẩm đủ thứ từ sách vở đến đường sữa, mì ăn liền thì cũng là ngày em xin nghỉ dạy ở trung tâm gia sư. Không phải vì em không còn tìm thấy tình yêu trong văn học, cũng không phải vì chưa bao giờ phụ huynh học trò thực sự tôn trọng em như cô giáo mà chỉ vì em phải dành nhiều thời gian hơn cho công việc gia đình. Chị tốt nghiệp đồng nghĩa với thất nghiệp nay quay sang ngoại ngữ, tin học. Hơn nữa cái gian hàng thập cẩm của mẹ lúc nào cũng cần nhân công. Nhưng dù sao em cũng không quen được với hình ảnh mẹ đơn đả mời khách, bận rộn tính toán sau cái ngăn kéo đựng tiền treo lủng lẳng ổ khóa Việt Tiệp xinh xinh. Ngày trước, tủ của bố mẹ không bao giờ phải dùng đến khóa. Bố an ủi “Bán hàng đủ mọi loại khách mẹ phải cẩn thận chứ”. Mặc dù đã luôn tự nhắc nhở phải thích nghi với hoàn cảnh nhưng em vẫn không khỏi chạnh lòng khi bữa cơm tối vắng người này, người kia (thì chuyện hàng họ, tiền nong có bao giờ chờ giờ cơm để không đến đâu). Lâu rồi, chị không viết được vần thơ nào. Ở nhà thỉnh thoảng lại “What is wrong?” “Pardon? Not at all” làm em muốn điên đầu. Lâu rồi, mẹ không còn theo dõi “sự nghiệp văn chương” của em trên báo chí, không góp ý cho em điều này điều kia.

Em ngơ ngàng nhìn chị. Mái tóc đen dài óng ả nhường chỗ cho kiểu đầu Nhật tằm ngang tai đang thịnh hành. Chị kéo em lên phòng thì thảo “Hôm nay là ngày cưới của anh Trung đấy” “Cái gì?”. Chị cười, bình thản lôi ra một đồng thư từ ngả màu, dúi vào tay em lá thư cuối cùng cách đây đã sáu tháng. Trang giấy hoen ố, đôi chỗ bị nhòe (nước mắt của chị?) chỉ vón vện một dòng “Đừng chờ anh nữa”. Em sững sờ “Đơn giản thế thôi ư? Ba năm

yêu thương, bốn năm đằng đẳng thư từ, xa xôi cách trở là vậy chỉ thế là xong à?”. “Tuần trước mẹ anh Trung đến. Bác bảo Trung lấy một cô tóc vàng, mắt xanh và định cư ở bên ấy luôn... Thôi em giúp chị đem tập thư này đốt đi. Đầu tháng chị sẽ bắt đầu đi làm. Tất nhiên chỉ là nhân viên trực văn phòng chi nhánh của công ty giày dép thể thao của Đức”. Em thẫn thờ “Còn cái bằng cử nhân văn chương của chị?” rồi lại buông xuôi. Biết đâu như thế lại tốt hơn. Chị sẽ không còn thời gian để buồn phiền.

Một tuần. Em Lười không về nhà ăn cơm. Em cuống cuống. Mẹ gắt “Người không xong còn đâu thời gian lo cho mèo”. Bố góp ý “Nếu cái Thi thích thì mua con khác. Chắc là nó bị bắt bán cho quán tiểu hủ rồi”. Chị cười “Em Lười của Thi đi theo tiếng gọi của tình yêu thì có. Mà Thi cũng chọn cho mình một người trong đám trai đi không khéo thành bà cô đấy”. Em vênh mặt định nói “Chọn mẫu người như anh Trung hay như anh trưởng phòng bây giờ của chị?” Nhưng rồi lại thôi. Nào có ích gì đâu, chỉ đau lòng thêm. Em đứng trên ban công khóc òa – cho cả cây bàng tuổi thơ, cả những vầng thơ của chị và cả em Lười, con mèo đã từng một thời được coi là thành viên nhỏ nhất trong gia đình. Bố đặt tay lên vai em “Cuộc sống mà con”. Em lau khô nước mắt. Em không có thói quen khóc trước mặt người thứ hai. “Mình không thể đứng ngoài guồng quay của xã hội đúng không bố?”.

Tổng kết rút kinh nghiệm hóa ra em lại là người khó thích nghi với sự thay đổi của hoàn cảnh. Có lẽ em sẽ không viết truyện ngắn nữa. Ngân sách sẽ không bị mất cân đối bởi những khoản chi bất ngờ và chép miệng giống hệt bố. “Thời đại kim tiền mà rồi sẽ quen thôi”.

Lê Xuân Hoa

Đức Tin

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Mùa thi năm ấy tôi trượt đại học. Gánh hàng khô linh khinh của mẹ nghiêm nhiên trở thành cứu cánh duy nhất cho những khoảng thời gian nhàn rỗi mà đôi lúc tưởng chừng như không hề có giới hạn. Nhà tôi ở trong khu tập thể của dân lao động với bốn phía là những dãy nhà năm tầng thấp lè tè, kín mít. Bạc cầu thang tối om, sâu hun hút, đứng ở bên trong không biết đang là ngày hay đêm. Nghe nói khu tập thể này là niềm tự hào của thành phố vào những năm 60. Đã gần 40 năm trôi qua “niềm tự hào” chỉ còn lại dáng vẻ nham nhở của những lồng sắt ban công coi nói thêm gì hoen gỉ hoét nhô ra thụt vào, với những ống thoát nước bám dọc thân tường rò rỉ tứ tung và cống thoát nước tắc chỉ chờ mưa tới là duềnh lên cuốn đủ thứ rác rưởi vào tận gầm giường. Về hưu, tận dụng lợi thế ở tầng một bố trở cửa bày biện cho mẹ gian hàng nho nhỏ. Thoạt đầu ngồi giữa đồng tỏi, hành khô, ớt khô, ớt bột, hạt tiêu... tôi chỉ thấy ngao ngán. Mẹ bày cho tôi cách đong từ hai trăm dấm, năm trăm nước mắm, dăm trăm vùng... Nhìn vẻ mặt náo nê vì phải nhớ cùng lúc cả đồng mặt hàng với một lô giá cả tủa mủn khác nhau của tôi mẹ an ủi “Buôn thất nghiệp, lãi quan viên. Nó nuôi sống cả gia đình mình đấy cô ạ”.

Ngày ngày, tôi ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế đầu kết bạn với truyện chương,

tâm lý xã hội Sài Gòn. Gian hàng khô của mẹ không phải lúc nào có khách. Thông thường các bà nội trợ chỉ chạy qua nhà tôi khi họ lỡ quên mua một thứ gì đó ngoài chợ như một giải pháp tạm bợ. Bù lại đây lại là nơi thu thập tin tức tuyệt vời. Mọi biến động dù nhỏ nhất nhất trong khu tập thể đều được đem ra trao đổi, bình luận, khi thì âm thầm, bí mật lúc lại công khai. Đạo này “trạm thu phát thông tin” xôn xao bởi người hàng xóm mới. Nghe đâu ông là giáo viên của trường đại học Mỹ Thuật, đã ngoài 60 nhưng lại sống độc thân. Ông dọn đến căn phòng nhỏ trên tầng ba do chú Minh nhượng lại. Có lẽ căn phòng đã quá tải với sức chứa hai vợ chồng và hai thằng con nghịch như quỷ sứ. Sự xuất hiện của một ông họa sĩ già trong khu dân cư lao động nghèo nàn đương nhiên là một hiện tượng lạ. Ông ít khi bước chân xuống đường nhưng lại rất đông khách. Đến thăm ông thôi thì đủ mọi thành phần già có, trẻ có, sang trọng có, tuềnh toàng cũng có nhưng nhiều nhất là sinh viên. Rất nhanh chóng ông trở thành khách hàng thường xuyên của mẹ và lần nào cũng như lần nào luôn là chục trứng vịt và thùng mì tôm, Cái thực đơn ấy làm tôi nổi hứng tò mò, không hiểu sao người ta có thể sống nổi trong thế giới của vịt và mì ăn liền? Cuối tuần tôi thường gặp ông tay cầm bó cúc tìm ngôi lặng yên ngắm nhìn lũ trẻ tinh nghịch chạy nhảy trong sân chơi. Lúc ấy trông ông thật cô độc và lạc lõng.

“Cộc... cộc... cộc”.

- Xin mời vào.

Tôi đưa tay đẩy cửa rụt rè:

- Thưa bác, mẹ cháu bảo cầm cái này lên cho bác...

- Lam đấy à? Thì cứ vào đây chơi đã cháu.

- Ông họa sĩ già đứng quay lưng về phía tôi. Bút vẽ, bảng pha màu vứt ngổn ngang dưới đất. Sách báo, giấy tờ có lẽ cứ tiện đâu là quẳng đấy. Ngược lại những bức tranh được treo rất cẩn thận trên tường. Tĩnh vật, cỏ cây, hoa lá,

con người... đủ cả, cảm giác hệt như mình đang lạc vào thế giới của màu sắc. Tôi đứng lại trước giá vẽ. Gam màu của một buổi chiều vàng yên ắng, thiếu nữ tựa cửa, đôi mắt dõi nhìn xa xăm, nét mặt nhạt nhòa sương khói như chờ đợi.

- Cháu cũng thích hội họa?

- Cháu có biết gì đâu nhưng nó nhắc cháu nhớ đến hai câu thơ.

“Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói

Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì?”

Thoáng qua một cái nhú mày, ông cúi người lục tung đám giấy tờ vương vãi nhặt cho tôi tờ giấy nham nhở xé vụn từ sổ tay “Lại đây Lam”. Dăm ba nét phát thảo bằng chì đen chỉ là sự mênh mông, kỳ bí của đại dương và chìm lấp giữa sóng biển thấp thoáng cánh chim hải âu.

- Dạ... cháu thấy...

- Cháu cứ nói đi – ánh mắt ông nhìn tôi hiền từ khích lệ, ánh mắt của một người cha dành cho đứa con bé bỏng. Tôi buột miệng:

- Cháu thấy sự hoang mang và hữu hạn giữa cái vô cùng.

Tôi há hững bụng chông sách cao chất ngất ông họa sĩ già cho mượn về nhà. Không còn tình cảm ướm át, không còn anh hùng kiếm hiệp đệ nhất thiên hạ. Gian hàng khô của mẹ trở nên quá đổi tầm thường. Những trang sách mở ra trước mắt tôi chân trời mới lạ. Tôi không thể cứ quẩn giữa đồng mộc nhĩ, nấm hương... có biết bao điều đang chờ tôi khám phá. Ông họa sĩ già giảng giải cho tôi về âm nhạc, hội họa, thơ ca. Tôi thích thế giới của màu sắc nhưng trở thành vô ích. Tôi xem tranh chỉ vì muốn tìm ra điểm giao lưu giữa hội họa và văn chương. Trong văn học tôi tìm thấy lòng nhân ái và những điều cao cả của thế giới loài người. Tôi tập làm thơ. Mẹ lo lắng mỗi lần thấy tôi tư lự, xấp giấy trắng trải dài trên bàn học “Con ơi, sinh ra làm phận đàn bà đã là một sự thiệt thòi rồi, dính vào văn chương là khôn khổ đấy con. Rồi

thơ thần làm mây mù người đi mất thôi”.

Mùa thi tiếp theo tôi nhận được giấy báo trúng tuyển của ba trường: Luật, Báo Chí và Tổng Hợp Văn. Đứng giữa ngã ba đường tôi đã chọn văn học. Ông họa sĩ già trầm ngâm “Nghĩ kỹ đi cháu. Theo đuổi nghệ thuật không chỉ có sự tinh tế, sâu sắc là đủ. Cháu phải kiên trì và đam mê thực sự nếu không tất cả sẽ là bi kịch. Người nghệ sĩ phải luôn tìm thấy trong cuộc sống những điều mà người khác không thấy được...”. Tôi lặng im. Tôi còn quá non nớt để có thể hiểu những gì ông nói nhưng trên mỗi trang viết tôi cảm thấy mình được sẻ chia những thứ cảm giác mà không thể thổ lộ. Tôi lờ mờ nhận ra sự lạc lõng và cô độc trong từng bức tranh của ông. “Có phải vì thế mà bác sống một mình?”. “không hẳn là vậy. Thế cháu đã có bạn trai chưa?”. Tôi lúng túng lắc đầu. 19 tuổi, tình yêu đối với tôi xa xôi và mơ hồ quá, hết chuyện hoang đường. Lũ bạn của tôi đến với tình yêu có vẻ đơn giản và dễ dàng hơn. Nhanh chóng yêu nhau và cũng vội vàng chia tay sau vài lần giận hờn với những lý do hết sức vớ vẩn. Mỗi khi ngẫm đến mình tôi lúng túng tự hỏi không biết mình sẽ ứng phó với tình yêu ra sao? Có nên đuổi nhau trong lớp để tranh ăn một cái kem hay cãi nhau ỏm tỏi xem hôm nay đũa nào phải quét lớp như hồi cấp III? “Thế bác đã yêu bao giờ chưa?”. “Có chứ, chỉ một lần nhưng đáng để con người ta suy ngẫm cả cuộc đời”.

40 năm trước ông họa sĩ già là chàng sinh viên trường Mỹ Thuật trẻ trung và nhiệt huyết. Trong đợt đi thực tập sáng tác tại Huế, giữa cổ đô của miếu mạo, đền chùa và giữa cơn mưa Huế bất chợt nhòa trời, ông vô tình quen cô nữ sinh áo tím trường Đồng Khánh. Suốt thời gian thực tập ông không vẽ nổi một mái chùa cong nhưng tập phác thảo thì cứ đầy lên bởi đôi mắt đen, mái tóc xõa ngang lưng - nét đẹp mảnh mai, dịu dàng hết một bông hoa cúc tím. Trước ngày ra Hà Nội cô dắt ông đi thăm Đại Nội. Đứng trước cổng chùa Thiên Mụ, bên dòng Hương Giang xanh thẳm, nước mắt cô rơi trên vai

áo của ông và cô đã hứa chờ ông quay lại. Bài báo cáo "Thiếu nữ Huế" đã giúp ông giành điểm xuất sắc. Bức tranh ấy trải qua bao thăng trầm giờ đã xỉn màu nhưng vẫn được treo tại nơi trang trọng nhất trong phòng khách như một minh chứng hùng hồn nhất cho sự vĩnh hằng của tình yêu. Đây cũng là bức tranh duy nhất ông vẽ về cô. Mỗi lần đứng trước giá vẽ ông lại thấy mình bất lực khi muốn tái hiện khuôn mặt cô trên toan trắng. Hai tháng sau ông trở lại Huế tìm cô thì nhận được tin cô đã mất trong phong trào đấu tranh của học sinh, sinh viên thành phố "Hát cho đồng bào tôi nghe". Ông bỏ dở chương trình học, xa rời bảng màu xung phong nhập ngũ. Đất nước cần có những người con đứng lên bảo vệ quê hương. Chiến tranh đã đưa ông đi qua khắp mọi miền của tổ quốc và đi qua cả tuổi trẻ của mình. Hòa bình lập lại ông về trường hoàn thành nốt năm cuối đại học và được giữ lại làm giảng viên. Bàn tay chai sạn quen cầm súng, lựu đạn nay lại mềm mại cầm lên bút vẽ. Duy chỉ có tình yêu không trở về với ông. Trong ông cô mãi là nữ sinh Đồng Khánh 17 tuổi lung linh và huyền ảo. "Sao bác không tìm cho mình một chỗ dựa tuổi già?". "Cũng có lần bác định thế nhưng rồi lại thôi. Bác sợ làm khổ người ta". Tôi cắn môi "Cháu hiểu. Đối với bác chiến tranh thực sự chưa bao giờ đi qua".

23 tuổi sinh viên năm cuối, tình yêu đến với tôi bằng hai hồi chuông phá vỡ giấc ngủ trưa không làm tôi bất ngờ nhưng đủ để làm tôi bối rối. Tình yêu là học trò của ông họa sĩ già, có tài nhưng lông bông và ham vui. Con một, bố là kiến trúc sư, mẹ là nghệ sĩ violon, ngay từ nhỏ Quân đã được bố mẹ chăm sóc chu đáo và định hướng phát triển khả năng. Tôi yêu Quân từ những bức tranh mà anh vẽ. Tôi hạnh phúc khi phân tích cho anh nghe một vần thơ hay, một ý thơ lạ hay ê ề âm cả người ngồi mẫu hàng tiếng đồng hồ. Mẹ lo lắng "Trèo cao thì ngã đau. Gia đình Quân danh giá đời nào chịu làm sui với nhà mình". Tôi cười trấn an mẹ "Bây giờ sắp sang thế kỷ 21, người ta nghe nhạc

tây, uống rượu ngoại, đi nhảy đầm. Quan niệm môn đăng hộ đối xa lắc rồi mẹ ơi!". Để mặc mọi lời khuyên của mẹ, tôi bay bổng với tình yêu của mình. Tôi tin tình yêu là điều thiêng liêng và cao cả nhất mà cuộc sống ban tặng con người.

Tối thứ bảy tình yêu đến "Lam ạ, mình sẽ không thể có kết quả tốt đẹp. Gia đình muốn anh học tiếp mà năm nay tốt nghiệp rồi, không thể cứ chờ anh mãi được. Hơn nữa nghề của anh em cũng biết rồi đấy, khó có thể đảm bảo cho em một tương lai tốt đẹp..." Tai tôi ù đi, sao mà Quân cạn nghĩ thế? Tôi yêu Quân vì chính con người anh với một vài đức tính tốt và đầy rẫy thói xấu chứ tôi không yêu một tương lai an nhàn của đầy đủ tiện nghi vật chất. Người ta thường ví đàn ông mạnh mẽ như mặt trời còn đàn bà dịu ngọt như mặt trăng. Mặt trăng chỉ có thể tỏa sáng khi hấp thụ hào quang chói lọi của mặt trời. Sự nghiệp của Quân mà không là sự nghiệp của tôi ư?...

"Vả lại mẹ bảo hoàn cảnh gia đình của chúng mình khác biệt quá, e rằng khó có thể hòa hợp...". Tôi thất lòng, ngã quỵ trong nỗi đau. Tôi cần một người cùng tôi chia sẻ thất bại và cùng chinh phục những đỉnh cao mới chứ không cần một người thấy khó khăn là buông xuôi. Bất ngờ với chính bản thân, tôi thản nhiên đề nghị "Nếu vậy chúng ta nên chấm dứt ở đây." Tôi không thể cứ níu kéo thứ mà người ta đã muốn vứt bỏ. Tình yêu bảo "Lam là người cứng rắn, rồi mọi chuyện sẽ qua cả thôi". Tình yêu nhầm to. Tôi không phải là chiếc máy computer, chỉ cần bôi đen một vùng ký ức, nhấn lệnh delete là xong. Tôi là một con người. Trái tim của tôi biết yêu, biết ghét với những lý lẽ của riêng nó. Tôi không có lỗi khi được sinh ra trong một gia đình công nhân nghèo. Bằng gánh hàng khô mẹ đã lo lắng cho tôi được ăn học. Tôi đã vươn lên bằng những đồng bạc vụn và tôi tự hào vì điều ấy. Quân cũng không có lỗi, anh chỉ không đủ nghị lực để vượt qua những quan niệm cổ lỗ. Duy chỉ có nước mắt cứ lén trào dâng, khắc khoải trong từng đêm dài.

- Tình yêu không có thật, những điều tốt đẹp đều không có thật phải không bác?

- Con phải dám chấp nhận đau khổ vì có đau khổ con mới biết thế nào là hạnh phúc. Bác đã đi qua khỏi thời đạn bom máu lửa, đã hy sinh tuổi thanh xuân của mình trong cánh rừng Trường Sơn chính là vì bà ấy, vì lý tưởng và con đường mà bà ấy đã lựa chọn.

- Khác rồi bác ơi. Tình yêu của bác chỉ còn trong chuyện cổ tích thôi. Bây giờ người ta yêu nhau không bằng sự chân thật mà bằng cái đầu tỉnh táo. Thời buổi kinh tế thị trường mà, mọi thứ đều được đem ra tính toán và mặc cả.

- Khóc đi con, đừng tự kìm nén mình. Bác sẽ gửi con lên SaPa cho gia đình người bạn thân. Thiên nhiên sẽ giúp con bình tâm và tự tin trở lại nhưng chỉ một tháng thôi đấy, hãy nhớ luận văn tốt nghiệp đang chờ con.

Không ngờ đây là lần cuối cùng tôi gặp ông họa sĩ già. Ngày về nhà với một túi quà SaPa nặng trĩu trên tay mẹ đón tôi ở cửa, òa khóc "Con về muộn quá. Ông ấy đi rồi". Tôi bàng hoàng bước vào căn phòng tầng ba quen thuộc. Căn phòng đã được quét lớp vôi mới. Không còn một dấu ấn nào chứng tỏ ông đã từng ở đây. Mẹ bảo ông mất đột ngột sau lần bị tăng huyết áp, rằng đám ma của ông rất đông. Người ta không mang vòng hoa đến viếng mà chỉ đem tặng ông hoa cúc tím, một biển cúc tím đã đón ông yên nghỉ... Mẹ đưa cho tôi hộp giấy nhỏ bên ngoài đề dòng chữ "Gửi Thảo Lam". "Hôm trước học trò của ông ấy lên dọn nhà tìm thấy cái này, chắc là gửi cho con". Tôi run run xé lớp giấy bọc ngoài. Bức tranh "Thiếu nữ Huế", kỷ vật duy nhất về tình yêu mà ông có được. Tôi lật mặt sau của bức tranh "Con gái, con sẽ đứng vững trước những thử thách khắc nghiệt nhất của cuộc sống khi trong trái tim con thấp sáng một niềm tin".

Tôi gục mặt vào tường, nước mắt trào qua mi mặn ẩm. Ngân nga đâu đây bài

hát của Trịnh Công Sơn "Tôi ơi đừng tuyệt vọng". Và tôi biết, mình sẽ vượt qua.

Họ Là Con Gái

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Nó nắm chặt tay nhỏ bạn, cố gắng nở nụ cười thật tươi để chen lấn qua một đồng người. Quán cà phê sinh viên tối thứ bảy có khác – đông đúc, ồn ào. Tất cả mọi thứ đều mờ mịt trong khói thuốc lá, chìm ngấm giữa một mớ âm thanh hỗn tạp. Nó đưa mắt nhìn khắp căn phòng không thể kiếm đâu ra một khoảng trống để có thể tìm ra một chỗ ngồi. Nhỏ bạn kéo tay nó và hất mắt về phía ban công:

- A! Tao thấy có người quen ngoài kia đấy!

Nó nhướng mắt. Chịu - chẳng thể nhận ra ai ngoài mấy cánh tay đang giơ lên cao vẫy vẫy. Thôi thì đành “bay” vào vậy, kiếm được chỗ ngồi là tốt rồi. Nó nhủ thầm và lại xông xáo bước theo chân nhỏ bạn vượt qua một dãy bàn chật ních...

Cầm chiếc thìa trong tay, nó lơ đãng khuấy đều. Phải nói rằng nước quất mạn ở đây là món nó thích nhất. Chỉ cần nói đến cái vị ngọt ngọt, chua chua, mạn mạn lại chơi chát một chút lá đã phát thèm. Nó vẫn thường hay gọi đùa đây là “ly nước cuộc đời...”

- Đây là Thảo học cùng lớp với tớ.

Nó giật mình dáo dác quay sang xung quanh rồi tự cười thầm trong bụng. Đúng là “Có tật giật mình”, mà cái Hằng cũng thật buồn cười, không dung lại đá vào chân nó cứ như đây là giờ học toán không bằng. Cái màn giới thiệu cũ rích này quan trọng hóa làm gì cho mệt. Cũng may là nó chưa đứng lên và cúi đầu lễ phép “Thưa thầy! Thầy hỏi gì ạ?”.

o0o

Nó bực bội cố xoay chàng lính thủy quay mặt lại với cô thôn nữ. Đôi chút chút này liên tục gây cho nó sự phiền nhiễu. Chúng không bao giờ tuân thủ theo sự sắp đặt của nó cả, lúc nào cũng quay lộn xộn chẳng có thứ tự gì hết.

- Thảo này, có lẽ tao yêu mất rồi.

- Yêu cái gì cơ? – Nó ngạc nhiên quay lại hỏi. Bạn của nó đang tư lự chống tay ngang cằm.

- Mà làm sao mà hiểu được tình yêu cơ chứ. Suốt ngày lọ mọ với một đồng đồ chơi. Tao sợ mày cũng trống rỗng như cô thôn nữ của mày lắm.

Nó nhún vai ra dáng bất cần. Yêu với chả đương. Khi người ta 18 tuổi như nó, người ta sống bằng những hoài bão, ước mơ chứ không bằng tình yêu kiểu bọ xít.

- Mà mày thấy Minh thế nào?

“Thế nào ư?”. Nó lẩm bẩm trong miệng. Từ sau lần gặp nhau trong quán sinh viên, tụi nó có đi chơi ba bốn lần với nhau. Đây là anh chàng biết hạ giọng thì thậm bản tình ca bất hủ “Still loving you” hay biết cách rút khăn mùi xoa khi nó xơi xong ba que liên một lúc.

- Đôi lúc mắt Minh gặp mắt tao. Nó cứ thế nào ấy Thảo ạ. Tao thấy người mình cứ run bắn lên.

- Thế à? – Nó hờ hững hỏi lại - Chỉ có nhìn mà đã được gọi là tình yêu ư?

Vậy giải thích sao đây khi thỉnh thoảng mắt nó và Minh cũng gặp nhau? Vớ vẩn thật. Nếu vậy thì nó đã có nhiều mối tình rồi. Bất cứ lúc nào nó chẳng có thể nhìn sâu vào mắt một thằng cha nào đấy.

- Mà y cứ nghĩ cái gì thế? Nói chuyện với mày chán chết y như người mất hồn - Hằng đứng lên giận dỗi bỏ về. Nó cũng chẳng thèm đuổi theo làm gì. Đúng là đồ trẻ con.

o0o

“Một... hai... ba”.

Lại là nó đang kiên nhẫn đếm từng chú kiến đang chăm chỉ chạy đi chạy lại trên bờ tường. Sống trong những ngày này quả là khó chịu. Ngày nào cũng như ngày nào lặp lại như nhau, trùng khít lên nhau trong cái vòng luẩn quẩn: Học – ăn - ngủ. Nó đứng lên bĩu môi, vứt que tăm xuống đường giao thông của lũ kiến và quay vào nhà. Bọn nó đã đến từ lúc nào. Hằng tựa lưng vào tường nhìn nó – cái nhìn đầy thất vọng.

- Tao không hiểu nổi mày Thảo ạ!

Nó nhếch miệng lẩm bẩm “Việc ấy cũng không cần thiết lắm”.

- Mày lẩn thẩn như một bà cụ non nhưng lại tha về nhà một đồng chơi của trẻ lên ba để làm bạn. Mày luôn bay bổng trong mơ hoài vọng rắc rối. Mày hãy cứ sống thật với chính mình đi. Hãy yêu – hãy tin – hãy thất vọng và hãy đau khổ, rồi mày sẽ biết thế nào là hạnh phúc.

Nó ơ hờ gật đầu. Cũng có thể là Hằng nói đúng. Nó luôn chế nhạo tình kiêu bộ xít của bạn bè nhưng nó lại thêm sự quan tâm đến từng cái hắt hơi của Minh đối với Hằng. Nó ghét cái ông ẹo, làm duyên, làm dáng của các cô gái nhưng nó lại muốn có cái nhìn đầy khích lệ, thương yêu của các chàng trai. Nó cười vào sự theo đuổi lẳng nhăng của cái đuôi nhưng lại run sợ khi phải

đạp xe một mình trên đường phố. Phải đối diện với chính mình, với cái cô đơn đang dày vò. Nó là thế đấy. Luôn ra vẻ đang ngẩng cao đầu đầy kiêu hãnh nhưng thật ra lại đang bồn chồn mong ngóng một nửa còn lại của chính mình. Cũng có thể là một cái gì đầy mâu thuẫn nhưng tất cả đều không có gì đáng lo ngại lắm, bởi vì nó là con gái. Và con gái thì được quyền kiêu hãnh chứ gì?

Có lẽ ngày mai hoặc ngày kia trên đường phố bạn sẽ gặp một cô gái đang hùng hồn tuyên bố giữa đám bạn bè “Tôi không thèm yêu” hay “Tôi không thèm lấy chồng”, hoặc những câu đại loại như thế thì bạn hãy cứ tin chắc rằng đấy chính là những người đang chờ đợi tình yêu nhất.

Mà biết đâu người đấy chính là nó, là tôi hoặc là bạn?

Lê Xuân Hoa

Hoàng Hôn

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Tôi chạy thật nhanh chẳng còn kịp để ý xem bộ quần áo mới may có bị nhàu không nữa. Chẳng bù cho mấy hôm trước cứ giữ nó khư khư trong lòng, mỗi khi giở ra xem thì phải giở thật khế, se sẽ vuốt lên mặt vải mịn màng còn hơi cứng, thơm thơm mùi vải mới. Còn bây giờ thì mặc, cứ tưởng tượng ra cảnh không kịp đón bố ở ngoài đình làng thì tức phát khóc luôn.

Bố tôi làm việc trên Hà Nội. Mỗi tuần bố chỉ về thăm nhà vào ngày thứ bảy, đến chiều chủ nhật lại lên. Hà Nội qua lời bố kể là những dãy phố với những

mái nhà cao tầng mọc lên san sát. Hà Nội đông đúc, ồn ào và nhộn nhịp. Còn buổi tối Hà Nội là một vùng ánh sáng chan hòa rực rỡ. Tất cả chỉ có thể nhưng cũng đã đủ cho một con bé 5 tuổi chưa được lên Hà Nội lần nào làm “vốn” kể chuyện cho lũ trẻ cùng làng nghe, và câu đầu tiên bao giờ tôi cũng nói bằng một giọng đầy tự hào: “Chúng mày biết không? Bố tao đi làm ở tận trên Hà Nội nhé!”.

Tôi khắp khởi mừng thầm trong dạ khi thấy chiếc cầu cong cong uốn mình bắc qua con sông nhỏ đã ở ngay trước mắt. Vừa thở hỏn hển, tôi vừa đi lên cầu, mắt không quên ngó xuống xem xét thật tỉ mỉ bộ quần áo có bị làm sao không. Thật may mắn nó vẫn chưa bị nhàu. Khum hai tay lên đầu để che nắng, tôi dõi mắt ra con đường đất đỏ phía trước. Bố tôi sẽ xuất hiện trên con đường này.

- A! Bố về.

Tôi reo lên lao xuống chân cầu. Thấp thoáng trong đám bụi đường là một người đàn ông dáng dong dỏng cao đang rải những bước chân dài về phía tôi và bao giờ cũng thế, tôi luôn sà vào lòng bố, tíu tít đủ thứ chuyện:

- Bố ơi! Con mặc bộ này có đẹp không?

- Bố ơi! Bố mang quà gì về cho con đây?

- Bố ơi! Bố có nhớ con không?

Bố mỉm cười, ôm chặt tôi vào lòng thì thầm: “Ôi! Con gái của bố” rồi thật bất ngờ bố tung tôi lên cao. Tôi cười như nắc nẻ khi có cảm giác mình đang bay rồi nhẹ nhàng nằm gọn vòng tay của bố... Nằm im trên tấm lưng rộng, tôi khẽ nhắm mắt hít thật sâu vào lồng ngực mùi mồ hôi lẫn bụi đường, mùi da thịt rất đỗi thân quen. Trước mắt tôi là hình ảnh mẹ đứng bên hiên nhà. Ánh mắt người vui tươi khi thấy bố con tôi và câu nói dịu dàng muôn thủa: “Thôi đừng bắt bố bế nữa. Bố còn mệt...”.

Từ trên cầu ao. Tôi thả chân xuống khỏa nước. Từng đợt sóng gọn lăn tăn

cũng ủa mình theo tôi khuấy động mặt ao. Bóng cầu và cả bóng tôi tan ra rồi lại hiện lên trên mặt chiếc gương khổng lồ. Tôi ngược mắt ra xa. Lời nói hôm nào của bà nội với bố lại văng vẳng bên tai: “Con Mận đã 7 tuổi rồi. Mẹ con Mận không đẻ được nữa thì anh phải đi kiếm cho tôi thằng cháu trai để nó còn thờ cúng tổ tiên”. Nói đến đây thì bà khóc nức nở, mắt bố đỏ hoe. Tôi ngạc nhiên nhưng lại vô cùng thích thú trước phát hiện mới của mình: “Người lớn cũng khóc nè”. Về nhà, tôi kể cho mẹ nghe rồi hỏi mẹ: “Tại sao con trai mới được thờ cúng tổ tiên? Tại sao con không thể chống gậy đội mũ rơm con trai? À, con sắp có em trai hả mẹ? Lần này bố đẻ ra em cũng từ nách như bố đẻ con chứ gì? Thế mà bọn cái Đào, cái Thắm cứ không tin”... Tôi ngạc nhiên quay sang vì chẳng thấy mẹ nói gì với tôi cả. Mắt mẹ đỏ hoe, mẹ cũng khóc. Tôi sợ quá, nên meo meo theo: “Khóc nè là bị ông ba bắt cơ mà mẹ. Nhà mình lại sắp có em trai rồi mẹ phải vui chứ. Con vẫn nghe mẹ nói mẹ thích có em bé...”. Mẹ ôm chặt lấy tôi rồi khóc to hơn: “Con không hiểu đâu. Khi nào con lớn con mới hiểu được. Bây giờ, mẹ chỉ còn mỗi mình con thôi”.

“Khi nào con lớn lên sẽ hiểu”. Đã 5 năm trôi qua từ sau cái lần ấy vậy mà tôi vẫn chưa hiểu được lời nói của mẹ. Đã vậy bố lại ít về thăm nhà. Có khi 1 tháng, 2 tháng, tệ hơn có khi 3 tháng tôi mới gặp bố. Căn nhà lại càng lạnh lẽo, trống vắng hơn vào những ngày thứ 7. Mẹ lặng lẽ như một chiếc bóng. Còn tôi, tôi ngơ ngác trước sự thay đổi của gia đình mà chẳng biết nguyên nhân. Tôi không dám hỏi mẹ, mà cũng chẳng dám hỏi bà nên đành để mặc cho bao cái “tại sao” vùi chôn dưới lớp bụi thời gian. Bây giờ, mỗi ngày thứ 7 thay cho việc chạy ra đình làng đón bố như xưa tôi ra cầu ao ngồi nghịch nước, lòng bồn chồn xen lẫn sự hồi hộp: “Hôm nay bố có về nhà không?”. Tôi nhìn lên con đường làng nho nhỏ. Bỗng nhiên tôi đứng bật dậy reo lên: - Bố về!

Đúng rồi, cái dáng người dong dong cao của bố không thể nhầm với ai khác được. Bố về thật chứ không phải trong trí tưởng của tôi. Tôi lúnh quính chạy vào nhà gọi mẹ rồi lại cuống cuống chạy ra sân.

Thế nhưng, niềm vui bất ngờ chưa kịp ngấm sâu vào cơ thể, chưa kịp len lỏi đến từng tế bào thì... Tôi sững người lại vì lần này bố không về một mình.

Bố âu yếm dắt tay một bé trai chừng 3, 4 tuổi, theo sau là một người đàn bà.

Bố bối rối, gượng cười. Nếu tôi không nhầm thì đây là lần đầu bố ngập ngừng trước mặt tôi:

- Mận! Đây là dì và em con...

Tôi lặng im nhìn bố, nhìn người đàn bà rồi lại nhìn thẳng bé. Bây giờ thì tôi đã hiểu câu nói năm xưa của bà và mẹ. Tự nhiên tôi muốn khóc, muốn gào lên hay làm một việc gì đó nhưng vô ích - dường như tôi không còn là tôi nữa. Tôi lặng lẽ, đau xót cảm nhận một cái gì đó đang sụp đổ, đang vỡ vụn trong tôi. Tôi biết tôi không đủ can đảm để xua đuổi người đàn bà “xa lạ” kia nhưng tôi cũng không đủ lòng nhân hậu, vị tha để ôm đứa trẻ cùng cha khác mẹ vào lòng.

Ngoài kia nắng tàn tạ chỉ còn đủ sức lê mình trên tán lá xoan cao vút. Nó sẽ tàn lụi trong mấy phút (cũng có thể là chỉ trong mấy giây nữa thôi) khi bóng chiều kéo về. Mặt trời vàng úa từ từ đi xuống rồi chìm hẳn sau lũy tre làng.

Phảng phất đâu đây trong những áng mây rực lửa là hình ảnh mẹ tôi đứng bên ngưỡng cửa, trên môi là nụ cười rạng rỡ. Ngoài kia, đứa bé gái đang tíu tít nói cười, bá cổ người đàn ông.

Tất cả chỉ còn trong quá khứ

Lê Xuân Hoa

Hôm Nay Không Phải Là Hôm Qua

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Những chiếc gương soi luôn gây ra cho tôi sự phiền nhiễu. Trước tiên là mất thời gian. Phải quay qua bên trái một cái, quay qua bên phải một cái, vuốt tóc ở bên này lên, kéo cái bím ở bên kia xuống... và cuối cùng là nụ cười hài lòng. “Kể ra thì cũng ổn đấy chứ?”. Cứ thế, sự kiêu kỳ lại tiến thêm được một bước. Con gái mà, mấy ai tự cho mình điểm kém về môn sắc đẹp đâu. Người ta nói “Con gái 19, 20 tuổi ngồi đâu cũng thấy bàn về chuyện tình yêu”. Tôi cũng đã từng đi qua một vài lời tỏ tình đại loại như “Anh yêu em” hoặc “Anh không thể sống nếu thiếu em”. Nhưng trong những giây phút nghiêm trọng ấy tôi chỉ cảm thấy nực cười. Rút cục, lần nào tôi cũng sắm một vai diễn với những lời an ủi sáo rỗng “Em rất quý mến anh nhưng...” Rồi một khoảng thời gian sau, vào một ngày đẹp trời, hết sức tình cờ, tôi sẽ gặp lại những chàng trai ấy đang vui vẻ nắm tay bạn gái vô cùng tình tứ. Họ sẽ ngạc nhiên xen một chút vồn vã giả tạo khi nhận ra tôi “A! Em đấy à? Lâu rồi không gặp. Giới thiệu nhé, đây là...”

Tôi quen làm mọi việc một mình từ khi đi học, lên thư viện hay đi chơi. Tối thứ bảy nào tôi cũng chui vào màn nằm ngủ, thẳng cẳng từ lúc 9 giờ tối. Mọi việc đều từ từ, chậm rãi và đều đặn xảy ra. Còn tôi thì nhảy nhót như một chú khỉ hiếu động giữa sự bão hòa của hai thái cực yêu và ghét. Trong mỗi

quan hệ loằng ngoằng của mình tôi phân chia tình cảm theo bình quân đầu người. Gọi đấy là tình cảm tập thể bình quân chủ nghĩa được lắm chứ. Sáng chủ nhật, tôi ngoan ngoãn quỳ trước Chúa trong giáo đường như một con chiên. Mỗi lần về quê chơi, bao giờ tôi cũng phải dậy từ lúc trời chưa sáng rõ. Khi mà những hồi chuông nhà thờ đổ dồn trong xóm đạo, tôi sẽ mắt nhắm mắt mở tay xách chiếc đèn dầu theo sau bà đến nhà thờ. Gia đình ngoại tôi đi đạo. Còn tôi lại giống cha - rằm, mừng một có thể lên chùa thắp hương, chủ nhật có thể đến nhà thờ nghe hát thánh ca.

Dưới chùm ánh sáng rực rỡ, giọng đức cha vang lên trang nghiêm, thành kính “Nếu các con gặp khó khăn, các con cầu xin Chúa giúp đỡ và hãy đưa bàn tay mình ra để đức cha cầm lấy. Người sẽ ban phát cho các sức mạnh, lòng kiên trì...”

Tan lễ, tôi khẽ nhăn mặt, dựng cổ áo lên cao. Từng cơn gió ào ào ủa về. Đôi trai gái đi cách tôi khoảng mười bước chân dừng lại. Cô gái khẽ rùng mình “Em lạnh quá!” Chàng trai rút chiếc khăn ôu yếm choàng lên vai cô “Không khéo em lại ốm mất thôi”. Mỉm cười vu vơ, tôi lại đi vượt lên phía trước, ánh mắt cô gái lấp lánh làm tôi sững sờ. Nó gọi ra hai chữ lẻ loi. Tại sao tôi lại không tìm cho mình một nơi bình yên để dừng chân? Tôi hoàn toàn có thể thanh thản tựa mái đầu của mình vào một bờ vai rắn chắc kia mà. Trong tận cùng sự cô đơn tôi nhớ đến một người, giá như lúc này anh đang ở bên tôi.

Anh là người đầu tiên lôi tôi ra khỏi nhà vào lúc 3 giờ sáng. Trông màn sương dày đặc anh nắm chặt tay tôi và đặt nụ hồng nhưng lạnh buốt. Chúng ta không thể giữ mối quan hệ như xưa nữa. Anh không biết tình yêu như thế nào nhưng cái mà anh dành cho em thì ngoài từ yêu ra không còn từ nào diễn đạt nổi. Những ngón tay của tôi lóng ngóng run rẩy (không thể biết được chúng run vì anh hay vì lạnh?) và như một phản xạ tự nhiên, điệp khúc

cũ rích lại được bật ra “Em rất quý mến... “. Anh đặt ngón tay lên môi “Em có lý trí của loài người ban cho. Anh không cần biết đến những thứ ấy. Anh đã nói được điều anh cất giữ bấy lâu nay. Chỉ cần thế thôi. Chào em chúc em ngủ ngon.”

Chắc chắn tôi sẽ không suy nghĩ về anh, sẽ không đặt câu hỏi cho ranh giới giữa bạn và yêu mà sẽ thản nhiên nói với anh mệnh đề sau của chữ “nhưng” nếu anh tìm cách gặp tôi nhiều hơn, quan tâm đến tôi nhiều hơn một chút. Sau hôm ấy, anh biến mất như chưa hề tồn tại. Tôi không biết gì hơn ngoài cái tên của anh và ngôi trường mà anh đang học. Thời gian chúng tôi quen nhau quá ngắn ngủi và tôi cũng đã kịp hiểu gì về anh đâu. Anh có gửi cho tôi một lá thư vắn vắn hai dòng ghi ngày giờ, địa điểm chúng tôi sẽ gặp nhau và mặc dù rất muốn nhưng chính tôi đã không đến chỗ hẹn, lòng kiêu hãnh của một đứa con gái 19 tuổi giữ tôi lại! Tôi sợ bị người ta đánh giá. Hơn nữa chưa có một chàng trai nào mời tôi đi chơi như anh: Không hẹn trước – không đón tiếp – không nài nỉ - không thuyết phục không...

Tiếng cười của đôi trai gái từ phía sau vọng lên trong suốt. Tôi cảm nhận được âm tiết hạnh phúc và sự tủi thân len lén trong tim. Trước kia tôi luôn tưởng tượng tình yêu là một cái gì đấy rất đổi cao cả, linh thiêng kiểu như Romeo và Juliet. Nhưng thật ra tình yêu chỉ đơn giản là sự gần gũi giữa hai con người khi họ tình nguyện cùng bước đi trên con đường không có điểm dừng. Tình yêu đích thực không cần đến sự trang trí dõm dỏi của những cái được gọi là thời gian, lòng kiêu hãnh, sự hiểu biết... Nó chỉ cần đến lòng chân thật và sự tin tưởng lẫn nhau. Và trong một khoảnh khắc, lời răn của cha hiện lên thật rõ ràng “Con hãy đưa bàn tay của mình ra”.

Những chú chim trên nóc nhà thờ ríu rít bản tình ca chào đón bình minh. Nhịp sống muôn thuở vẫn tiếp tục như nó đã từng như thế. Không ai biết, không ai nhận thấy có những giọt nước mắt đang lặng lẽ trào dâng... Ngày

hôm nay không phải là những ngày hôm qua. Tôi đứng trước cổng nhà thờ, ngược mắt nhìn đức mẹ Maria hiền từ “Thưa mẹ! Có khi nào anh ấy nói lời yêu với con lần thứ hai không hở mẹ?”

Lê Xuân Hoa

Kết Thúc Một Tình Yêu

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Bỗng nhiên có một buổi chiều rảnh rỗi và trống vắng đến vô lý theo kiểu ta đã lên lịch cho đủ 30 ngày trong tháng thì bỗng nhiên không hiểu sao lại nhẩy dẫu thêm một ngày 31. Tan học tôi lơ ngơ xách cặp ra khỏi lớp, vô tình gặp Phong trước cổng trường đang huyền thuyên gì đấy với An – con bé có mái tóc dài và má lúm đồng tiền duyên chết người. Phong hét to “Phong bạn, Vân cứ về trước nhé”. Tôi tức đến ngạt thở. Bạn đi chơi thì có. Nhưng chợt nhớ ra mình có quyền gì mà đòi ghen tuông cơ chứ, hơn nữa một người thông minh và kiêu hãnh ai lại làm trò ấy bao giờ! Tôi đành phải nở một nụ cười trưng diện, lạch xạch dắt xe ngang qua chỗ Phong “Ồ, Vân về”. Bao giận dữ trút sạch xuống chiếc pédan. Tôi lầm lũi phóng qua các dãy phố, lòng chùng xuống. Trong gió, từng chiếc lá vàng khô xoay tròn theo một vũ điệu không tên.

Tôi đọc trong cuốn sách “Tâm lý về tình yêu” thấy người ta viết: “Hạnh phúc không tự nhiên đến mà con người phải đấu tranh để tự giành lấy”. Kiểm điểm lại bản thân chợt nhận ra mình chưa bao giờ phải đấu tranh, đánh

nhau cũng không. Gia đình chỉ có 3 người bố, mẹ và tôi. Hồi nhỏ tôi không phải giành đồ chơi với ai, cũng chẳng có ai để xích mích. Mọi thứ đều là của tôi. Đơn giản vậy thôi và Phong cũng thế. Tôi và nó chơi với nhau từ nhỏ. Bố mẹ Phong làm cùng cơ quan với bố tôi. Vậy mà bây giờ... Chỉ tại An. An phải biết nó là người đến sau. An phải hiểu Phong là của tôi chứ! Tôi bật dậy, loay hoay quay phải, quay trái trước gương rồi thở phào nhẹ nhõm. Xinh đẹp này, học giỏi này. Suy cho cùng thì An có điểm nào hơn được tôi cơ chứ? Hơn nữa tôi lại là người hiểu Phong nhất. Chuyện gì của nó tôi cũng biết. Ví dụ nhé, Phong thích mạ vàng, Phong thích đọc truyện trinh thám này, Phong thích... Giữa lúc hoan hỉ vì chiến thắng chợt nhớ hình ảnh buổi sáng trước cổng trường, tôi thất người lại vì lo âu. Băn khoăn tự hỏi “Hay Phong thích An vì An có mái tóc dài?”.

Ờ, mà trong sách cũng viết: “Bạn hãy dịu dàng, hãy quan tâm đến người ấy. Bạn hãy ở cạnh người ấy lúc người ấy cô đơn...”. Bất giác tôi đưa tay vuốt mái tóc tém ngang tai, cụt lủn bực bội. “Lắm chuyện! Thích tóc dài sao bọn con trai không tự nuôi tóc đi?”.

Mẹ sẽ bước vào phòng, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường:

- Sao hôm nay Phong không đưa con về?

- Nó bận!

- Hai đứa lại cãi nhau à?

- ...

- Vân này, cái thằng Phong ấy được cái hiền lành nhưng nó không hợp với con đâu, thôi con ạ.

Tôi thờ người, lòng rồi bời:

- Mẹ lo xa làm gì. Cứ kệ con.

Mẹ gắt:

- Ờ hay, con với cái. Nuôi cho lớn để mày nói chuyện với mẹ thế à?

Tôi xoay người vào tường, chụp chiếc gối lên mặt, giọng van vỉ:

- Mẹ để yên cho một lát.

Mà mẹ cũng lạ thật, sao mẹ nói tôi với Phong không hợp nhau. Mẹ không biết tôi đang đau khổ vì tình yêu hay sao?

Chuông báo hết tiết. Tôi gấp sách vở lại, rón rén bước ra hành lang, thò ngón vào lớp toán. Phong chạy ra “Đi uống nước?”. Tôi sung sướng đỏ mặt. Lòng ngập tràn hạnh phúc. Bao giận hờn hôm qua bốc hơi hết sạch, định gật đầu như mọi lần may phanh lại kịp rồi nhỏ nhẹ “Thôi Vân không khát”. Tôi nghiêng đầu, hất vài lọn tóc lũn cùn “Vân để tóc dài đây”. Phong tròn xoe mắt. Tôi mỉm cười “Vân về lớp nhé” rồi quay lưng yếu điệu bước đi để lại Phong đằng sau với sự ngạc nhiên. Đắc thắng thầm nghĩ từ bây giờ Phong sẽ thấy bị cuốn hút bởi Vân dịu dàng và thùy mị. Sẽ không còn cái cảnh hai đứa đuổi nhau chạy quanh lớp hay gân cổ cãi nhau chỉ vì hôm nay đến lượt ai đóng vai quân địch trong trò chơi đánh trận giả như hồi mẫu giáo. Tất cả sẽ khác đi. Và tôi mơ màng nghĩ đến một cuộc chinh phục vĩ đại, thậm chí “Hạnh phúc là một cuộc đấu tranh kia mà!”.

Tôi ngồi vào chỗ, chống tay lên cằm. Ánh mắt hờ hững lướt qua tran sách được đặt ngay ngắn trên bàn. Bài thầy giảng chữ được chữ mất, đâu đâu cũng thấp thoáng bóng hình Phong. Ngồi học chỉ mong ngóng cho hết tiết để chạy ù ra hành lang, đứng chênh vênh làm ra vẻ rất vô tình, cẩn thận ngó ngược ngó xuôi chỉ để liếc vào lớp toán xem Phong đang làm gì trong cái góc giảng đường mờ mờ tối. Giá như mẹ sinh tôi ra là con trai có phải sung sướng hơn không. Là con trai tôi sẽ công khai theo đuổi người mình yêu, tự do nói ra điều mình nghĩ; chứ làm con gái cứ ngấm ngấm giấu diếm, chờ đợi như thế này thì kinh khủng quá. Mà sự chờ đợi luôn làm cho con người ta kiệt sức.

Tôi ngại ngần đứng lại phía sau cơn mưa. Mùa thu năm nay được bắt đầu từ

bầu trời xám xịt và những cơn mưa dai dẳng. Tôi so vai lại. Gió mang theo ẩm ướt thường tạo ra sự rét mướt. Từ trong lớp vọng ra tiếng rũ áo mưa phành phạch, tiếng gọi nhau í ới, tiếng cười đùa trên đủ mọi cung độ. Dưới lòng đường, trong màn mưa trắng xóa lao đi vùn vụt những chiếc áo mưa xanh, đỏ, tím, vàng.

- Vân chưa về?

Phong đứng tựa lưng vào tường. Đôi mắt mơ màng sau cặp kính trắng. Người tôi bỗng run lên, không biết vì lạnh hay vì Phong? Đột nhiên tất cả chợt lùi xa, cả lớp học, cả mưa, cả tiếng cười đùa chỉ còn đọng lại sự hiện diện của Phong. Chưa bao giờ tôi có cảm giác lạ lùng này. Đầu óc tôi như mù đi. Thoáng chốc, tôi thấy mình cô độc và yếu đuối quá đỗi mà Phong chỉ cách tôi một tầm tay...

- Đạo này Vân cứ khang khác thế nào ấy. Đôi lúc Phong thấy Vân xa lạ lắm chứ không thân thiện như xưa...

- Vâng...

- Mà Vân để tóc dài làm gì, nó không hợp với Vân đâu. Phong thích Vân cắt tóc tém cơ. Vân có nhớ cái lần Phong chở Vân ra chợ bị bà hàng gà túm lại “Này hai anh ơi mua cho em con gà này đi không?”

- Vâng...

- Hồi ấy vui nhỉ. Chúng mình bá cổ, khoác vai nhau đi chơi như hai thằng bạn thân. Bây giờ mong như thế lắm mà chẳng được.

- Vâng...

- Tôi ghen giọng. Thì ra Phong chỉ xem tôi như một thằng bạn thân. Sao Phong không nói sớm hơn? Tôi hét lên:

- Phong về đi. Phong đứng đây làm gì?

- Phong chờ An!

Tôi sững người. Đã thân thiện đến mức ấy rồi ư? Nước mắt chỉ chực vỡ òa.

Đừng khóc! Đừng khóc ở đây! Phong cười, miệng mấp máy nói điều gì đó. Tai tôi ù đi. Trái tim đập gấp gấp trong lồng ngực - buốt nhói. Phong thần nhiên và vô tình vậy sao? Tôi quay người bỏ chạy. Dãy hành lang nối tiếp nhau trống rỗng một cách lạ lùng. Văng vẳng có tiếng Phong gọi với theo “Vân! Vân ơi!”. Mặc kệ. Nước mắt chảy tràn trên má.

Tôi đạp xe lòng vòng qua các dãy phố. Hai bên đường những tán lá xà cừ ngã nghiêng, xao xác. Thảm thương cho tình yêu của tôi những giờ nghỉ tiết lén lút, thậm thụt ngoài lớp toán. Nói năng thì nhỏ nhẹ, thì thảo như người hết hơi. Ống ẹo nện giày cao gót trên hành lang... Tôi phanh xe, chống một chân lên vỉa hè. Băn khoăn không biết có nên khóc một chút hay không? Từ khi “yêu” Phong tôi chưa có được một ngày thanh thản, toàn tụ chuốc lấy những giận hờn đau khổ. Tranh đấu thế nào chứ cứ thế này thì mệt mỏi quá. Chuông đồng hồ trên nóc nhà buro điện thông thả gõ 7 tiếng. Tôi giật mình, giờ này ở nhà chắc bố mẹ lo lắng cho tôi lắm. Phải về nhà thôi. Tôi sẽ lại cắt tóc tём, mặc quần bò áo phông, đi giày khủng bố. Khi vui tôi sẽ nhét chú chó bông vào balô cho nó đến lớp học, khi buồn tôi sẽ khóc thật to... Chỉ tiếc Phong không thuộc về nơi ấy, chỉ tiếc Phong sẽ không còn đưa đón tôi mỗi ngày.

Mẹ bảo “Nếu không có Phong không biết đến bao giờ con mới chịu trở thành người lớn. Con phải hiểu rằng tình yêu không phải là sự chiếm hữu, là sự thay đổi bản thân. Tình yêu là sự cảm thông, chia sẻ và chấp nhận con người của nhau...”. Tôi nằm cuộn tròn trong chăn, bưng nhùng nghe mớ lý thuyết dài dòng về tình yêu của mẹ. Ngẫm nghĩ có lẽ mình sẽ xếp cuốn sách “Tâm lý tình yêu” vào ngăn tủ, lo học thôi, năm nay phải thi chuyển giai đoạn rồi.

Người ta không thể mất cái mà người ta không có. Vậy là kết thúc một tình yêu.

Lê Xuân Hoa

Linh Hồn Tình Bạn

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Tặng một người đã từng là bạn.

Dưới hàng ghế dành cho khán giả, tôi hồi hộp sung sướng và xen một chút tự hào về anh. Vậy là anh đã thành công, chắc chắn tôi không nằm mơ. Tôi nhìn thấy rõ lắm, anh đứng giữa sân khấu tràn ngập ánh sáng rực rỡ hào quang. Những bông hoa tươi tắn sang trọng được lồng trong giấy bóng kính đủ màu làm đôi tay anh luống cuống. Dư âm của bài hát anh vừa trình bày vẫn vang vọng quanh đây. Chưa bao giờ tôi được nghe anh hát hay đến thế, ngay cả những lúc có một mình tôi là thính giả của anh.

Tôi đứng yên, áp chặt những bông hoa băng khuâng vào lòng để lấy lại sự tự tin và lòng bình tĩnh. Chẳng hiểu sao, trước niềm vui của người bạn thân đêm nay tôi lại có thể nhút nhát và run rẩy đến thế? Phía bên kia, anh đang có vẻ bận rộn với những cuốn sổ và dưới cây bút bi quen thuộc là hàng chữ ký ngả nghiêng, xiêu vẹo. Phải cố gắng lắm tôi mới có thể kiễng cao chân để nhìn thấy anh. Đúng ra tôi là người đầu tiên chia vui với anh thì mới phải. Chỉ tiếc cái cảm giác hạnh phúc đã từ lâu hôm nay mới ghé thăm đã làm tôi chậm chân. Một tích tắc thoáng qua, ánh mắt anh gặp mắt tôi kèm theo nụ cười mãn nguyện. Bó hoa băng khuâng vẫn được tôi cầm chặt trong tay. Suốt cả buổi chiều, tôi đã phóng xe ra tận ngoại thành rồi hộc tốc đạp về chỉ

để tặng anh cánh hoa dại – loài hoa không tên chỉ có anh và tôi biết, chỉ dành riêng cho một con nhóc con nghịch ngợm và chàng ca sĩ sinh viên có giọng hát ngọt ngào...

- Em chờ anh lâu chưa?

Tôi khẽ lắc đầu.

- Không quan trọng, cái chính là anh đã thành công – chúc mừng anh.

Anh cười và nhìn tôi hồ hởi:

- Em cứ cầm lấy bó hoa đấy đi, anh có còn cái tay nào rảnh nữa đâu.

Tôi ngạc nhiên xen lẫn sự khó hiểu và ngằm đưa ánh mắt quan sát anh một lần nữa. Bó hoa được đưa ra đến nửa chừng lại quay trở về vị trí cũ. Có lẽ nào anh không nhận ra cánh hoa đặc biệt này? Cái màu đỏ hường ánh lên sự sống xen một chút màu tím mơ màng mà đã thành cái tên hó băng khuâng. Tôi cúi đầu lặng im. Những bông hoa vô duyên đến lạ. Giá như tôi có thể vứt nó đi để đỡ bức mình thì hay biết mấy.

- Hoa! Em không nghe anh nói à?

- Anh hỏi gì cơ? – Tôi giật mình hỏi lại.

- Chuyện ăn khao để đến khi khác nhé?

- Chúng ta đã qui ước là đi ngay sau đêm thi “giọng hát hay” cơ mà – Tôi phụng phịu.

Anh rút khăn lau mồ hôi trên trán, giọng có vẻ không hài lòng.

- Có người hẹn anh đi có việc.

Nhéch môi nở một nụ cười chua chát, tôi khẽ lẩm bầm “Anh đã quyết định rồi đấy thôi”. Đám người mới đến ứa vào. Họ vây quanh anh tíu tít chào hỏi, xin chữ ký. Vô tình khoảng cách giữa anh và tôi trở nên xa xôi hơn. Cấn chặt môi, thật là thất vọng và buồn bã khi tôi nhận ra mình đã nghiêm nhiên trở thành người thừa, cái sân khấu hào nhoáng này không phải là chỗ để dành cho một con bé kỳ quặc như tôi. Cánh hoa dại trong tay héo rũ quá tội

nghiệp trước ánh đèn màu chói lọi. Tôi lặng lẽ đi qua những hàng ghế chạy dài, lặng lẽ lắng nghe bước chân cô đơn của chính mình. Có lẽ tất cả đã thay đổi, chỉ có tôi là quá đại khờ nên mới tin vào những gì cũ kỹ mỏng manh.

o0o

“Em uống gì?” “Như cũ” “Nước cam?”. Tôi lắc đầu hờ hững “Nước quất mặn”. Anh ngập ngừng lúng túng “Lâu lắm rồi mình không đi cùng nhau. Anh quên”. Tôi lắc đầu. Không khí yên lặng bao trùm lên quán cà phê nhỏ. Anh bật lửa châm điếu thuốc rồi quay sang nhìn tôi “Gần nửa năm rồi không gặp, dạo này em sống thế nào?” “ Cũng bình thường” “Anh thì bận suốt ngày”. Tôi nhìn anh đang mãi mê trình bày về một đồng công việc mà cảm thấy nhàm chán vô cùng. Người con trai ngồi trước mặt tôi là Quang đấy ư, là người bạn thân đã từng chia sẻ với tôi tất cả niềm vui nỗi buồn trong thành công và thất bại? Quang ngày xưa luôn biết tôi thích gì, muốn làm gì. Chưa có bao giờ Quang quên dù chỉ là một chút nhỏ nhặt nhất trong thói quen của tôi.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu hả Hoa?

- Mừng 2 tháng 3 – Tôi lúng túng trả lời. Nơi tận cùng của tiềm thức dâng lên một chút gì đó nửa như vui mừng nửa như chờ đợi và phải lấy hết can đảm tôi mới có thể chậm rãi đề nghị với anh.

- Anh Quang này, anh hãy hát lại bài hát ngày xưa anh viết tặng em đi “Hoa sữa vô tình trải thảm dưới chân, có hai đứa bé lạc vào vùng cỏ tích”.

- Ôi cái bài hát ngớ ngẩn đấy nhớ làm gì cho mệt. Nếu em thích thì anh sẽ tặng em bài khác. À quên tối nay anh còn phải đi hát nữa đấy.

Câu nói thản nhiên của anh làm tôi ớn lạnh. Anh vô tư quá, xa lạ quá. Quang của con bé Hoa bây giờ đã hoàn toàn không còn nữa. Tình bạn cũng như một

con người. Nó được sinh ra và lớn lên trong những tấm lòng đồng cảm. Và đến một lúc nào đấy nó chết đi giữa sự vô cảm của con người. Tôi đưa ngón tay chấm những giọt nước đọng ngoài thành ly vẽ loáng ngoáng lên mặt bàn. Quang đã về rồi. Mà có lẽ như thế thì tốt hơn vì tôi không quen với sự có mặt của người lạ trong sinh nhật mình. Lấy trong túi ra hai cây nến, truyền sang đó một ít lửa tôi khe khẽ hát lại những câu hát mà Quang tặng tôi vào đúng ngày này 4 năm về trước khi tôi tròn 15 tuổi “vùng cổ tích có bà tiên hiền hậu, có hoa sữa thơm và thắm đượm tình thương”.

Gói lại tập nhạc nhòe chữ và những cánh hoa hoang dại tôi nắn nót viết lên trên dòng chữ “Nơi an nghỉ của một linh hồn” với niềm tin linh hồn tình bạn sẽ bay đến cõi thiên đường. Nơi ấy có niềm vui, sự tin tưởng và lòng thương yêu.

Tình bạn đâu khác gì trò chơi chạy tiếp sức. Không có một ai tham gia từ bước chạy đầu tiên cho đến khi về đến đích mà mỗi người chỉ xuất hiện trong đoạn đường ngắn ngủi. Cũng như chiều qua trên con đường đi học tôi đã vô tình gặp Quang và tặng cho chàng ca sĩ nổi tiếng ấy một ánh mắt ngạc nhiên “Xin lỗi tôi không hề quen anh”.

Đêm, từng đêm tôi vẫn chăm chú ngược mắt lên bầu trời để tìm kiếm và trò chuyện với ngôi sao chứa đựng linh hồn tình bạn của tôi và Quang. Tôi không hề nuối tiếc về những chuyện đã xảy ra vì tôi biết ngôi sao ấy vẫn luôn nhấp nháy mỉm cười. Chắc chắn nó đang hạnh phúc.

Mảnh Vỡ Ký Ức

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Hắn sững người lại trước bậc cửa. Choáng váng. Cái cảm giác hết như lúc lãnh đủ cả một cú đấm vào mặt. Và sau đấy cơ hồ như đang rơi xuống vực sâu hun hút. Hắn không nhớ rõ hắn đã ở trong trạng thái phi trọng lượng ấy bao nhiêu lâu cho đến khi có một bàn tay đập lên vai:

- Vào nhà đi chứ!

Hắn “à” lên một tiếng rất to, dúi vào tay thẳng bạn món quà được bọc trang trọng bằng giấy hoa sắc sỡ “Này của cậu” còn ánh mắt thì chăm chăm hướng về một phía. Phải! Hắn đã nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô không thay đổi là bao so với hai năm trước đây; vẫn đáng vẻ nhỏ bé, mềm mại và dịu hiền như một cọng cỏ. Bất giác hắn nghe lòng chùng xuống. Dư âm ngọt ngào còn đọng lại đầu môi. Phương Thảo! Ký ức của anh.

Bỗng nhiên cô cảm thấy lúng túng. Những ngón tay bối rối đan chặt vào với nhau. Đúng ra cô không đến đây. Không cần thiết phải làm phép thử với chính mình. Căn phòng ngọt ngào quá, hình như hơi đông người thì phải, lại ồn ào nữa. Chủ nhân bận rộn mời khách, bận rộn nhận những lời chúc mừng sinh nhật bóng bẩy. Cô muốn đứng lên, ngay lập tức rời khỏi nơi này. Đôi chân mềm nhũn dưới gấm bàn không nghe lời cô nữa. Mơ hồ trôi xung quanh những màu xanh, đỏ, tím, vàng, mùi nước hoa, mùi son phấn. Cô đưa

nước lên uống, đau đớn hiểu rằng cô đã đánh mất sự bình yên giả tạo mà cô có được trong hai năm qua. Sự lãng quên về một con người chẳng qua chỉ là ảo giác để cô tự thỏa hiệp với chính mình. Hấn vẫn luôn tồn tại vẹn nguyên, nhức nhối trong tâm tưởng của cô.

Hấn xoay xoay ly rượu trong tay. Cô ở xa quá, chìm lấp giữa đám bạn bè. Hấn không thể nhìn cô rõ ràng hơn. Hấn thêm được đến bên cô, được chạm tay vào mái tóc xõa dài ngang lưng. Khó nhọc lắm hấn mới kìm nén được bản thân. Cần phải tỉnh táo, hấn tự nhắc nhở mình. Đây không phải là giấc mơ. Giả như trong mơ, hấn sẽ lao đến bên cô, không ngần ngại giữ cô trong vòng tay rắn chắc “Phương Thảo, anh yêu em” mặc kệ mọi phép tắc, mọi lời xì xào bàn tán.

Cô quay sang, vồn vã trả lời câu hỏi vu vơ của người ngồi cạnh. Hốt hoảng nhận ra giọng nói mình run rẩy. “Sao mặt Thảo tái mét? Ôm à?”. Cô ngơ ngác lắc đầu, khỏ sở vì không làm chủ được chính mình. Trái tim trong lồng ngực đập gấp gấp, buốt nhói. Cô lại thấy mình yếu đuối và đại khờ như hai năm trước đây. Vậy mà cô cứ tưởng rằng mình đã trưởng thành, rằng sẽ thản nhiên nhìn về quá khứ với một nụ cười bao dung. Cô cắn chặt môi, mình không thể khóc, chẳng phải cô đã khóc quá nhiều cho một sự đổ vỡ không hề xứng đáng đấy thôi. Mà nước mắt thì nào có giải quyết được vấn đề gì, chỉ làm cho con người ta thêm mù mẫn.

Hấn lại cầm lấy ly rượu, dốc vào cổ họng cái thứ cay cay như một thói quen. Hấn chuenh choáng trong đôi mắt nâu, mái tóc đen mềm mại và nụ cười có chiếc răng khểnh. Đã có một thời chúng là của hấn, đã có một thời cô ở bên hấn. Trí nhớ đưa hấn về với những tháng ngày xa xưa. Giảng đường đại học, thời sinh viên sôi nổi nghèo túng và mối tình xe đạp đơn sơ... ánh mắt hấn dõi tìm cô trong đám đông. Hôm nay cô mặc chiếc áo dài màu trắng, hờ hững chiếc khăn quàng trên bờ vai. Cô mỏng manh quá, cứ y như là không

hề có thật. Hấn phải giữ cô lại, che chở cô trong vòng tay của hấn; nếu không cô sẽ biến mất. Hấn thở dài, mặc cảm đã ngăn hấn đến bên cô. Sự tự ái còm cõi vô lý của thằng đàn ông trong hấn đã đóng đinh chân hấn xuống nền nhà. Hấn nhếch mép, chua chát. Ngày xưa, vì sự nghèo hèn hấn không giữ được cô. Còn bây giờ thì khác. Hấn đã có tiền và có danh tiếng. Hấn muốn thấy cô ân hận. Cô sẽ phải nuối tiếc vì quyết định sai lầm của mình. Hấn sẽ không hạ mình. Hấn đâu còn là thằng sinh viên vô danh tiểu tốt quanh năm chui lủi trong khu ký túc chật chội đầy rác rưởi. Hấn muốn cô phải ân hận.

Cô khép hờ mắt, cảm nhận rất rõ sự gằn gỏi của hấn. Những sợi dây linh cảm trong cô rung lên. Đã lâu lắm rồi cô có thói quen bình thản trước những người bạn khác giới. Đối với cô họ đều tốt và nhiệt tình như nhau. Vậy mà bây giờ? Hấn là mối tình đầu của cô, là thần tượng của cô, là nơi để cô chia sẻ những giận hờn, buổi vui nho nhỏ. Nhưng thật thảm thương cho tình yêu của cô; hạnh phúc ào qua, nỗi đau ở lại. Sau gần một năm chật vật vác táng bằng cử nhân văn chương khắp các phố phường Hà Nội tìm việc làm, cuộc sống đã dạy cô thế nào là thực tế. Cô bằng lòng chia tay với những tác phẩm văn học nghệ thuật, lao vào các cửa học ngoại ngữ, tin học. Cô không còn cách lựa chọn nào khác. Cô không thể sống bám vào đồng lương hưu còi cọc của bố mẹ, không thể cứ tiếp tục ngửa tay xin mẹ tiền ăn sáng. Bố mẹ đã cực nhọc nuôi cô ăn học suốt hai chục năm trời. Ngày cô được chính thức nhận vào công ty xuất nhập khẩu thì cũng là ngày cuối cùng hấn gặp cô. Hấn không hiểu gì hơn về nghề thư ký ngoài việc pha cà phê và mua vui cho ông chủ. Giải thích cũng là vô ích. Tình yêu chỉ còn lại con số không tròn trịa. Hấn cao thượng bỏ rơi cô trong sự độc đoán khắc nghiệt. Cô độc, cô lạnh lẽ tiếp tục cuộc hành trình. Bây giờ mỗi lần nghĩ lại cô vẫn rùng mình, ngày ấy không hiểu bằng cách nào cô đã vượt qua nổi?

- Đạo này cuộc sống của em thế nào?

- Cũng như mọi người, còn anh?

Lấy hết can đảm cô nhìn sâu vào mắt hắn. Hắn có vẻ chần chừ, đỉnh đặc hơn nhiều so với chàng sinh viên cao lêu khêu của cô.

- Em vẫn ở nơi cũ - Giọng hắn thoáng giễu cợt.

- Vâng – Cô đưa tay vuốt tóc. Thế này mà lại sự gặp gỡ của đôi tình nhân sau hai năm xa cách? Vẫn ánh mắt thân quen, vẫn khuôn mặt xưa cũ mà cô đã yêu thương, mà cô đã tôn thờ. Những ngón chân tê cứng ngo ngoạy trong đôi giày cao gót, có lẽ mình sẽ ngã quỵ mất. Cô đã quá mệt mỏi. Cô muốn về nhà, ngã nhào vào lòng mẹ “Thôi em về trước” và ngẩng cao đầu bằng tất cả lòng kiêu hãnh còn sót lại. Có một thứ linh thiêng lắm đã vỡ vụn trong cô. Hắn đứng lại phía sau những bước chân của cô. Hắn muốn quỳ xuống trước mặt cô ngay lúc này, ngay tại đây “Phương Thảo hãy tha lỗi cho anh. Em đừng đi”. Cô vẫn bước đi trong sự thản nhiên. Hắn bối rối, rã rời; tưởng như sức lực đang rời bỏ hắn. “Phương Thảo, em hãy ở lại đây. Anh muốn nói với em rằng thời gian không thể làm thay đổi tình yêu trong anh”. Mái tóc cô bỗng bành tung bay. Hắn tuyệt vọng đổ người xuống ghế. “Thảo ơi!”. Cô đạp xe, đều đều từng vòng quay, những con đường chật chội, những ngã phố thân quen. Quả thật là quá tàn nhẫn khi nhận ra rằng hai năm qua cô đã phung phí tuổi thanh xuân để ôm ấp một hy vọng hảo huyền. Hắn không bao giờ có thể vượt qua chính mình để đến với tình yêu. Cô nhấn mạnh trên pêđan, lơ mơ nghĩ đến những mối quan hệ nhạt nhòa, những khuôn mặt nán như nhau. Có lẽ sẽ yêu một người trong số họ. Mẹ sẽ đỡ lo lắng cho cô, mẹ sẽ không còn phải căn nhắc “Con gái đó thì...”. Nút thời gian đã điểm cho sự chờ đợi của cô. Ngày quen hắn cô mới 18, giờ đã 25. Cô không thể cứ mãi đứng trên vỉa hè, hờ hững nhìn tuổi trẻ của mình đi qua để mong một điều không bao giờ đến.

Những bước chân đưa hắn đến ngôi nhà có giàn hoa lan tiêu quen thuộc. Hắn không thể dừng lại được nữa. Hai năm, hắn đã trốn chạy vào trong công việc. Hắn mà dừng dừng ư? Lạnh lùng ư? Không đâu, hắn yêu cô điên dại nhưng sự tự ti đã bắt hắn phải cam hòng. Phương Thảo, em sẽ chấp nhận chứ một người bây giờ đứng trước em? Là anh, chính là anh!

- À! Cậu đấy ư, sao lâu lắm không tới nhà chơi, mà cậu không biết gì sao, con Thảo nó vào Nam rồi. Nghe nói nó làm đại diện gì đó cho chi nhánh công ty ở trong Sài Gòn.

Hắn nặng nhọc lê những bước chân rã rời, nghĩ về tính hợp thời, sự đúng lúc của tình yêu. Tình yêu không cần đức tính nào hết. Phương Thảo, có lẽ nào em không hiểu? Hắn so vai, cảm nhận đến tận cùng nỗi đau của sự mất mát. Thế là hết, hết tất cả rồi. Hắn trôi trong màn sương trắng trắng giữa đôi bờ hư thực. Đầu tê buốt. Rồi hắn đứng lại giữa phố, cảm thấy mình kiệt sức, bất lực. Con đường dài hun hút dưới chân. Gió rít lên từng đợt nghe lạnh lạnh. Mùa đông. Lá khô rụng rơi.

Cô lặng lẽ nép mình trong khoảng tối của ban công, nhìn hút theo dáng đi lầm lũi của hắn. Đã qua thật rồi những ước mơ xưa cũ, muốn đưa tay níu kéo cũng chỉ còn những mảnh vụn của ký ức mà thôi. Mẹ âu yếm đặt tay lên vai cô “Vào nhà đi con, khuya lắm rồi”. “Ngày mai khi con thức dậy thì trời lại sáng phải không mẹ?”. Mẹ xoa đầu cô mỉm cười. Cô òa khóc, cảm thấy mình nhỏ bé, bình yên trong lòng mẹ. “Ngủ đi con mai sáu giờ con đã phải sang sân bay rồi. Vào trong ấy một thân một mình...”. Rồi thời gian sẽ xóa mờ tất cả. Cái còn lại cuối cùng chỉ là những mảnh vỡ của ký ức. Những mảnh vỡ mà vô tình khi chạm phải vẫn làm ta buốt nhói.

Màu Trắng Thời Gian

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Bố đứng trước tôi. Lặng lẽ. Đôi mắt ông chứa đựng những cái nhìn mệt mỏi. Tôi đưa tay đỡ chiếc vali cho bố. Tấm vé tốc hành tàu Thống Nhất nhàu nát rơi xuống nền đá hoa.

- Cô ấy đi rồi! – Ông thốt lên giọng khó nhọc.

Bố tựa hẳn vào bờ vai nhỏ nhắn của tôi bước vào nhà. Cố gắng lắm tôi mới tìm được một đồng những câu hỏi đang nhảy múa trong đầu.

- Bố đến muộn à?

- Không.

- Thế sao bố không đi cùng cô ấy.

Ông mỉm cười héo mắt nhìn tôi:

- Bố không thể!

Tôi nắm chặt tay bố, cố tìm những an ủi, nhằm xoa dịu nỗi đau trong lòng ông. Đỡ bố ngồi xuống chiếc ghế tựa, tôi đứng cạnh ông. Thoáng sửng sò! Người đàn ông với khuôn mặt hằn những dấu vết dè nặng của tháng năm này là bố tôi đấy ư? Một người đàn ông nhỏ bé trong sự nhẫn nhục câm nín. Tôi lơ mơ cảm nhận hình như bố đã khác xa thật rồi với hình ảnh người đàn ông mà tôi hằng ngưỡng mộ.

Ngoài khung cửa sổ, giọt nắng hanh hao cuối chiều tàn tạ lê mình trên xác lá

bằng đồ sẫm. Thời gian! Con người nào có ai chống chọi nổi với thời gian! Suốt hai chục năm qua, tôi đã lớn lên trong nhữ ước mơ mỏng mảnh của riêng mình. Dường như con người luôn thèm khát có được sự hoàn hảo trong cái khập khiễng của cuộc sống. Ông trời công bằng nên ban phát đồng đều sự khổ đau và hạnh phúc xuống trần thế. Tám giấy mời cho xuất phim buổi tối nằm co ro trên mặt bàn. “Mẹ đi xem phim cùng bố nhé. Để phải chục năm rồi bố mẹ không đi xem phim ấy . Con nhớ ngày xưa mỗi lần cơ quan mẹ chiêu đãi xem chiếu bóng là bố lại lúi húi bơm xe. Mẹ phải nấu com từ sớm. Buổi tối bố mặc quân phục chở hai mẹ con mình ngồi sau oách oi là oách...”. “Tối nay tôi phải đi lấy tiền”. “Thôi mà mẹ, con mua vé rồi.”. “Thôi? Thì lấy gì mà đổ vào mồm. Dem vé sang hàng xóm mà cho. Hết bao nhiêu tiền tôi trả”. Tôi cúi mặt lặng im. Bố thở dài bước vào căn phòng riêng. Tiếng hát từ đĩa com-pắc vọng ra “Sông Lô...sóng dài kháng chiến...”. Mẹ nhăn mặt: “Có gì thì nói thẳng ra. Thói ở đâu cứ vắn nhạc to điếc cả tai”.

Trăng 16 huyền ảo lung linh lơ lửng trên nề trời đen thẫm, hương dạ lan thoang thoảng. Tôi đút tay vào túi áo. Bố đứng đối diện với tôi, ở giữa, khoảng không gian bỗng nhiên chùng lại.

- Con biết chuyện này lâu chưa?

- ...

- Con biết những gì?

- Có lẽ là tất cả. Con hiểu cô ấy vừa là mối tình đầu của bố, vừa là bạn chiến đấu của bố khi xưa. Con biết cô ấy đã bị chồng ruồng bỏ từ 7 năm nay vì không có khả năng sinh con sau lần Mỹ rải bom hóa học ở Trường Sơn.

- Con không trách bố? Giọng ông thoảng nhẹ. Nhẹ đến nỗi lẫn cả vào trong gió.

- Khi một đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời tức là tạo hóa đã trao cho chúng

quyền được sống. Nhưng người ta không thể sống nếu không có hạnh phúc. Mà hạnh phúc thì chỉ đơn giản là một cuộc sống đúng với ý nghĩa của nó – một cuộc sống đúng như người ta mong muốn. Vậy thì chúng ta, giữa những con người với nhau hãy hy sinh một chút quyền lợi của mình để đem đến cho đồng loại của mình quyền được sống thoải mái.

- Tức là con muốn bố đi cùng cô ấy?

- Bố có quyền được lựa chọn. Và lại bố và mẹ cũng ly thân 8 năm nay rồi. Tôi quay mặt đi. Bàn tay ấm nóng của bố đặt nhẹ lên vai “ Cảm ơn con!”. Tiếng sỏi lạo xạo. Bước chân của bố vang lên đơn độc, xa dần rồi chìm lẫn vào đêm. Tôi ngồi bệt xuống sân. Òa khóc! Trăng vẫn treo lơ lửng trên đầu. Một nửa cuộc đời bố, bố khoác trên người bộ quân phục người lính hết ra bắc vào nam lại đánh đông dẹp tây. Ông bà nội chỉ có duy nhất một cậu con trai nên đã thu xếp cho bố lấy mẹ trong đợt nghỉ phép. Cả hai gặp nhau, rồi yêu nhau rồi cưới nhau chỉ vồn vện trong một tuần. Chiến tranh mà. Ngày ấy mọi thứ sao mà lại quá giản đơn đến thế. Một năm sau tôi được sinh ra giữa tiếng đạn bom của thời kỳ kháng chiến, Rồi tôi lớn lên dọc theo sự vất vả, cơ cực của mẹ. Khi tôi 5 tuổi thì hòa bình lập lại, giải phóng Sài Gòn, bố trở về lênh lặn như một phép tiên cùng chiếc ba lô nhả nhúm bạc mầu đựng những tháng ngày vinh quang vượt Trường Sơn chống Mỹ. Bố đánh giặc giỏi nhưng ngoài súng ống trận mạc thì công việc nào ông làm cũng vụng về. Cuộc sống khó khăn. Mẹ già từ bảng đen, già từ nghề dạy học xin về hưu non, tắt bật ngược xuôi chèo chống cho cả gia đình. Kinh tế dần dần ổn định vị trí của bố trong nhà cũng dần dần mờ nhạt đi. Và từ lúc nào chẳng rõ, ông bỗng trở thành chiếc bóng lạng lẽ giữa nhịp sống quay cuồng của thời đại. Thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp trong mắt ông bùng lên tia sáng của niềm vui, của hy vọng mỗi khi ông có dịp gặp lại bạn chiến đấu rồi cùng ngồi bên chén rượu, củ lạc khê khà ôn chuyện “cái thời đánh Mỹ”. Sau mỗi lần như thế, tôi

thèm khát vô cùng được nối liền những niềm vui nho nhỏ ấy của ông thành tia sáng dài bất tận. Tôi thèm khát được nhìn thấy ông lại sống với hình ảnh con người thật của ông: nhanh nhẹn, năng nổ, hoạt bát và trẻ trung. Tôi đã quá quen với suy nghĩ bố là một chú bộ đội Cụ Hồ hiên ngang dũng cảm, con người từ ranh giới giữa sự sống, cái chết trở về mà những người như thế sẽ bất diệt với thời gian.

Tôi chậm rãi vuốt nhẹ chông áo sơ mi đã được là cẩn thận rồi cất vào ngăn tủ.

- Bố đã đến sân ga trước giờ tàu chạy 15 phút - giọng bố vang lên đều đặn, không cảm xúc - Bố nhìn thấy cô ấy nhỏ bé, xa lạ trước sự tấp nập, náo nhiệt. Bố đã đứng rất lâu trong phòng đợi, cái nơi chỉ cách cô ấy cái tấm kính trong suốt. Chỉ cần nhích lên một chút, chìa tấm vé cho người kiểm soát là bố có thể lên tàu, bình an ngồi cạnh cô ấy trong suốt chặng đường còn lại. Rồi bố và cô ấy sẽ đến một vùng đất mới, sẽ có một căn nhà nho nhỏ nhưng ấm cúng và giản dị. Đây cũng là ước mơ của bố đấy thôi. Nhưng không hiểu sao đôi chân của bố không cử động nổi. Có một cái gì đấy ngăn bố lại... Và bố chỉ còn biết nhìn theo cô ấy bước lên tàu, rồi tuyệt vọng chứng kiến đoàn tàu từ từ chuyển bánh.

- Ly rượu sóng sánh. Màu đỏ ối khúc xạ lên thành ly như đang dạo một vũ điệu không tên. Tôi mỉm cười hờ hững:

- Thật thảm thương cho ước mơ của hai bố con mình. Chúng đều bị gãy cánh trên con đường bay đến sự thật.

- Bố hiểu con nghĩ gì nhưng bố không thể. Khi người ta đã đi qua hai phần ba cuộc đời như bố, người ta rất ngại sự thay đổi dù rằng nó đem đến kết quả tốt hơn. Tâm lý người già mà con. Người ta đã quá mệt mỏi nên muốn được nghỉ ngơi và tránh sự xáo trộn... Bây giờ bố chỉ cần sự thanh thản.

- Bố đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để nắm lấy hạnh phúc.

- Bố còn có con. Hơn nữa... mẹ con, suy cho cùng bà ấy cũng nào có lỗi gì đâu.

...

Đèn trong nhà vụt sáng. Mẹ vút chiếc túi xách tay xuống đi-văng:

- Ô hay! Sao hai bố con nhà ông cứ ung dung ngồi nhà thản nhiên như người dung. Ngoài cửa hàng thì bận trăm công nghìn việc...

- Mẹ!

- Nào phải tôi kiếm tiền cho bản thân tôi đâu: cả đời cứ làm đầy tớ không công hầu hạ chồng con.

Bố đứng lên, ly rượu trong tay chỉ còn phân nửa. Thoáng lướt qua trên môi ông nụ cười lặng lẽ.

Tôi bước ra ngoài sân. Sương giăng mờ. Tháp thoáng ngọn đèn vàng vọt trên ban công. Con người luôn mày mò trong khối sương mờ ảo ấy để tìm cho mình một con đường đi đến đích. Người thì may mắn tìm ra người thì không. Có người thì không. Có người cuối đời mới biết bấy lâu nay đã mắc ở trong ngõ cụt. Muốn quay trở ra nhưng rồi lại không thể. Người ta không nỡ vứt bỏ những thứ vô ích đã gắn bó với mình.

Tôi hít thật sâu vào lồng ngực thứ sương khói ẩm ướt. Hơi lạnh lan tỏa khắp cơ thể. Tôi chợt nhận ra có lẽ tất cả đã quá muộn mất rồi. Thời gian đã pha mắng trắng lên mái đầu của bố, ban tặng cho ông những trách nhiệm sự an phận và những mối ràng buộc linh tinh khác. Và bây thì tôi hiểu. Phải, cái màu trắng quái quỷ của thời gian đã vĩnh viễn đem đi những gì là năng nổ, hoạt bát của bố. Tôi chợt cay đắng nhận ra rằng không một ai có thể nằm ngoài qui luật vận động của thời gian.

“Vâng! Bố đã già thật rồi!”.

Mối tình đầu

18 tuổi, em hăm hở bước chân vào ngưỡng cửa của giảng đường đại học với biết bao hoài bão về một tương lai tươi sáng. Năm thứ nhất vèo qua, đẹp đẽ như một bài thơ. Mỗi sáng em chăm chỉ đạp xe đến trường, ngoan ngoãn ngồi vào dãy bàn đầu tiên chăm chú nghe lời thầy giáo giảng như một tín đồ vâng lời Chúa răn dạy. Cho đến một buổi chiều nắng lung linh trong suốt như pha lê, hấn cúi nhìn em bằng ánh mắt đầy tự tin của một chàng trai kiêu hãnh:

- Tôi yêu Hạ!

Em bối rối, con tim run rẩy và bất giác ngã đầu vào bờ vai rắn chắc của hấn. Em dịu dàng trao tặng cho hấn tình yêu, niềm tin và ngờ ngạc nhiên cho rằng linh hồn của mình đã tìm được nơi trú ngụ.

Tan học Anh văn, em lơ ngơ dắt xe ra khỏi cổng trường. Lũ con gái eo éo “Hạ ơi! Mưa đấy về làm gì?” Bọn con trai gọi với theo “Lấy mũ của tớ mà đội này”. Em lắc đầu, thích thú nghĩ đến ánh mắt ân cần của hấn đang đợi em. Hấn sẽ vuốt vội những giọt nước mưa trên tóc em xuýt xoa “Không khéo Hạ ốm mất thôi”. Em đưa mắt lướt tìm bóng dáng quen thuộc. Lòng bỗng chùn xuống. Vậy là Thanh không đến? Sự thất vọng vô cớ xâm chiếm, em thở dài “Chắc là Thanh bận” rồi lại tự an ủi “Cũng tốt, lâu lắm rồi mình

không đi về một mình trong mưa”.

- Hạ!

Em giật mình quay lại. Anh đứng trước mặt em, nước mưa ướt đầm khuôn mặt rần rỏ.

- Mặc áo mưa vào đi!

Em chờ người ra sững sờ. Anh cuống cuống chụp vội chiếc mũ lên đầu em, giữ tung chiếc áo mưa giọng thúc giục.

- Kìa Hạ, mặc áo mưa vào đi!

Em đứng trên vỉa hè, lặng lẽ. Mí mắt nặng trĩu, bỗng nhiên em thềm được khóc “Giá như bây giờ Thanh đang đứng ở đây chứ không phải bất kỳ ai khác”.

Hắn đeo em đi chơi loanh quanh trong thành phố, luôn miệng kể về cô bạn cũ vô tình mới gặp lại. Em ngồi sau hắt hơi liên tục. Hắn nắm tay em “Hạ ồm à?” Em mềm lòng vì câu hỏi giản đơn ấy, ngoan ngoãn gục đầu vào lưng hắn “Vâng!”. “Mấy năm không gặp bây giờ nó xinh thế. Hạ biết không ngày xưa nó gầy và đen lắm...”. Giận hờn đặc quánh, em vùng vằng rút tay lại. Hắn vô tình tiếp tục những câu văn dài lê thê về một “nó” nào đấy thật vô nghĩa. Em đề nghị “Đưa Hạ về đi!” Hắn ngạc nhiên “Sao hôm nay Hạ lạ thế?”. “Hạ mệt” và chỉ muốn nhìn thẳng mắt hắn hét lên “Thanh không hiểu gì cả. Thanh vô tâm đến thế sao?”. Nhưng rồi em lại im lặng giấu kín những chất chứa trong lòng. Lúc nào cũng thế, trước hắn không bao giờ em có đủ can đảm. “Hạ nhớ uống thuốc nhé”. Em gật đầu, nhìn hút theo cái dáng cao cao thân thuộc, mơ hồ cảm nhận những vết rạn đang loang dần. “Vớ vẩn nào, tại mình cả nghĩ quá đấy thôi”.

Mẹ ôm. Em chuyển động như con thoi trong quỹ đạo đến bệnh viện - về nhà và ngược lại. Đêm, nhìn mẹ chìm sâu trong giấc ngủ mệt nhọc em xót xa.

“Không lẽ mẹ đã già đến thế rồi ư?”. Em ngồi xuống thành giường, khỏ sở

tự dần vật mình về những khoảng thời gian đã qua rồi buồn rầu kết luận “Mình chưa làm được gì để mẹ thực sự vui lòng”. Nhẹ nhàng, em se sẽ vuốt những ngón tay gầy guộc của mẹ, sao đến giờ em mới thấm thía “Tình mẹ bao la như biển thái bình dạt dào...”? Nước mắt mặn môi tràn qua bờ mi. Em khoanh tay đứng bên khung cửa sổ sáng ánh đèn dò mắt đếm những vì sao lấp lánh trên trời xa, chạnh lòng nhớ đến câu chuyện cổ tích ngày xưa... Chuyện kể rằng ở một làng chài ven biển nọ có một thiếu nữ tên là Alixơ. Trong giấc mơ nàng đã gặp một hoàng tử tuần tú đến cầu hôn với nàng trên chiếc thuyền buồm có vẽ cánh hồng nhung đỏ thắm. Nàng chờ hoàng tử và cánh buồm đỏ thắm xuất hiện. Dân làng chế giễu về sự hoang tưởng của nàng. Cha mẹ buồn rầu vì niềm tin của nàng thật xa vời. Vượt lên trên tất cả, Alixơ vẫn kiên trì chờ đợi người nàng hằng mơ tưởng hết tháng này qua tháng khác, hết năm này qua năm khác. Và cuối cùng vào một buổi sáng mùa xuân, cánh buồm đỏ thắm đã cập bến. Hoàng tử quỳ dưới chân Alixơ, trân trọng cầm bàn tay nàng “Em có đồng ý làm vợ ta không?” Em mỉm cười, đứng giữa căn phòng nồng nặc mùi còn, mùi ête của bệnh viện, mơ màng nghĩ đến một ngày hân diện dàng nhìn vào mắt em “Hạ có đồng ý...?” Em lặng lẽ thở dài. Chỉ cần có hân ở đây thôi, sự mệt mỏi sau những đêm trắng sẽ trở thành vô nghĩa. Chỉ cần có hân ở bên, em sẽ có đủ nghị lực để vượt qua mọi sự trở ngại. Em cần hân biết bao!

Ngày mẹ ra viện em xách một mớ những thứ đồ linh kinh, bối rối nhìn anh dìu mẹ đi từng bước. Phải cố gắng lắm em mới có được khuôn mặt thản nhiên và nụ cười tươi tắn trên môi. Vậy là đã năm ngày trôi qua, năm ngày em sống trong sự mỏi mòn và sự hy vọng để rồi sáng nay ngỡ ngàng, đau đớn hiểu rằng: “Thanh không đến”.

- Trông em mệt mỏi quá!

Em mỉm cười “Không sao đâu” và dành cho anh cái nhìn của sự biết ơn. Rồi

cẩn mồi, chiều nay em sẽ nói với anh lời từ chối dứt khoát. Em không thể vô tình lừa dối anh, cũng như không thể kéo dài tình trạng của hiện tại.

Sự mất mát và nỗi đau hoặc là làm cho con người ta ngã quỵ, hoặc là giúp cho người ta ngẩng cao đầu hơn để bước tiếp. Em không thể chọn cách thứ nhất nên đành cất tình yêu vào ngăn kỷ niệm của trái tim. Và bây giờ em là tôi: nghị lực, cứng cỏi. Ngày nhận bằng tốt nghiệp hấn đặt vào tay tôi nụ hồng nhung đỏ thắm thì thầm “Chúc mừng Hạ”. Tôi kiêu hãnh cầm tấm bằng loại ưu trong tay khẽ gật đầu “Cảm ơn” và tránh nhìn thẳng vào mắt hấn. Tôi sợ tôi sẽ lại là em khi soi mình vào đấy. Tôi vuốt tóc thầm nhủ. Vậy là mình đã trở thành cử nhân luật học. Hai năm nữa mình sẽ là vị thẩm phán nghiêm minh. Lúc ấy mình sẽ nhìn về khoảng thời gian đã qua với sự hào phóng “Ôi, cái thời trẻ con”. Duy chỉ có những giấc mơ và kỷ niệm vẫn len lén trở về con đường nhỏ nhỏ tràn ngập ánh trăng. Hai bên hàng cây bạch đàn xào xạc trong gió. Thoang thoang đâu đây mùi hương dạ lý. Tôi dịu dàng tựa đầu vào bờ vai của hấn. Xung quanh bao phủ đến tận tận sự tuyệt vời của đêm...

- Sao Hạ thay đổi nhanh thế?

- ...

- Đây là quyết định nghiêm chỉnh của Hạ?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời. Hấn im lặng bỏ đi. Chỉ một khoảnh khắc nào đó trái tim con người mở ra để đón nhận tình cảm. Cái khoảnh khắc mà tôi dành cho Thanh thì đã là quá khứ. Hấn đến muộn mất rồi và cánh cửa ấy sẽ chẳng bao giờ mở ra một lần nữa. Ngày trước với tình yêu của mình tôi luôn nghĩ rằng hấn là người bạn đồng hành cùng tôi đi nốt chặng đường còn lại nhưng bây giờ thì tôi hiểu, hấn chưa bao giờ là một nửa của tôi. Hấn là người đến từ thế giới khác. Thế giới của sự may mắn và hào nhoáng. Hấn không thể hiểu những năm tháng tôi đã đi qua, không thể cảm thông với

những ước mơ và sự cô độc trong trái tim 20 tuổi của tôi.

Tôi tần ngần đưa tay di di lên hai cánh cửa gỗ. Nơi này là những tháng năm sinh viên ồn ã, hối hả những kỳ thi, nghịch ngợm những phá phách. Từ khung cửa sổ, bụi giảng đường đến góc giảng đường mờ mờ tối... đã từng gắn bó, đã quá đổi thân thương. Và cũng chính nơi này, đại học đã đem tặng cho tôi mối tình đầu ngọt ngào. Tôi khẽ khàng khép lại hai cánh cửa, tự nhắc nhở “Thôi hãy ngủ ngoan đi nào những trang quá khứ. Tình yêu giờ đã xa xôi thật rồi. Tất cả hãy xem như một giấc mơ”. Và nhói lòng nghĩ đến một ngày sẽ có một người con gái khác, thay thế mình sánh vai cùng hắn...

Tôi đứng trước cổng trường, đưa mắt nhìn lần cuối những sôi động của tuổi trẻ, nước mắt rung rung. “Vĩnh biệt nhé, tình đầu!”

Sáng mai tôi sẽ bắt đầu đi tìm việc làm và ghi danh đăng ký cho khóa cao học sắp tới.

Một Thời Để Nhớ

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Tôi đứng lên, ngón chân khẽ di di trên nền đá hoa miện lí nhí “Thưa thầy”. Thầy chậm rãi đưa ngón tay đẩy gọng kính lên, giọng mệt mỏi. “Thôi em về đi, tuần sau thi trả”. Tôi bước ra khỏi lớp, trôi tuột đi trong cơn mộng du, Hằng nắm chặt lấy bờ vai tôi “Có biết mùi thi lại thì mới là sinh viên chứ!”. “Thế à?”. Giọng Hằng thoảng qua “Mày ngồi đây nhé. Tao phải vào thi rồi”.

Hai bàn tay bối rối xoắn chặt vào với nhau, tôi ngớ ngàng “Minh mà lại thi trượt ư? Thôi hết rồi nhé lòng kiêu hãnh. Thông minh ư? Sinh viên xuất sắc ư? Đáng đời chưa nào?...”. Khi đã quá mệt mỏi sau một hồi tự dằn vặt, tôi đưa mắt nhìn quanh theo một thói quen cố hữu. Nam đứng cách tôi một khoảng sân nhỏ. Hắn đang điều thuyết về vấn đề gì đó có vẻ hào hứng lắm. Đám con gái vây quanh thỉnh thoảng lại cười ré lên. Tôi cảm thấy thất vọng kinh khủng, đau đớn kinh khủng. Lặng lẽ vò nát chiếc khăn mùi xoa trong tay, tôi mím môi thật chặt.

- Thú vị quá nhỉ? Minh khoan tay đứng nhìn tôi chăm chú.

Đúng ra ra tôi phải vênh mặt lên, cười thật to và nói một câu thật chanh chua để trả đũa nhưng tôi lại rũ người ngồi xuống như một quả bóng xì hơi và... òa khóc. Minh lúng túng. Có lẽ nó không lường trước được tình huống này lại xảy ra.

- Việc quái gì phải khóc!

- Mặc kệ tôi! – Tôi vùng vằng.

Minh ngồi xuống rồi lại khỏ sở đứng lên. Tôi ngạc nhiên ghê gớm. Tại sao mình có thể khóc dễ dàng như vậy? Chắc là tại Minh. Nếu không có nó chắc gì tôi đã khóc. Cũng như con gái sẽ chẳng bao giờ làm đáng nếu không có ai nhìn.

Tôi thận trọng làm ra vẻ vô tình ngược mắt qua khoảng sân. Nam không có ở đây. Tôi chùng xuống: “Hắn có biết tôi thi trượt không? Hắn có biết tôi đã khóc?” Chậm rãi đưa chiếc khăn mùi xoa lên lau mắt tôi lẩm bẩm “Đúng là vớ vẩn”, rồi lại ngớ ngẩn tự hỏi “Không biết mình còn là một chút gì đây trong Nam?”

oOo

Tôi tự biết mình là một cô gái xinh đẹp và thông minh trong khi những người khác thường chỉ có một trong hai thứ ấy. Vì thế hẳn nhiên là tôi kiêu hãnh. Kiêu hãnh và đồng đánh. Tôi tự tin vào bản thân. Tôi hiểu chỉ cần cố gắng một chút thôi thì Nam sẽ vẫn là của tôi như ngày xưa. Rồi tôi sẽ được nũng nịu, được yếu mềm ngã đầu vào một bờ vai rắn chắc... nhưng tôi đã cố tình không thay đổi hiện tại. Tôi chẳng thể cố gắng để Nam yêu tôi và cũng chẳng thể cố gắng quên Nam mà cũng chẳng thể không buồn. Tình yêu là thứ duy nhất không cần đến sự cố gắng của loài người. Tôi dựng cổ áo lên cao giữa những đợt gió lạnh buốt. Bước chân đứng lại trước ngã tư phân vân không biết nên chọn ngã đường nào? Những ngã đường nho nhỏ nằm nghiêng nghiêng xao xác lá. Con đường nào dẫn Nam đến với tôi? Con đường nào đưa tôi về tuổi thơ trong sáng ngọt ngào?

Bỗng nhiên thêm được làm một đứa trẻ vứt bỏ sự toan tính lo phiền. Giá như tôi đừng bao giờ lớn.

oOo

Lớp nghỉ tiết. Minh rủ “Đi uống cà phê”. Hai đứa len lỏi trong một đồng người, giữa một mớ bàn ghế ngổn ngang. Quán hỗn độn với những cậu choai choai để tóc dài, những cô bé đầu cắt tẹt cụt ngắn. Dưới trần nhà đu đưa ngọn đèn nửa trắng, nửa vàng. Tiếng trống đập “Tùng tùng” với thể loạn nhạc rập thình hành. Trên bức tường vôi nham nhở vương vết dăm bài thơ tình, vài câu tiếng Anh sai ngữ pháp. Minh ngồi đối diện với tôi trong góc quán, mặt đỏ bừng lúng túng nói một câu gì đó. Tôi tựa lưng vào thành ghế, chán chường. Tôi vốn luôn “dị ứng” với nhạc rập. Chợt Minh nhong người nắm chặt lấy tay tôi. Trong ánh mắt tôi lơ mơ nhận ra có điều gì hệ trọng thay đổi...

- Minh muốn nói là Minh...

Tôi cúi đầu lặng câm. Thế là hết. Tôi chưa bao giờ dám tưởng tượng mình sẽ được nhận một lời tỏ tình trong hoàn cảnh nhộn nhạo này. Tại sao Minh lại nói ra cái điều cũ kỹ ấy? Tại sao Minh cứ bắt tôi phải lựa chọn? Tôi thở dài khẽ rút tay lại.

- Vì Nam phải không? Minh xòe diêm. Ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Tôi gật đầu, cố gắng tìm kiếm một câu nói phù hợp với hoàn cảnh... Minh nhìn thật sâu vào mắt tôi khăn khoắn:

- Cho mình một cơ hội nhé?

Tôi ngo ngoáy trên ghế. Tình cảm này thuộc thể loại gì mà sao khô khan và khách sáo đến thế? Người đang yêu nói với người mình yêu mà cứ như đang kỳ kèo mặc cả để mua hàng. Ngày xưa Nam tỏ tình với tôi thế nào nhỉ? Tôi nghiêng nghiêng đầu, một giai điệu ngọt ngào, êm ả khe khẽ dâng lên tràn ngập khắp căn phòng. Tôi reo lên:

- Minh có nghe thấy gì không? Ngày xưa Nam...

oOo

Hằng ghé vào tai tôi thì thào “Ra ngoài đi, tao có chuyện này phải nói cho mày biết”. Tôi chậm rãi bước theo Hằng ra ngoài ban công “Giữa mày với Minh có chuyện gì thế Hạ?” Tôi nhún vai. “Mày đừng nhìn tao bằng ánh mắt ấy - Hằng bực bội - chuyện riêng của mày tao không xía vào làm gì nhưng...”. “Nhưng làm sao?”. “Bọn nó xì xào mày và Minh yêu nhau”.

“Mày có tin không” - Lại đến lượt Hằng nhún vai “Tao cóc quan tâm.

Nhưng thằng Minh nó chỉ đùa với mày thế thôi... Nó bảo với bọn con trai rằng nó không ngu đi ăn đồ thừa của thiên hạ đâu!” Tôi bám chặt hai bàn tay vào dây lan can. Những ngón tay lạnh buốt, trắng bệch, giọng Hằng vẫn lên

xuống với những âm thanh giận dữ. Tôi gượng mỉm cười “Chuyện vợ vẫn ấy mà!”. “Nhưng tao tức cho mày lắm!”. “Đồ trẻ con”. Tôi kéo Hằng vào lớp, vô tình chạm trán Nam ngay cửa. Ánh mắt Nam thoáng ngỡ ngàng. Tôi run rẩy. Không lẽ Nam tin vào sự đồn đãi của dư luận? Không lẽ mình đã hoàn toàn vô nghĩa với Nam thật rồi sao?

oOo

Vào tiết 1. Tôi đặt chiếc cặp lên bàn, quay sang hỏi:

- Cho Hạ ngồi cạnh Minh nhé? Ở đằng kia chẳng biết nói chuyện với ai.

Buồn chết.

Vài ba cặp mắt tò mò trao nhau dò hỏi. Tiếng xì xào nhỏ nhỏ lan tỏa ra khắp lớp. Minh đỏ mặt gật đầu. Tôi thân nhiên lấy vở ra nắn nót viết tiêu đề. Bên cạnh Minh loay hoay trên ghế. Chiếc bút rơi bịch xuống đất, tôi cúi người nhặt lấy rồi mỉm cười.

Hôm nay Minh cứ như ngồi trên đồng lửa ấy. Hết lấy nhàm sách rồi lại làm rơi bút.

Minh lúng túng vẽ khó nhọc lắm mới buông được một câu gọn khẽ “Cám ơn”. Tôi nghiêng đầu, đưa tay hất mái tóc lòa xòa sang bên “Minh khách sáo quá” rồi thú vị ngồi “chiêm ngưỡng” đối tượng của mình. Bất chợt Minh xô ghế đứng lên giọng nói như hụt hơi.

- Hạ ngồi đây nhé. Minh về trước.

- Sao thế? Minh ốm à? - Lắng nghe câu hỏi đầy vẻ quan tâm lo lắng của mình, tôi chỉ muốn cười phá lên.

- Không! Minh lắc đầu, vụng về tránh cái nhìn dò hỏi của tôi.

- Nếu Minh bận thì về trước đi.

- Ủ! Minh về trước.

Tôi nhún vai khẽ mỉm cười rồi bật dậy gọi to:

- Minh!

Minh quay lại đứng ở ngưỡng cửa chờ đợi. Khuôn mặt căng lên trông như sợi dây đàn bị vặn quá chặt.

- Minh quên cặp này!

Minh luống cuống đưa tay đỡ chiếc cặp, quay người bước đi. Tôi giờ tay chặn lại.

- Minh không cảm ơn Hạ à?

Minh bối rối lắp bắp “Minh.. cảm ơn”

Tôi về chỗ, thả người xuống ghế. Không vui mà cũng chẳng buồn. Đường như là vô cảm. Thoảng ân hận. Minh đâu cần phải dàn dựng một vở hài kịch như thế. Nó có đáng gì đâu!

oOo

Tan học, tôi thông thả dắt chiếc xe ra cổng. Nam đứng bên kia đường, ánh mắt hai đứa chột gặp nhau. Tôi rùng mình trước cái nhìn dừng đọng đến lạnh lòng của hắn. Thảng thốt đau đớn hiểu rằng: Thôi thế là hết. Tất cả đã thật sự chấm hết. Nhấn mạnh chân trên chiếc pê-đan, tôi làm lũi phóng trên con đường thừa thớt nắng. Giá như mình còn có thể khóc được một chút!

Từng vòng quay... Từng vòng quay... Bức bối quá! Tôi phanh xe chống một chân lên vỉa hè, ngoảnh nhìn những năm tháng đã qua cảm thấy kinh khủng quá, còn quãng đường phía trước sao mà xa xôi đến thế. Rồi ngạc nhiên hiểu sao mình lại có thể tồn tại được ở đây sau từng ấy khoảng thời gian. Đưa hai bàn tay soi được ánh nắng hiem hoi, thấy trắng trơn, đầy bụi. Mình đã 20 tuổi, mà sao vẫn chưa làm việc nào đáng gọi là tử tế! Trước mũi xe, hai ông bà già thân mật khoác tay nhau chậm rãi băng qua đường. Bất giác tôi cúi

xuống nhìn lại mình cảm thấy mình cô độc khủng khiếp. Rồi tự an ủi “Thế này biết đâu lại tốt hơn. Mình còn tuổi trẻ ở phía trước, lo gì và cặm cụi vạch ra một kế hoạch. Bây giờ mình sẽ về nhà, sẽ gom tất cả kỷ niệm vào một chiếc gộp gỗ và ném xuống dòng sông Hồng ngẫu bọt kia. Vậy là xong. Ngày mai sẽ là một ngày khác, một ngày hoàn toàn mới... Thoáng chạnh lòng ngậm ngùi nhớ đến câu ngạn ngữ Anh “Love is a river and never returns!”

50 năm nữa, 60 năm nữa. Vào một buổi chiều mình sẽ ngồi bên bậu cửa âu yếm vuốt tóc một lũ trẻ con lóc nhóc vây xung quanh còn mắt thì dõi nhìn vào cõi xa xăm... “Các cháu biết không ngày xưa bà đã có một mối tình đầu mà bây giờ nghĩ lại thấy nó sao mà trẻ con, sao mà buồn cười đến thế...”

Mùa Vàng Hoa Cải

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Chỉ một kỳ thi tốt nghiệp.

“Có một mùa hoa cải

Nắng vàng trong mê mải”.

Em là con gái nhà quê, nhút nhát và tự ti. Miền quê của em nằm bên kia sông Đuống với những cánh đồng hoa cải vàng mướt mát chảy dài chân đê. Ở cái mảnh đất nghèo khó “Chó ăn đá, gà ăn sỏi” ấy tuổi thơ của em đã đi qua trong trẻo, hồn nhiên. Nơi ấy cha em, ông nội em và cả cụ tổ nữa đã

định cư và sinh sống. Lên Hà Nội theo học ngành Sư Phạm em chỉ mong ngày tốt nghiệp trở về quê làm cô giáo. Em sẽ dạy cho bọn trẻ trí thức của nhân loại. Khi lớn lên chúng sẽ hiện đại hóa nông thôn. Cuộc sống sẽ thay đổi, sung túc hơn và đầy đủ hơn. Ủy ban sẽ không phải trả lương cô giáo cho em bằng thóc. Học sinh sẽ không còn ngồi học trong cái đình làng lụp xụp ẩm thấp rêu mọc xanh mờ. Ngày nhập học mẹ đưa em ra bến xe. “Đất quê mình bạc lắm thoát ly đi học đại học được mười người thì chín người bon chen ở lại Hà Nội, may mắn họa hoằn mới được một người về làng, lấy trí thức đâu mà phát triển nông thôn?”. Nhìn dáng mẹ nhỏ bé giữa bến xe huyện mờ mịt khói xăng, lòng em quặn thắt. Thương lắm cái mảnh đất nhọc nhằn đã nuôi em khôn lớn.

Anh là người cùng quê với em, học Kinh Tế, thông minh và tự tin. Lơ ngơ giữa thành phố náo nhiệt và xa lạ, anh ngấm ngầm trở thành nơi nương náu duy nhất của em. Anh hợp với những vùng đất năng động chứ không lạch hậu, thô sơ như quê mình nhưng em vững tin vào tình yêu. Chỉ với niềm tin người ta mới có đủ sức mạnh để vượt qua trở ngại. Ngày xưa mẹ đã theo cha về đây. Và vì một lời hẹn ước mẹ đã mỗi mòn chờ đợi cha đi qua cuộc chiến trong tuổi xuân của mình. Em thích kể với anh về những bông cải vàng mảnh mai như nắng. Hồi nhỏ mỗi sáng em vẫn thường chân trần lúp xúp chạy giữa cánh đồng, sung sướng xoè tay hứng những giọt sương còn đọng lại trên búp. Anh ngạc nhiên lắng nghe em say sưa diễn thuyết, nhẹ nhẹ kéo tóc em mỉm cười “Sao em nhớ kỹ thế, nhưng ở huyện đã có công ty nước nào dám bỏ vốn đầu tư chưa?”.

Tối thứ bảy, em loay hoay bật tắt, bật tắt công tắc đèn. Quyền sách đặt ngay ngắn trước mặt. Chuông đồng hồ ngân nga gõ mười tiếng. Em thần người. Trống vắng và cô độc ủa đến. Em rũ người ra vì mệt mỏi. Cảm giác như sự kiên nhẫn trong em đã cạn kiệt. Có tiếng kẹt cửa. Hạ về, “Vẫn chưa đến hả

Thùy?” Em im lặng. Gió ủa theo Hạ thổi vào phòng lạnh buốt. Hạ đặt tay lên vai em “Đừng nhập nhằng mãi Thùy ạ. Mọi thứ đều cần có giới hạn của nó”. Em mím môi, tưởng như mình sắp ngã quỵ mất. Vậy ra anh muốn tránh mặt em. Việc gì anh phải làm thế? Anh đã nói yêu cũng có thể nói chia tay lắm chứ. Cứ im lặng thế này lại làm em nuôi ảo vọng, cứ nán nà chờ đợi lại làm em tự chất vấn bản thân, mình có lỗi gì? Hay mình đã làm gì sai? Người nhà quê như em thật thà lắm. Nói yêu là yêu, nói ghét là ghét chứ không té nhị, kiêu cách như người thành phố... Em gục mặt xuống bàn. Khóc òa. Hạ choàng tay ôm ngang người em. Gió vẫn lùa lạnh buốt khắp căn phòng trống. Có lẽ Hạ quên không cài cửa.

Mùa đông, em tì hai tay lên thành cầu, tóc bay xấp xỏa. Hun hút phía dưới dòng nước đen ngòm cuộn cuộn như đang cố nén tiếng gầm gừ trong cổ họng. Em nhướng mắt. Ngọn đèn cao áp lạnh lạnh xanh hắt xuống mặt sông thứ ánh sáng leo lét ma quái càng làm tăng thêm vẻ bí hiểm lù lù của những con sóng đập mình vào chân cầu. Lâm đứng cạnh em, nhún nhảy trên đôi giày khủng bố to sụ giọng kiêu hãnh:

- Thùy nhìn mà xem hoành tráng chưa. Đây là cây cầu thế kỷ, niềm tự hào của Hà Nội đấy.

Em kiễng chân, rùng mình choáng ngợp trước sự kỳ bí mệnh mang. Dòng sông như con quái vật khổng lồ. Con người chột bé tẹo như những chú kiến lằng xằng. Em thì thào:

- Nhảy từ trên này xuống thì thế nào nhỉ? Biết đâu đường tới thiên đàng cũng nên.

Lâm hốt hoảng:

- Thùy nói cái gì đấy? Điên à?

Vùng vằng lồi em đi “Thùy bám chắc vào. Về”. Em rón rén ngồi sau lưng Lâm. Tai ủa đi. Nao nao thấy thương Lâm, thương cả mình nữa.

Tuần trước Hạ đưa em đến tìm anh. Hai đứa đứng ngoài cửa. Anh không giải thích, không bóng gió xa xôi “Thôi coi như mình chưa quen nhau Thùy nhé”. Em sững sờ. Khi gặp anh em mới 18, giờ đã 22. Bốn năm, tình yêu đã lồi tuột em những tháng năm sinh viên, sao lại có thể chưa quen? Em ngần ngại như người lỡ tay đánh rơi mất vật quý hoảng hốt chạy tìm. Hạ nắm chặt tay em, giọng nó lạnh lạnh “Tôi không ngờ”. Em bồng bênh trôi trong cơn mộng du. Vô thức.

Lâm phanh xe, tắt máy.

- Thùy vào nghỉ đi. Cắm nghĩ linh tinh đấy nhé.

Mi mắt nặng trĩu, em hẫng hụt bước lên trên những bậc cầu thang tối om, về đến cửa phòng vẫn thấy Lâm đứng dưới đường, điều thuốc lập lòe trên môi. Em đưa tay vẫy vẫy. Sực nhớ anh chưa bao giờ chờ em như Lâm. Ngày trước mỗi lần đưa em về anh thường chống một chân lên vỉa hè, nghiêng đầu ngó băng quơ “Thôi anh về”. Em đứng lại đằng sau, lơ lơ nhìn hút theo chiếc bóng đèn hậu đỏ lập lòe, nhòe nhoẹt dần. Em mấp máy môi “Ngày trước”, nghe như một thanh âm lạ lẫm, xa xôi.

Hạ bảo “Mình có nghị lực và tuổi trẻ, rồi sẽ qua cả thôi. Mà cứ ra bến tàu mà xem, ối người khốn khổ mà người ta vẫn phải sống cả đấy”. Em khác Hạ. Em không phải là trò chơi đã được lập trình trước. Hạ lúc nào cũng chính xác, tỉnh táo và biết phân tích mọi vấn đề. Em không là Hạ nên luôn nhầm lẫn giữa đúng và sai, giữa thật và giả. Em không thích nghi được với lối sống thành thị. Em thấy mình lạc lõng và yếu đuối. Thanh bình và yên ả đã ăn sâu vào tế bào, vào máu thịt của em.

Hạ chống nạnh, lè vè lượn khắp phòng sôi sùng sục hết như trong chuyện này nó là người bị bỏ rơi chứ không phải là em “Mày phải tìm hiểu cho ra lẽ. Để thế mà chịu được à? Phải có lý do chính đáng chứ”. Em quay mặt vào tường kéo chăn trùm kín mít. Sáng lên thư viện, em không dám rẽ vào con

đường quen thuộc dẫn qua nhà anh ở trọ - ngôi nhà có giàn hoa tigôn màu hồng mà em vẫn đùa là hoa tim vỡ. Em đi bằng những ngã đường rối rắm quanh co khác, hết ngã ba lại đến ngã tư chỉ để tránh cho anh khỏi cảm thấy phiền hà. Con gái bọn em ngờ nghịch lắm nhưng cũng không cần đến lòng trắc ẩn của thiên hạ. Em không tự huyễn hoặc bản thân. Khi không còn tình yêu người ta có trăm ngàn cách để biện minh cho hàng động của mình. Giữa em và anh chẳng ai nợ nần gì ai. Anh đã bao giờ hứa hẹn gì đâu. Chỉ có em cả tin. Tin vào những điều không có thật. Hạ ngời phịch xuống giường, ừ ừ “Bốn năm. Trắng tay. Bây giờ nghĩ đến cảnh bắt đầu lại từ đầu sao mà mệt mỏi thế. Lại có một thằng mon men đến làm quen. Năm đầu ngồi chơi đến mười giờ. Năm sau rủ nhau đi xem phim, thuận buồm xuôi gió năm sau nữa mới tính chuyện tìm hiểu. Kinh quá thế thì chết già mất”. Em thò mặt ra ngoài chặn gạt đầu đồng tình như cái máy “Ừ, kinh quá” và lơ mơ nghĩ đến anh. Tưởng tượng ra cảnh hai đứa dặt nhau về quê, phát hoảng không biết lúc em dạy học thì anh làm gì? Không lẽ để anh ngồi làm nhà kinh VAC? Em đẩy cửa. Sững sờ. Đóa hoa cải vàng rực, dịu dàng được đặt trên bậu cửa hắt lên màu kiêu hãnh của sự sống. Một mảnh giấy gấp tư cài phía dưới rơi ra. Nét chữ của anh

“Thùy thương!

Gửi cho em chút nắng vàng hiếm hoi đầu đông. Đêm qua, anh đã phóng xe về quê chỉ để tìm cho em những bông cải cuối mùa còn sót lại. Chút nữa trên đường ra sân bay anh sẽ mang chúng đến nhà em.

Anh được cơ quan cử đi học và anh hiểu đây là cơ hội mà anh cần nắm lấy. Anh biết em yêu hoa cải đến nhường nào nhưng anh không có sự lựa chọn nào khác. Mẹ đã chờ đợi cha dù cha không bao giờ trở về. Anh không giống mẹ lại đem cả cuộc đời ra chờ đợi mà mọi điều đều có thể đổi thay. Hơn nữa chắc gì ở quê anh đã có việc để làm...

Tha lỗi cho anh. Cầu chúc cho em được hạnh phúc.

Anh”.

Em lặng lẽ đứng trên ban công tầng bốn. Bầu trời u ám, loang lổ một màu xám xịt. Nắng vàng gom cả lại trong vòng tay em, rực rỡ. Chợt nhớ em đã quên không nhắc anh hoa cải không cắm được trong lọ. Nó chỉ sống được với đất ven đê quê mình. Có lẽ em sẽ mang chúng về quê. Chỉ ở nơi ấy hoa cải mới có thể dất em đi hết mùa đông lạnh lẽo này. Vâng, em sẽ về quê. Nơi ấy đang chờ em. Nơi ấy mẹ vẫn thường hát:

“Có một mùa hoa cải

Chia tay bởi chiến tranh

Em đã chờ đợi anh

Sao anh mãi không về”.

Anh có biết không người ta chỉ thực sự hạnh phúc khi người ta có quê hương và có tình yêu.

Những Sai Lầm

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Ai chiến thắng không hề chiến bại

Ai nên khôn mà chẳng dại đôi lần”.

(Thơ Tố Hữu.)

Tôi đi trên phố với những bước chân của kẻ mộng du. Tay phải đút sâu vào

túi áo nắm chặt mảnh giấy nhỏ cuộn tròn. Chỉ một lát nữa thôi tôi sẽ chia mảnh giấy nhỏ xiu ẩy ra cho nhân viên phòng tài vụ “Thưa cô, em đến nhận học bổng”. 200 nghìn nhân với mười tháng của hai học kỳ, hai triệu - số tiền khổng lồ với một đứa sinh viên cả đời chỉ quen ăn bám vào bố mẹ. Hai triệu – tôi lại tiếp tục làm tính nhầm - vì chi mua được 200 cuốn với giá đồng hạng 10 nghìn đồng nữa thôi, sau khi có tiền, ngay lập tức tôi sẽ ra cửa hàng sách tổng hợp mỉm cười với cô bán hàng xinh đẹp “Thế chị đã lấy đủ sách cho em chưa? 200 cuốn “Sổ tay người thợ” đấy nhé. Vâng tiền đây. Em chỉ lấy một loại sách này thôi”. Cô bán hàng tươi cười niềm nở “Chị sẽ trừ phần trăm thỏa đáng cho em. Gồm cái loại sách kỹ thuật bán trầy trật mãi, xếp lên xếp xuống cả năm mà mới chỉ bán được gần chục cuốn. Mà mua nhiều thế này chắc em mua cho cơ quan để phát cho công nhân. Đào ôi, công nhân bây giờ ấy mà mấy ai để tâm đến sách vở nâng cao tri thức đâu...”. Tôi lại cảm thấy hình như mình đang bay. Rồi vài ngày sau hẳn bố sẽ ngạc nhiên “Lam này, sách đã bán được gần nửa rồi đây. Thế mà trước đây thấy sách ế bố đã định không bao giờ viết sách nữa. Tâm huyết của cả đời người, tổng hợp biết bao kiến thức và công sức dồn vào 200 trang sách in xong lại không có ai mua. Mỗi lần đến nhà xuất bản người ta lại dành cho mình cái lắc đầu ái ngại. Bây giờ thì khác rồi. Thế mà tay giám đốc cứ kêu ca “sách kỹ thuật dành cho công nhân không có thị trường tiêu thụ, hay là bác dịch tài liệu nhé cháu lên kế hoạch tháng sau phát hành luôn”. Cũng may mà bố không nghe. Bố già rồi phải chất lọc kiến thức của mình để lại thế hệ sau chứ. Bây giờ thì khác rồi... Sách đã đến được với tay người đọc. Công nhân sẽ đỡ vất vả hơn, họ sẽ có kinh nghiệm hơn trong thao tác”.

Tôi ngập ngừng đứng trước tấm cửa kính có dòng chữ “Phòng tài vụ”. Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, bắn khoăn trầm nghĩ. Mình không thể làm thế được, như thế là giả dối và hình ảnh bố say mê ngồi trước tập bản

thảo cần mẫn cắt dán, gạch xóa bất kể đêm ngày. Rồi cả tiếng thở dài của bố cùng khuôn mặt hằn sâu nét mệt mỏi “Lam này, có lẽ bố không nên viết sách. Sách mà không có người đọc thì khác gì đồng giấy lộn. Chết xám bây giờ phí hoài quá”. Thôi đành nào cũng liều rồi – tôi tự an ủi mình – hơn nữa điểm mình cao nhất lớp, chỉ thiếu có 1 điểm thôi đáng là bao. Hơn nữa ngoài mình ra không ai có đủ điều kiện để nhận học bổng. Mình không tranh giành với ai cả. Tôi nín thở đẩy cửa phòng. Hơi lạnh từ chiếc máy điều hòa nhiệt độ ập vào mặt làm tôi khẽ rùng mình. Cô tài vụ nhìn tôi từ đầu đến chân với ánh mắt dò xét, buông thông “Lam à? Thầy chủ nhiệm nhắn em lên văn phòng gặp thầy ngay có việc gấp”.

Tôi rón rén ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Thầy đặt bảng điểm xuống bàn, chỉ vào dòng có dấu gạch chân đậm:

- Em xem lại điểm gốc của mình đi. Tại sao lại chênh với điểm báo lên trường để nhận học bổng. Em chia điểm nhầm à?
- Em... - Tôi lắp bắp không thành tiếng.
- Có phải em chia nhầm điểm không ? Em cứ mạnh dạn trình bày toàn bộ sự thật đi.
- Em... - Tôi lúng túng. Thoáng lướt qua đầu ý nghĩ hay là mình gạt bừa, làm sao mà phát hiện được? Chợt gặp ánh mắt thầy, ánh mắt của sự nghiêm khắc và khoan dung. Hai bàn tay xoắn chặt vào với nhau, đỏ bầm. Trước người thầy đã giảng dạy cho mình những trí thức của nhân loại tôi biết mình không thể nói dối. Lấy hết can đảm tôi nói như người hụt hơi:
- Thưa thầy em đã cố tình khai tăng điểm lên để nhận học bổng.

Thầy giáo ngơ ngàng:

- Tại sao em lại làm thế? Em là sinh viên giỏi của lớp trong suốt bốn năm liền.

Trường có quy hoạch giữ em ở lại làm cán bộ giảng dạy. Tại sao em lại làm

thế?

...

- Em đã làm tôi quá đổi bất ngờ và đau lòng. Em là sinh viên luật, lại là sinh viên xuất sắc mà cố ý vi phạm. Thử hỏi công lý làm sao mà tồn tại được với những người đại diện pháp luật như em? Thôi em về đi.

Không gian bỗng chùng xuống, căng thẳng. Mẹ thẳng thốt “Tại sao con lại làm thế? Như thế là không trung thực. Con cần hai triệu để làm gì? Nhà mình nghèo nhưng đã bao giờ để con đói khát đâu, sao con không hỏi xin bố mẹ?”. Tôi nhắm mắt, cảm tưởng như thời gian chững lại. Bố lặng lẽ đứng dậy đi về phòng, cái dáng đi lòng không như còn thêm xuống bởi gánh nặng của sự muộn phiền. Tôi đưa tay lên chặn ngực. Ngạt thở và bức bối quá đổi. Mọi vật xung quanh bỗng chao đảo quay tít. Tôi thấy mình chông chênh và chơi vơi, cái cảm giác như người đang đứng kề bên vực thẳm sâu hun hút. “Con cần hai triệu để làm gì? Để làm gì?”. Điệp khúc vang vọng lộng buốt trong đầu. Cổ họng tắc nghẽn. Tôi úp mặt vào hai bàn tay nấc lên. Nước mắt lóng lánh rơi qua kẽ ngón tay. Để làm gì ư? Con chỉ muốn giữ lại niềm tin và sự đam mê trong từng trang sách của bố.

Tôi bàng hoàng đạp xe trên phố. Này nắng, này gió, này bụi... Tình yêu nhìn thẳng vào mắt tôi lạnh lùng “Chính Lam đã làm đổ vỡ mọi niềm tin trong tôi. Tôi thực sự thất vọng”. Mi mắt nặng trĩu, cứng đờ. Xót xa, hoang mang nhận thấy hóa ra mình là một thứ gì đấy thật xấu xa, khủng khiếp. Thản nhiên và dửng dưng tình yêu đóng sập trước mắt tôi cánh cửa của sự cứu rỗi, bịt chặt lại con đường phục thiện... Từng vòng quay, từng vòng quay... tôi ngạc nhiên khi thấy mình không đau đớn, khóc lóc - chỉ trống rỗng, vô cảm. Hoa sấu từng đám li ti tung mình trong gió ào xuống mặt đường. Mắt tôi hoa lên, nhìn trước, nhìn sau, rẽ phải, rẽ trái đâu đâu cũng gặp kỷ niệm. Nhắm mắt lại tôi điên rồ mong ước gì mình được tan ra thành

trăm nghìn mảnh vụn cuốn theo cát bụi trần gian, nhẹ nhàng và thanh thản. Tôi phanh xe, người đổ quỵ xuống ghi đông. Thần thờ và choáng váng. Từng lời, từng chữ như những làn roi quất thẳng vào mặt tôi. Đau buốt. Tại sao lại là đúng lúc này? Giữa lúc tôi hằng hệt và tự trọng bị tổn thương chứ không phải là bất kỳ khi nào khác. Tôi cần lắm chứ một tấm lòng bao dung và chân thành níu kéo tôi với cuộc sống.

Tôi quỳ gối trước bệ thờ vong linh. Những bức ảnh chân dung kê san sát kề nhau, đủ mọi khuôn mặt, đủ mọi trạng thái - trẻ có, già có, vui vẻ có, âu sầu có. Bà nội tôi cũng là một trong số những vong linh gửi hồn nơi cửa Phật. Qua làn khói hương hình như thấp thoáng ánh mắt hiền hậu của bà. Tôi vẫn thường tìm đến đây sau những chặng đường dài kiệt sức mà không hề đến đích chỉ để mơ hồ nhận thấy hơi hướng của bà. Hồi nhỏ tôi thường theo bà lên chùa nghe sư thầy tụng kinh niệm Phật. Thú thực ngày ấy những pho tượng gỗ luôn làm tôi hoảng sợ, tôi cũng không hiểu nổi tại sao kiếp người lại là bề khổ trầm luân. Tôi chỉ thích tha thần nhật hoa hoàng lan hay những nhẽo đòi vãi già chọc cho chùm roi mọng nước.

Tôi đứng giữa sân chùa. Đêm rằm, trăng lung linh sáng rõ giữa biển trời sao. Vô thức tôi ngược mắt lên trời dõi tìm vì sao của riêng mình. Còn nhớ ngày xưa bà vẫn hát ru tôi ngủ bằng giai điệu ngọt ngào “Này em, em có biết không ngày em sinh ra đời là một ngày tuyệt vời, một vì sao trên trời xa nhấp nháy mỉm cười với em...”. Quang sẽ sáng sủa nắm lấy tay tôi như một sự cảm thông, chia sẻ “Anh tin em Lam ạ”. Tôi cắn chặt môi, một mối gục đầu vào vai Quang. Òa khóc, Quang lúng túng vỗ về “Lam không cô độc. Mọi người luôn ở cạnh em”. Tôi im lặng, lòng thầm biết ơn Quang. Anh luôn ở bên tôi, chu đáo và độ lượng. Chính vì thế với anh tôi thấy mình trẻ con ngang ngược. Trước Quang tôi luôn mang nặng cảm giác mình là người mắc nợ, cái món nợ tình nghĩa mà tôi biết mình sẽ không bao giờ trả

nổi. Giá như Quang đừng quá tốt, giá như tôi có thể dành cho Quang một thứ tình cảm sâu nặng hơn tình bạn!

Hội đồng kỷ luật họp. Tôi nhận về quyết định đình chỉ học tập một năm.

Bỗng chốc tôi trở thành người nổi tiếng. Người cảm thông, nhân từ thì chép miệng “Sao mà đại thế, mấy đồng học bổng đáng là bao”. Người trong sạch, dị ứng với cái xấu thì lắc đầu “Gớm thật! Chuyện này mà còn dám làm thì còn chuyện gì mà nó bỏ qua. Sinh viên xuất sắc à? Thật không hay lại mảnh khỏe cả?”. Bạn bè ào đến an ủi. Tôi tuyệt vọng, ngán ngẩm với những kiểu đồng cảm được diễn tả bằng những ngôn từ có sức biểu đạt cao. Tôi nhẩn nhục cảm nín trong sai lầm của riêng mình. Có những nỗi đau nằm thẳm sâu trong góc tận cùng của trái tim và trở thành nỗi ám ảnh suốt đời. Tôi không thể thanh minh cũng chẳng thể phản bác. Thôi đời là vậy. Tôi đã phạm sai lầm, càng không thể trách người ta khắc nghiệt khi họ khinh khi mình.

Hai giờ sáng, bố ngồi cô độc bên chiếc gạt tàn đầy ắp mẩu đầu lọc thuốc lá. Chiếc đèn bàn hắt ra thứ ánh sáng vàng đục. Tôi đứng sau lưng bố, nước mắt chảy dài trên má. Bố khẽ khàng “Hôm qua vô tình mẹ đọc nhật ký của con, bố mẹ đã biết hết rồi. Con hãy xem như đây là một bài học để nhìn lại mình và nhìn vào lòng người. Chỉ có hai loại người không bao giờ mắc sai lầm. Thứ nhất là những người chưa được sinh ra và thứ hai là những người đã chết. Con cần phải nhớ rằng chỉ có thể đạt được mục tiêu bằng những phương pháp đúng. Con đã từng là niềm tự hào và bây giờ con là sự hy vọng duy nhất của bố mẹ”.

Chiều nay tôi đứng trên thành cầu, thả xuống dòng sông những bằng khen, giấy khen – thành quả học tập của sự phấn đấu không ngừng trong suốt 16 năm đi học và thả tung chùm bong bóng sắc sỡ chờ nổi buồn lên trời. Khi người ta có tuổi trẻ và có nghị lực người ta không có quyền để mất niềm tin. Tôi hiểu sự kỳ vọng của gia đình và những tấm lòng bè bạn là hai sợi dây

bền chắc giữ tôi đứng vững. Quang bảo “Có rất nhiều việc em cần phải làm. Thế giới quả là rộng lớn và luôn ở phía trước em. Thế giới không đổi thay mà chính khả năng, lòng kiên trì của mình”. Và tôi tin Quang chẳng hề nói sai.

23 tuổi, tôi bắt đầu lại từ những bước đi chập chững của trẻ lên hai. Vào đời.

Lê Xuân Hoa

Những Vì Sao Cô Độc

Chúng mình quen nhau hai năm. Anh nói lời yêu với em hai phút. Rồi thì mình xa nhau. Khi em nhận ra chính anh là người mà bấy lâu nay em tìm kiếm, khi em chợt hiểu ra rằng anh là người cầm giữ tình yêu của em thì cũng là lúc mình đi qua nhau lạnh lùng, thờ ơ như khách lạ.

Mình đã có kỷ niệm gì sâu sắc với nhau đâu? Tất cả chỉ là một buổi sáng mùa đông heo hắt, anh cùng em thả những bước chân vô hồn dọc bờ hồ.

Người đi đường lung bùng trong những chiếc áo ấm, ném cho hai đứa ánh mắt ngạc nhiên. Tóc em bay tứ tung trong gió. Sợi đọng trên tay anh, sợi lạc vào mắt em.

Bây giờ em vẫn đi lại con đường cũ ấy nhưng không đi vào mùa đông lạnh, không đi cạnh anh mà đi cùng một người khác trong trời chiều mùa hè lộng gió. Tóc em không còn bay như xưa. Chúng quá ngắn để có thể bay, để có thể đậu vào trang thơ của anh. Ngày xưa anh hay viết những bài thơ thấp

thoáng bóng hình em, thấp thoáng những ngày mình có nhau.

Không còn anh, em sống cạnh một lũ bạn bè lóc nhóc xung quanh. Em hòa mình vào cuộc chơi, sẵn sàng cười khóc mà không hề xúc cảm. Mọi người chăm sóc, nâng niu an ủi em. Em kết thân cùng người này, hay đi cùng người nọ và tham gia hát karaoke, chơi trò chơi điện tử... những trò chơi vô bổ cùng những đứa trẻ con không hơn không kém. Để rồi sau những cuộc chơi, em hụt hẫng hơn, chơi vui hơn.

Thỉnh thoảng, em vẫn nhận được một vài tin tức về anh. Em tiếp nhận chúng với nụ cười ngạo nghễ, với nét mặt thờ ơ, còn nước mắt thì chỉ muốn dâng ngập lên mi. Ai cũng khen em có bản lĩnh, ai cũng nói em có nghị lực để có thể vượt qua đau khổ. Em khao khát được vứt đi tất cả những gì là bản lĩnh là nghị lực, là kiêu hãnh... Em muốn được sống thật với chính bản thân mình, với rung động đầu đời của riêng em - một tình yêu trong sáng, thánh thiện tuổi 19. Em nhớ quay quắt cái cảm tay lạnh lẽo đến run rẩy, nhớ ánh mắt ngập ngừng... Vậy mà tất cả đã thành cát bụi, đã bay theo một cơn gió vô tình thoảng qua.

Mình sẽ chẳng thể nào trách nhau khi mọi thứ đã thuộc về quá khứ. Anh đã từng nói người ta không thể sống với quá khứ. Người ta chỉ đứng ở hiện tại để nhìn vào tương lai mà thôi. Cả anh và cả em đều cần phải bình thản bước qua kỷ niệm xưa. Vả lại tất cả rồi cũng sẽ trở thành vô nghĩa khi bị thời gian bôi xóa phải không anh?

Em còn nhớ anh hay ví hai đứa mình như hai vì sao sáng. Muốn gặp nhau chỉ có cách duy nhất là lao vào nhau để cùng vỡ tan. Nhưng anh lại không biết các vì sao chịu muôn ngàn lực chi phối, chúng chỉ có thể đi qua nhau mà không bao giờ vỡ tan cùng nhau được. Cũng như chẳng bao giờ anh biết anh và em chính là hai vì sao cô độc, luôn luôn đốt cháy chính mình trong sự lạnh lẽo của không gian.

Mỗi đứa một nơi. Năm năm nữa, mười năm nữa chắc gì mình còn nhớ về nhau trong những bận rộn riêng tư? Em cũng chẳng thể thay đổi được gì vì hai đứa mình đã có những ngã đường riêng. Và ngã đường của anh sẽ chẳng bao giờ còn có em. Hỡi ngôi sao cô độc của riêng em!

Phía Trước

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Nguyễn đeo tôi trên chiếc gióng ngang chiếc xe cuốc... Hắn nhét vào tay tôi chiếc khăn mùi xoa. “Lê lau mặt đi. Buồn như thế là đủ rồi. Cuộc sống lắm khi làm mình thất vọng. Mỗi lần vấp ngã mình sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm hơn”. Tôi lặng lẽ gật đầu mà chẳng hiểu Nguyễn đang diễn thuyết vấn đề gì? Đầu óc miên man nghĩ đến Tuấn. Lúc nào cũng vậy, anh luôn cách xa tôi hàng nghìn cây số. Hàng ngày có biết bao điều bất bình thường xảy ra. Trong những giây phút thất vọng buồn bã, đau khổ tôi cần có một chỗ dựa lắm chứ. Giờ này có lẽ Tuấn đang ngồi trong thư viện và trước cặp kính lấp lánh là những chồng sách cao ngất. “Vào đây uống nước đã nhé?”. Tôi giật mình, vội vã gật đầu theo phản xạ. Nguyễn kéo ghế cho tôi ngồi. Trên mặt bàn li ti những bông hoa xà cừ vàng dịu thoang thoang hương.

- Dạo này Lê có nhận được thư của anh Tuấn không?

- Cũng có.

- Xa nhau như thế mỗi lần gặp nhau như thế chắc mừng lắm nhỉ?

Tôi lại khẽ khàng gật đầu:

- Rồi thì cũng quen.

Mấy ngón tay di chuyển trên mặt bàn nghiền nát những cánh hoa vô tội, tôi ngược mắt nhìn Nguyễn. Hắn đang nhịp chân theo bài hát từ đĩa compact một cách say mê. Phải công nhận rằng Nguyễn khá điển trai. Ở hắn có một cái gì đấy khác lạ, có thể là ở cái nhếch miệng rất đàn ông hoặc cũng có thể là ở cái tính không biết chiều phụ nữ. Tôi ngược mắt nhìn Nguyễn một lần nữa thật chăm chú, lòng thoáng ngạc nhiên. Tại sao hôm nay mình lại ngồi đây cùng Nguyễn nhĩ cùng với một chàng trai chỉ qua vài ba lần chào hỏi xã giao ở trong lớp? Nguyễn vẫn lắng nghe từng nốt nhạc say sưa. Hắn không thể nào biết được một đống những câu hỏi đang nhảy múa trong cái đầu nhỏ nhắn của tôi. Khuôn mặt Nguyễn nghiêng nghiêng, mái tóc khẽ rủ xuống trán thanh thản một cách khó tưởng tượng.

- Hình như Nguyễn chưa biết buồn bao giờ?

Hắn nhướn mày ngạc nhiên rồi cười phá lên:

- Có đấy! Khi bị bò đá.

Tôi ngáp ngừng:

- Thật chứ? Thế cô ấy tên gì?

- Thu - Nguyễn gần giọng, buông một tiếng gọn lỏn – mà nhắc đến chuyện vợ vẫn làm gì. À! Mấy giờ Lê phải về nhà đấy?

“Về nhà” – Tôi ngơ ngác nhắc lại, thoáng nghe như một âm thanh lạ lẫm.

Trước mắt tôi hiện lên ngôi biệt thự có tường rào bao quanh. Đầu tiên, tôi sẽ phải bước qua cánh cửa sắt màu xanh được che phủ bởi đàn hoa móng rồng.

Rồi đến phòng khách treo những chùm đèn pha lê sang trọng. Tôi sẽ dừng lại đây một chút, khoanh tay trước ngực ngoan ngoãn: “Thưa bố, thưa mẹ, con mới về!”. Hai bậc phụ huynh sẽ nhìn đứa con duy nhất của họ một cách xét nét. Sau đấy một trong hai người sẽ gật đầu hài lòng: “Ừ”. Tiếp theo tôi

sẽ lên phòng khoá cửa lại và nằm chờ chị phục vụ lên gõ cửa: “Mời cô xuống ăn cơm ạ!”. Gia đình của tôi là thế. Vắng vẻ, giản đơn và lạnh lẽo. Bố là tổng giám đốc một hãng sản xuất giày dép. Mẹ lại có một chức vị khá cao trong xã hội. Cuộc sống của mẹ là những chuyến công tác trong và ngoài nước dài hạn. Lắm khi ngôi biệt thự rộng rãi hoang vắng đến rùng mình. Còn tôi thì như con lật đật biết vâng lời giữa bố và mẹ. Họ biểu lộ tình cảm thông qua cách bảo đảm cho tôi một cuộc sống vật chất mà bất cứ ai nhìn vào cũng phải thềm muốn, ước ao. Tuổi thơ của tôi là một con đường bằng phẳng, rộng rãi dẫn đến giàu có và vinh quang. Tôi cần phải học qua ba trường đại học, sẽ lấy một người chồng danh giá mà bố mẹ lựa chọn từ trước. Nhìn chung tôi không cần phải động não khi nghĩ đến tương lai, mọi thứ đã được sắp đặt, an bài... Nguyễn khê khàng nắm lấy tay tôi: “Lê không được phép nhu nhược như thế. Hãy dẹp cái tiếng tăm gia đình sang một bên. Lê thử nhìn vào bản thân mình đi”. Tôi mím môi. Từng lời từng chữ đang bóc dần cái vỏ bọc đạo mạo, đạo đức rất chuẩn mực của tôi. Tôi run rẩy, hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người hiểu về tôi quá nhiều. Hương ghé vào tai tôi thì thầm: “Bọn lớp mình đồn ầm lên là mày và Nguyễn yêu nhau”. Tôi khó khăn nở một nụ cười: “Làm gì có chuyện hoang đường ấy”. Hương nhìn tôi gật đầu, giọng kẻ cả lên lớp: “Ừ! Vậy thì tốt. Nguyễn làm sao hợp với mày được. Nó luôn coi trời bằng vung, quyết định việc gì có cần suy nghĩ đâu. Hơn nữa gia đình nhà mày có quyền thế...”. Tôi háp tấp cắt ngang: “Mày cũng biết đấy. Tao có người yêu rồi. Ngày nào anh Tuấn của tao chẳng gọi điện thoại ra”. “Tao chỉ nhắc mày thế thôi. Con gái bọn mình hay yếu lòng lắm, tao sợ mày gần Nguyễn nhiều, không khéo lại dễ có cảm tình. Mà nó thì làm khổ mấy đứa lớp mình rồi đấy thôi”. Tôi nằm lên giường, cuộn mình lại như chú ốc sên. Điệp khúc “con gái dễ yếu lòng” vẫn lặp đi lặp lại. Chợt nhớ đến những lần Nguyễn ở bên tôi,

những cuộc nói chuyện bao giờ cũng kể về Tuấn. Tôi hài lòng khi đem anh ra để tự dối mình, để chứng minh cho Nguyễn biết một điều hiển nhiên là tôi và Tuấn yêu nhau, rằng tôi rất hạnh phúc. Còn Nguyễn thì lặng lẽ lắng nghe. Hắn có vẻ rất mãn nguyện trước hạnh phúc của tôi – cái thứ hạnh phúc chết tiệt luôn ở xa tầm tay với. Bởi vì Nguyễn chưa bao giờ biết rằng Tuấn là con trai của một gia đình giàu có trong Đà Lạt. Tình yêu giữa chúng tôi là sản phẩm của hai gia đình, của hai ông bố và hai bà mẹ. Đây là thứ tình yêu chỉ bằng những lá thư thừa thớt và những cú điện thoại khi cả hai người đều rảnh rỗi.

Tôi ngồi cạnh Nguyễn trong quán cà phê quen thuộc. Lại thêm một mùa hè nữa đã về. Lại thêm một mùa hè nữa đã về. Tiếng mưa gầy guộc gõ đều trên khung cửa kính. Từng giọt nước chìm trong sắc hoa vàng dịu, mỏng manh.

- Bây giờ Nguyễn không thể gọi tên chính xác tình cảm của Nguyễn dành cho Lê.

...

Một lúc nào đấy khi Nguyễn biết rõ tình cảm của mình thì Nguyễn sẽ tìm đến Lê, bất kể khoảng cách về không gian, thời gian. Nguyễn sẽ gào lên thật to... - Bất ngờ Nguyễn cúi mặt, giọng nói như như hụt hơi – giá như Nguyễn gặp Lê sớm hơn một chút.

Hai giờ sáng tôi lén chui ra ngoài ban công. Dư âm của những lời Nguyễn nói làm tôi trăn trở. Cuộc sống của tôi vốn dĩ chỉ giới hạn trong ngôi biệt thự. Giữa lúc ấy Nguyễn xuất hiện. Hắn là cứu cánh nâng tôi bay qua bốn bức tường chật hẹp. Nguyễn giúp tôi hòa nhập với cuộc sống bên ngoài, đem lại cho tôi tình cảm yêu ghét của một thiếu nữ 19 tuổi. Tôi lặng lẽ đưa mắt ra xa, dưới ánh sáng của ngọn đèn cao áp tôi chợt nhìn thấy chiếc xe cuộc quen thuộc ... và Nguyễn... tôi luống cuống chạy vào phòng. Bước chân chợt dừng lại giữa những bậc cầu thang, tự nhủ cố gắng bình tĩnh. Tôi quay lại,

ngồi trong bóng đêm khắc khoải mong chờ... Nguyễn sẽ trèo qua cánh cổng màu xanh, sẽ đứng trên con đường rải sỏi và hét lên: “Tôi yêu Lê – Tôi yêu Lê “ và chỉ cần thế thôi mình sẽ lao đến sẽ ngã vào vòng tay của Nguyễn trước mắt ngạc nhiên của bố, trước khuôn mặt lạnh lẽo của mẹ. Ồ! Lúc ấy mẹ sẽ giận dữ lắm, biết đâu mẹ sẽ tát mình một cái. Mà hình như mẹ chưa đánh mình một cái. Mà hình như mẹ chưa đánh mình bao giờ. 19 năm qua mình mong chờ cái ngày mẹ ôm mình vào lòng và đặt lên trán mình nụ hôn của tình mẫu tử. 19 năm qua mẹ chưa một ngời tâm sự với mình. 19 năm rồi, mình khao khát tình thương của mẹ biết bao... Đôi mắt rung rung ướm từng giọt nước mắt nóng bỏng trào dâng. Và tôi đã ngồi khóc rất lâu khi chợt nhận rằng Nguyễn đã bỏ đi Giàn hoa móng rồng chờ vợ. Vậy là Nguyễn đã không đến với tôi. Cũng có nghĩa là đã quá đủ để chấm dứt cho những tương tượng không đâu. Trong trái tim của Nguyễn tôi không bao giờ qua được hình ảnh người con gái ấy - Người con gái mang tên Thu - Người đã tặng cho Nguyễn nỗi đau mà đêm nay Nguyễn cũng đã vô tình tặng cho tôi một nỗi đau khác.

o0o

Tháng bảy - trời mưa!

Cuối cùng thì tình cảm hững hờ giữa bố và mẹ cũng đã bị phá vỡ. Tối qua bố thân nhiên đưa cô thư ký trẻ đẹp về nhà. Cô ta chắc chỉ hơn tôi hai ba tuổi là cùng... Ngọt ngọt quá! Tôi thêm được khóc trên bờ vai của một ai đó.

Người đi đường hoặc là vội vã hoặc là thân nhiên đi qua cứ như là tôi không tồn tại. Có lẽ bây giờ Tuấn đang bận với những phải ứng hóa học rắc rối.

Còn Nguyễn...

Tôi đứng trước ngôi chùa cổ kính. Đức Phật dành cho tôi ánh mắt từ bi, nụ

cười an ủi. Tiếng chuông chùa từng giọt xa vắng: “Thế giới này là ảo là giả nên con người phải chịu khổ đau”. Tôi cắn chặt môi, vạch ra những công việc cần phải làm. Từ lúc này tôi cần phải đi trên con đường của chính mình một cách tự tin, bình thản. Sẽ không còn gia đình, không còn Nguyễn, không còn Tuấn mà chỉ còn duy nhất một mình tôi. Tôi sẽ tập đi từ những bước đầu tiên dù rằng tất cả đã muộn.

Trong màn mưa trắng xoá, những bước chân đưa tôi đi dọc hè phố. Hình như mưa càng ngày càng nặng hạt. “Tất cả mọi con đường đều về đến đích - điều quan trọng là mình cần phải tiến về phía trước”. Trên môi thoáng nở nụ cười ngờ ngạc đến chua xót. Có lẽ trong tận cùng nỗi đau, con người ta sẽ trưởng thành hơn rất nhiều. Thoảng nghe trong gió từng hồi chuông chùa ầm ướt ngân xa... ngân xa...

Tháng bảy... trời mưa...

Sau Một Giấc Ngủ Dài

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

1 Tôi đứng trước giảng đường 21. Chậm rãi bước qua những dãy bàn. Bàn 5...bàn3... khựng người lại tay khẽ hất mái tóc qua một bên. Bằng vẻ mặt bình thản nhất tôi thả chiếc túi xuống ngồi vào dãy bàn đầu tiên. Lớp trưởng nhướn mày ngạc nhiên:

- Sao hôm nay lại chuyển chỗ?

- À!... à...chỗ này theo dõi bài tốt hơn.

Tôi nhún vai. Cố gắng cười thật to. Hấn im lặng hồ nghi, tôi quay lại hỏi mượn người đằng sau một quyển vở. Bàn 3 – hai chiếc ghế bên tay phải để trống. Phía cuối lớp, Đông hý hoáy viết xóa xóa. Tôi quay lên, tự dành cho mình một nụ cười. Nhưng hình như chẳng có cái quái gì đáng để cho tôi phung phí một cái nhếch mép cả.

2. Thời tiết dạo này nhõng nhẽo hết một cô thiếu nữ 16 tuổi. Thoát mưa, thoát nắng. Thoát nắng rồi lại thoát mưa. Chuông tan học reo vang. Tôi chậm rãi xếp sách vở vào túi một cách cẩn thận. Đông cuộn tròn cuốn vở, phóng ra khỏi lớp đầu tiên, ánh mắt lướt qua tôi. Lạnh lẽo! Cúi người xuống, tôi lùa tay vào kiểm tra ngăn bàn – cái nơi mà tôi biết chắc chắn là sẽ rỗng không

3. Có lẽ cái thời điểm để cho mọi người bắt đầu xì xào về một hiện tượng không bình thường lắm đã đến. Ở trong lớp chỉ vồn vện 30 sinh viên cùng 5 dãy bàn thì dường như không tồn tại vấn đề cá nhân. Tất cả mọi vấn đề từ việc riêng đến việc chung đều có thể đem ra trưng cầu ý kiến trước tập thể và ban cán sự lớp. Nghỉ giữa giờ, lớp trưởng vẫy tôi ra ngoài:

- Kha với Đông giận nhau à?

- Không !

- Thế tại sao hai đứa không ngồi ở bàn 3 như trước? Người thì lên bàn một, người lại xuống bàn cuối.

- Ô hay! Tự thân vận động. Ai muốn ngồi đâu thì tự chọn.

4. Cuộc sống theo tôi nghĩ nói chung vẫn không thay đổi. Sáng 6 giờ dậy. 7 giờ có mặt tại giảng đường. 12 giờ về ký túc xá. 5 giờ chiều đi học ngoại ngữ. Tất cả đơn giản và đều đặn như từng vòng quay của kim đồng hồ. Tôi kiên trì nhẫn nại chuyển động quanh tụ điểm cố định: Trường học, ký túc xá và lớp học ngoại ngữ. Thế nhưng những người xung quanh thì lại khác. Họ

trao cho nhau những lời bàn tán thầm thì nửa như bí mật, nửa như công khai về hai nhân vật tôi và Đông “Hình như chúng nó bỏ nhau rồi thì phải?”

“Chắc thằng Đông “đá” Kha rồi. Chuyện, con trai Hà Nội vừa đẹp trai, hào hoa lại galăng”.

Tôi càng lạnh nhạt dừng dừng, càng vui vẻ cười đùa bao nhiêu thì họ lại càng khép nép, dè dặt với tôi bấy nhiêu. Tôi có cảm giác hình như được thiên hạ bố thí cho lòng thương. Nhưng tôi có phải là kẻ hành khát giơ tay cầu xin sự thương hại đâu. Sự thật tôi muốn nhổ toẹt vào cái quan tâm vô ích ấy...

Hà bước vào phòng với nụ cười hớn hở. Nó ngồi sát cạnh tôi:

- Chị kha ơi, anh Đông đến. Em gặp anh ấy ở dưới kia đây.

Tôi bật dậy như chiếc lò xo rồi rất nhanh, một giây sau tôi lại ngã người xuống, thản nhiên cầm quyển sách lên:

- Thế à?

Tiếng nói cười của Đông ngoài hành lang vọng vào. Tôi lên nhìn ra ngoài cửa. Đôi giày quen thuộc lướt qua... Đông không dừng lại phòng 203 (phòng của tôi) như mọi khi mà lại sang phòng 205 (phòng nữ sinh khoa văn). Tôi vẫn cầm quyển sách trên tay, ánh mắt hững hờ trên những dòng chữ vô hồn. Không gian bỗng chùng lại. Mọi người im lặng dành cho tôi ánh mắt e dè, ngại ngùng. Khẽ đưa kéo tấm riđô quanh giường, tôi úp mặt vào tường. Ngột ngạt quá! Phải cố gắng lắm tôi mới kìm nén được chuỗi âm thanh trong cổ họng. Nước mắt nóng ẩm trào qua mi.

Không có gì ngọt ngào bằng tình cảm và cũng không gì bạc bẽo bằng tình cảm. Sau sự đổ vỡ, tôi và Đông tự tập cho mình thói quen tránh mặt nhau. Cũng lạ! Mới hôm qua thân thiết là thế, thoáng chốc đã xem nhau còn hơn cả người dung. Vậy mà bây giờ tôi cũng phải gặp Đông, phải tập cho mình một khuôn mặt kiêu hãnh và một nụ cười tươi tắn. Những phút giây ấy tôi

thèm khát vô cùng được nổi loạn. Giá như tôi có thể khóc thật to. Giá như tôi có thể đập vỡ một cái gì đấy. Nhưng tôi không thể. Có hàng trăm qui tắc, hàng nghìn thứ đồng đánh của con gái giữ tôi lại. Quả thật tôi đã quá mệt mỏi. Vai kịch này quá sức đối với một diễn viên không chuyên như tôi. Thỉnh thoảng một vài đứa bạn ở xa ném cho tôi sự quan tâm “Đạo này mày với Đông thế nào?”. “Vẫn bình thường” – Tôi trả lời và mỉm cười. Trái tim buốt nhói.

6. Tôi ngồi bó gối trên chiếc giường sắt. Lá thư của bố trải rộng trên mặt bàn. Vài dòng dặn dò nhớ giữ gìn sức khỏe, nhớ học tập cho tốt. Vài dòng thông báo ở quê đang vào vụ gặt... tôi thở dài. Nhớ nhà dâng lên nghẹn ngào. Tôi nhớ mẹ - người đàn bà nhỏ nhắn suốt đời lam lũ cực nhọc vì chồng con. Tôi nhớ miền quê quanh năm vất vả vẫn không đủ ăn.

Vậy là tôi lên Hà Nội được một năm. Một năm trôi qua tôi đã làm được gì? Đã tích lũy được bao nhiêu kiến thức trong khi đàn em của tôi một buổi đến trường, một buổi ra đồng làm thay phần cho chị đang học đại học. Tôi đã học hỏi thêm được những gì ngoài việc biết quay trên những đôi giày cao gót, biết xịt nước hoa và học cách biết dùng mỹ phẩm. Tôi đã sống như thế nào đây? Một cuộc sống cô quạnh trong khu ký túc trì trệ. Chui ra chui vào giữa một đồng quần áo ướt rở nước tong tổng dọc hành lang, chìm đắm trong một mớ tiểu thuyết rẻ tiền. Đâu mất rồi khao khát được trở thành nữ luật sư tài giỏi? Đâu mất rồi mong ước đón bố mẹ ra Hà Nội an hưởng tuổi già và chăm sóc đàn em nên người. Đâu mất rồi lời hứa quyết tâm trong ngày đầu tiên là sinh viên “Mình sẽ phải cố gắng. Mình sẽ...”.

7. Tôi nắn nót kẻ một dòng chữ thật to và đậm “Hãy học như là anh phải sống cả đời. Hãy sống như là anh sẽ chết ngay ngày mai” rồi dán lên tường. Đứng khoang tay trước ngực, tôi ngắm nghía công trình của mình một cách thích thú. Hà thác mắc:

- Chị Kha hô khẩu hiệu gì mà to thế? Tôi cười, cốc vào đầu cô bé:
 - Mai chị về quê. Nhà nông ngày mùa bận lắm. Em ở lại trông phòng nhé.
- Thứ hai chị lên.

8. Ngày đầu tuần tôi đến trường với hai bím tóc ngúng nguẩy trên vai. Lớp trưởng chặn tôi ở cửa:

- Ê cô bé nhầm lớp rồi. Đây là đại học chứ không phải cấp III - Hấn hạ giọng
- Mới về quê lên hả? Trông đen quá nhưng có vẻ béo ra. Chắc mẹ lại tắm bỏ cho chứ gì?

Tôi gạt đầu thay cho câu trả lời. Cuối lớp, bóng Đông thấp thoáng cạnh cô bé khoa Văn. Lớp trưởng nghiêng đầu giọng hấn thoảng bên tôi “I will survive without you. If you gotta go darling, may be it’s better that way. And ever you think about me, just know that I will be alright. I’m gonna be strong, I’m gonna do Jine”. Tôi sưng người lại thầm gửi cho lớp trưởng ánh mắt cảm ơn. Hấn đã hát cho tôi bài “Don’t turn around” Mọi thứ chỉ là một trò chơi. Khi tôi đã tham gia tức là phải chơi đến cùng và phải tuân theo đầy đủ luật chơi của nó.

9. Hai bím tóc ngúc ngắc trên bờ vai. Tôi ngồi vào chiếc ghế của mình. Chiếc ghế thứ hai, dãy bàn một. Chuông báo học reo vang... Ngoài khung cửa sổ những hạt mưa bụi nhỏ nhẩn đang nhảy múa sau một giấc ngủ quá dài” Cần phải bắt đầu ngay nếu không sẽ trở thành quá muộn”.

Mưa phảng phất bay!

Sinh Viên Năm Thứ Nhất

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

1 Ngày đầu nhập học, em dành thời gian đi loanh quanh trong khuôn viên đại học. Vài ngôi nhà cao tầng hiện ngang đứng sừng sững giữa đồng với vữa, gạch vụn. Khu giảng đường ảm thấp với những tấm cửa kính sáng loáng – không có những ngôi nhà hiện đại và dãy bàn ghế ngay ngắn... “Á” Em chứng người khi chiếc xe máy phóng vèo qua mặt lao vào vũng nước cạn trên đường. Chiếc áo trắng tinh lấm tẩm hàng tỷ vết bùn đen kịt. Em mím môi bước tiếp. Một tên cao cao nhảy xuống xe giơ tay ngang đường:

- Anh có xúc phạm em không?

Em tròn xoe mắt ngạc nhiên vì câu nói quá đỗi... Kinh dị. Vội vàng lắc đầu mấy cái, em nhủ thầm “cần phải cẩn thận”. Tất cả từ trường đại học đến sinh viên đều quá đỗi lạ lẫm.

- Kiêu quá đích thị là sinh viên năm thứ nhất!

2. Ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, bình thần trước vài ánh mắt tò mò, em lôi giấy bút ra hý hoáy những câu chữ vô hồn. Từ mai em sẽ ngồi học ở giảng đường này, kết bạn với vài người đang ngồi xung quanh, chơi thân với dãy bàn kéo dài từ đầu bên này vắt sang cửa lớp... Người ngồi cạnh kéo tay:

- Đứng lên chào thầy!

Em vụt đứng dậy, tiếng ghế kêu lách cách, lách cách đồng loạt vang lên –

Một âm thanh lạ lẫm. Mở vở, nắn nót viết dòng chữ đầu tiên, đôi mắt em lên nhìn thầy. Bục giảng bỗng nhiên biến thành con phố tấp nập người qua.

Thầy đạp xe chậm chậm trên đường, còn con bé sinh viên năm đầu tiên lại không ngờ được người đàn ông này là một trong những giảng viên của Viện đại học quốc gia.

- Cô kia đứng lên!

Em thót tim ngằm đưa mắt hỏi người bên cạnh xem “cô kia” là ai.

Im lặng. Ánh mắt thầy nhìn thẳng vào em.

- Tôi bảo cô đứng lên!

Em lập cập đứng dậy, tiếng ghế bật lên tiếng “cách” khô khan. Sách vở rơi tung tóe:

- Nhắc lại lời tôi vừa nói!

Em mím môi, người gai lên trước hàng trăm con mắt đổ dồn về phía mình lấp bắp:

- Dạ thầy nói “Cô kia đứng lên”.

Cả lớp cười ầm lên như đang xem một hài kịch hấp dẫn. Em luống cuống không hiểu mình vừa nói gì.

- Cô đi ra ngoài cho tôi dạy học.

Cả lớp im phăng phắc. Em đứng chờ người cổ trấn tĩnh, có mấy tiếng thì thào: “Xin lỗi thầy đi”. Mối cứng đờ, em bối rối cảm nhận được hình như mình có lỗi.

- Tôi nhắc lại: Cô đi ra ngoài.

Em nhặt sách vở bước ra như người mộng du nhưng người ta thì đi trong giấc ngủ còn em lại đi trong sự thật. Hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, em cắn môi...

- Em có chuyện gì thế?

Quay mặt đi lắc đầu. Giọng nói cũ lại vang lên:

- Năm thứ nhất hay bị thầy cô nắn kiểu như thế nhưng không sao đâu.

3. Cầm chén nước trà nóng trong tay, em mỉm cười ngượng ngập. Một người dúi cho em nem chua:

- Anh xin lỗi vì cái áo em bị bẩn lúc sáng. Lúc này anh mãi nói chuyện nên không để ý. À anh là Hoài “cao”. Hai thằng còn lại là Hưng gầy, Thắng “béo”. Thế em tên gì?

- Vân ạ!

- Giới thiệu với bộ ba “béo”, “cao”, “gầy” đây là em Vân. Giới thiệu với em Vân đây là bộ ba “gầy”, “béo”, “cao”. Anh Hưng “gầy” lanh chanh xen vào cuộc đối thoại.

Thắng béo nhịp nhịp chân hỏi em:

- Em đã biết “gầy” là người được trao giải Nobel hòa bình năm 1994 chưa? Và em chưa kịp ngạc nhiên, “béo” vỗ vai “gầy” kể tiếp:

- Tháng 10, “gầy” theo đoàn hồng thập tự của thế giới sang Sumani để cứu vớt phần nào thảm họa chết đói. Ngay từ khi “gầy” đặt chân đến Sumani những xác chưa chết bồng ngo nguậy, truyền cho nhau những thông tin kỳ bí “Cái thằng đi cuối đoàn gầy đét thế kia xem kìa bộ ngực đeo đầy dao găm mà vẫn còn sống được thì chúng ta chưa thám thắp gì tại sao lại chịu chết? Cuối cùng thảm họa chết đói ở Sumani đã được đẩy lùi. Về nước tháng 11 vừa qua “gầy” được thế giới trân trọng trao giải thưởng Nobel hòa bình. “Gầy” bắt tay “béo” về bức bối:

- Stop. Đã hết giờ của mục khoa học viễn tưởng và phổ biến kiến thức. Xin hẹn lại quý thính giả lần sau với hai giai thoại vô cùng hấp dẫn của “cao” và “béo”. Nói nhỏ, còn tuyệt vời hơn cả chuyện ở Sumani. Lưu ý quý vị nhớ đón nghe!

4. Em khoác chiếc túi vào người, đếm khẽ từng bước chân, lấy hết can đảm bước vào lớp học để học 3 tiết cuối của cô dạy Triết, bỏ lại sau lưng những

ánh mắt của lũ tân sinh viên. Ngày đầu tiên làm sinh viên không như em nghĩ. Tất cả vượt quá sức tưởng tượng. Cũng có thể em đang khám phá một thế giới lạ lùng, kỳ bí và rất tuyệt. Thế giới ấy vồn vện vó 4 chữ đầy vẻ tự hào, hãnh diện “TÔI LÀ SINH VIÊN”.

Em lại ngồi vào chỗ ban sáng, nở một nụ cười vu vơ rồi ngoan ngoãn khoanh tay trước ngực như cô học trò lớp 1 chờ cô giáo đến. Tất cả là sự bắt đầu.

Trái Tim Hoa Phượng

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Cái tin ông Hạnh – ông bảo vệ trường tôi - lấy vợ chẳng mấy chốc đã lan nhanh khắp trường và dĩ nhiên nó đã trở thành đề tài bàn tán rất sôi nổi mọi lúc mọi nơi. Còn đối với chúng tôi thì đây quả là một tin “giật gân” hết cỡ. Bọn con trai thi nhau vây lấy ông Hạnh, cố gắng tìm hiểu về người vợ sắp cưới của ông. Lũ con gái cũng đua nhau thỏ với ông những lời đường mật hòng biết được tên của bà bảo vệ tương lai. Nhưng tất cả những cố gắng cùng mưu kế của chúng tôi đều không có hiệu quả. Thế nào ông Hạnh cũng chỉ cười – một nụ cười thật là hiền mà thôi.

Thế rồi thật bất ngờ, vào một buổi sáng, trí tò mò của chúng tôi đã được thỏa mãn: “Bà ấy đến kìa!”. Tiếng chân chạy thành thịch trên các bậc cầu thang, những tiếng xì xào, những nụ cười không cần che đậy của lũ học sinh đã đón

chân “bà bảo vệ tương lai” từ ngoài cổng trường.

Bà ấy không đẹp lắm, bất cứ ai nhìn thấy bà lần đầu tiên cũng đều nghĩ như thế cả. Nhưng riêng ông Hạnh thì không. Chẳng thế mà ông đã rất hãnh diện khi ở bên bà bạn... Cứ nhìn nụ cười tươi tắn của ông Hạnh mà xem. Dễ chừng đây là lần đầu tôi thấy ông Hạnh đầu tóc gọn gàng, chải mượt và quần áo có là ly cẩn thận. Trông ông trẻ ra đến mười tuổi.

Ông Hạnh đi trước, bà ấy khép nép ôm chặt chiếc túi xách nem nép theo sau. Dường như tôi có thể cảm nhận được cả sự bối rối xen lẫn sợ hãi trong đôi mắt ngơ ngác của người đàn bà không còn trẻ trung kia. Đúng là bà ấy đã nhận ra ngay những ánh mắt tò mò tinh quái của đám học trò. Mái tóc mỏng dính, vàng nâu cúi xuống thật thấp. Đôi mắt của bà như dán chặt vào những cử động của đôi bàn chân nứt nẻ được lồng trong đôi dép nhựa nhờ nhờ... Chúng tôi vẫn đi theo ông Hạnh như một đám rước. Lạ thật! Cả lũ chẳng ai nói với ai câu nào. Có lẽ cái bóng dáng nhỏ bé kia mới xuất hiện đã làm cho chúng tôi lặng im. Cuối cùng thì tất cả cũng đã vượt qua được khoảng sân trường rộng chan hòa ánh nắng. Ông Hạnh dừng lại, đưa tay vào túi quần lôi ra chùm chìa khoá để chừng phải hai mươi chiếc. Ông tra vào ổ nhưng chẳng hiểu sao chiếc ổ khoá chết bẹ kia không chịu bật ra. Nó cứ lạnh lùng, nằm im như thách thức. Ông Hạnh loay hoay mãi rút hết chìa này đến chìa khác nhưng đành bất lực. Giữa lúc ấy bỗng nhiên chùm chìa khoá rơi xuống “cạch” một tiếng khô khốc rồi nằm dài xuống đất. Và chính tiếng “cạch” ấy đã làm thức tỉnh những bộ óc ưa nghịch phá của chúng tôi. Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên:

- A! Ông Hạnh run chúng mày ạ!

- Mày chẳng hiểu gì cả, vợ tương lai đang đứng cạnh mà lại!

- Từ nãy đến giờ tao đếm được ông Hạnh cười 19 lần.

- ...

Ông Hạnh im lặng và trên bờ môi ông xuất hiện nụ cười không được tự nhiên cho lắm bởi vì đôi bàn tay vẫn đang run run thử chìa khoá. Dễ phải đến năm phút sau, cánh cửa phòng bảo vệ mới được mở ra. Và như trong chuyện cổ tích, cánh cửa ấy cũng đóng rầm ngay lại ngay trước mũi tôi, ngăn chặn những ánh mắt háo hức, tò mò ở bên kia “chiến tuyến”. Cả lũ cùng “ồ” lên một tiếng đầy thất vọng rồi xúm xít ghé mắt qua khe cửa nhỏ. Nhưng thật công cốc vì chúng tôi chẳng thấy gì ngoài mấy chú kiến đang vội vã, lăng xăng chạy đi chạy lại trên bức tường vôi nham nhở.

Rồi mọi chuyện cũng trôi đi theo vòng quay của chiếc kim đồng hồ vẫn đặt ở phòng bảo vệ. Thế hệ chúng tôi ra trường, mỗi người một ngả, bao công việc đã cuốn hút tôi làm tôi lãng quên phần nào mái trường xưa. Ba năm sau, tôi mới lại có dịp về thăm trường cũ vào một chiều hè. Sân trường vắng lặng. Những phòng học lặng lẽ nằm dài theo hành lang. Những bộ bàn ghế xếp ngay ngắn, chơ vơ. Bao nhiêu kỷ niệm ngày xưa vụt trở dậy trong tôi. Tôi chạy thật nhanh vào phòng bảo vệ. Ông Hạnh đang ngồi bên chén trà lặng lẽ:

- Ông ơi! Sao ông ngồi đây có một mình?

Ông Hạnh ngược mắt lên nhìn tôi, một cái nhú mày như cố lục lọi trong trí nhớ xem con bé này là ai.

- Vân phải không?

- Ôi, ông vẫn còn nhớ cháu?

- Sao lại không nhớ, nhìn thấy cháu ông lại nhớ tới một thời gian hạnh phúc của ông.

Tôi ngơ ngác đầy băn khoăn trước câu nói của ông Hạnh. Tôi linh cảm như có một điều gì không bình thường trong câu nói ấy.

- Bà đâu ông? – Tôi vô tình buột mồm hỏi.

Ông Hạnh cũng ngạc nhiên nhìn tôi rồi ông khẽ lắc đầu:

- Cháu không biết gì ư? Bà ấy... đi rồi!

Giọng ông thoảng qua như gió, tôi ngõ ngàng tưởng mình nghe lầm... “Đi rồi” ư? Bà ấy đã sang thế giới bên kia? Hay bà ấy đã bỏ ông ra đi như người vợ trước của ông? Tôi nhìn sâu vào đôi mắt ông Hạnh. Tôi định hỏi nhưng rồi lại thôi. Bỗng nhiên tôi cảm thấy ánh mắt ông Hạnh xa xăm quá. Có một cái gì đó mơ hồ như một nỗi buồn nuối tiếc ở trong ánh mắt ấy.

Tôi lặng lẽ đứng dậy, khẽ rút lui khỏi căn phòng. Tôi muốn để ông Hạnh một mình tận hưởng giây phút thần tiên của một quá khứ đã xa...

Khẽ nép mình vào cây phượng quen thuộc, tôi dõi mắt theo từng cánh phượng chao đảo trong gió. Ngày xưa, lũ học trò vô tư chúng tôi cho rằng hoa phượng là của riêng học sinh. Phượng đem hè về - phượng là mùa thi - mùa chia tay... nhưng bây giờ tôi bỗng nhận thấy phượng không chỉ của riêng chúng tôi. Phượng còn là của bác bảo vệ đang nhớ người bạn già của mình. Phía xa, trong ánh hoàng hôn, bóng ông Hạnh ngồi lặng im bên chén trà, đôi mắt mơ màng, đắm chiêu ấy chẳng rõ đang nhìn về đâu.

Mãi sai này tôi mới được biết rằng đám con cháu của bà bảo vệ đã rồng rắn kéo lên đây đón bà về quê. Họ bảo “Đã nhìn được ngàn ấy năm trời thờ chồng nuôi con thì cũng cố nhịn nột cho trót đời chứ ai lại dở dối ra như thế khác nào bôi gio trát trấu vào mặt con cháu, họ tộc...”. Rằng ban giám hiệu tuy rất thông cảm với hoàn cảnh cô đơn của ông Hạnh nhưng gia đình người ta làm ầm ĩ quá nên cũng đành khuyên bà bảo vệ về quê để con cháu có cơ hội được báo hiếu công ơn sinh thành, nuôi dưỡng của mẹ: Rằng...

Mỗi lần phượng nở tôi lại nhớ đến hình ảnh ông Hạnh cô độc bên chén trà và những chùm phượng vĩ rụng đầy sân đỏ rực như những trái tim.

Truyện Thuyết Về Loài Chim Đại Bàng

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Tôi đứng trước tấm gương lớn trong suốt được ốp chặt vào tường trên sàn tập, chăm chú nhìn dáng đứng của mình được phản chiếu, tôi khẽ nhún chân lên cao theo giọng hô đều đều của cô giáo hướng dẫn “Một... hai... nào kiễng chân cao lên... chuẩn bị... quay... tốt lắm”. Huệ đưa cho tôi chiếc khăn mặt, miệng nó xuýt xoa:

- Sướng nhé Đan! Thế nào mà cũng được chọn để múa chính.
- Nhưng mà cô đã thông báo kết quả đâu.
- Thì mà xem cả lớp mình có đứa nào quay được ba vòng như mà đâu - Huệ dí ngón tay lên trán tôi - nhớ phải dắt tao đi ăn khao đấy.

Khoác chiếc túi lên vai, tôi uể oải rời khỏi phòng tập với lý do đau đầu. Huệ chạy theo lo lắng.

- Để tao đưa mà về.
 - Không cần đâu. Mà vào tập đi.
- Nó nhìn tôi, ánh mắt thoáng nghi ngại.

- Hay chờ tao hỏi lại điểm kiểm tra vừa rồi đã. Biết đâu... cô nhầm?
- Thôi... tao...

Huệ xoay lưng chạy thẳng vào lớp không chờ tôi nói hết câu. Một mỗi, tôi dựa lưng vào tường. Loáng thoáng bên tai có tiếng Huệ:

- Thừa cô, em không múa chính được đâu. Em chưa quay được ba vòng.

Hơn nữa điểm của Đan cao nhất lớp.

- Còn một tháng mới biểu diễn cô sẽ tập riêng cho em sau. Vai chính quan trọng lắm. Ai được nhận là cả một sự hãnh diện.

Tôi đứng ngập ngừng trước cổng nhà Huệ rồi đưa tay bấm chuông. Một tuần qua tôi không đến lớp. Quyết định của cô giáo về sự phân vai cho buổi diễn làm tôi thất vọng. Tôi đã mất hết bao công sức, bao buổi tập hì hụi một mình trong căn phòng lát gỗ với những tấm gương soi vô hồn. Tất cả cứ ngỡ đã ở trong tầm tay. Đối với bất cứ một học viên nào, được ra sàn diễn, được bước lên sân khấu là cả một sự phấn đấu... Chiếc cửa sắt nặng nề được kéo sang.

Huệ đứng trước tôi, nhí nhảnh và vui vẻ:

- Ôi Đan, cả tuần nay tao tìm mày suốt. Mày lặn đi đâu mà mất tăm?

- Lớp mình thế nào?

- Bình thường. Sao mày không đi tập? Tao cứ phải nhai đi nhai lại động tác quay ba vòng.

- Thế à?

Huệ ngạc nhiên nhìn tôi (chắc nó đọc được sự hồ hững).

- Thôi đừng buồn nữa Đan! – Nó phân trần – Tao không muốn nhận vai múa chính đâu. Tao biết mày xứng đáng với nó hơn tao nhưng cô nói...

- Ôi ! Cây Quỳnh nhà mày nở hoa rồi kìa.

Huệ ngạc nhiên nhướn mắt theo hướng tay tôi chỉ. Một thoáng nó đã quên bằng những câu nói an ủi dành cho tôi. Nhìn Huệ quăn quít bên cánh quỳnh trắng muốt, ánh mắt ngời lên hạnh phúc, tôi mơ hồ cảm nhận được sự ngượng ngập dâng lên. Nó thánh thiện, trong sáng biết bao. Chúng tôi đã gắn bó với nhau từ buổi đầu tiên khi cùng đăng ký vào học ở trường múa, đã chia sẻ những khó khăn, đã thấm cho nhau từng giọt mồ hôi rơi trên sàn tập... Vậy mà đã có lúc tôi oán trách Huệ, ghen tị với Huệ chỉ vì cái vai múa

chính vợ vẫn ấy.

Huệ dắt tôi đi vòng quanh phòng khách theo lối cửa bên.

Đã quá quen với hành động này tôi ghé tai hỏi nhỏ:

- Phụ huynh có khách à?

- Ủ! Cô giáo đấy.

- ???

- Cô đến để báo tin tao được chọn múa chính, nhân tiện hỏi bố tao về cái đơn xin việc làm của em trai cô.

Giọng Huệ đều đều thản nhiên. Tôi bàng hoàng sững sờ sau lưng nó.

Choáng váng.

Tôi dừng lại chào bố mẹ sau khi đã vùng vằng dậm chân giận dữ với sàn nhà. Bố mỉm cười:

- Lại có chuyện gì đây?

Tôi phụng phịu:

- Bây giờ thì con hiểu tại sao con không được nhận vai chính rồi. Nhưng mà con không buồn đâu, chỉ tức thôi.

Bố kiên nhẫn lắng nghe một cách kiên trì những câu hỗn tạp, không đầu không cuối của tôi.

- Con ngồi xuống đây. Bây giờ bố sẽ kể cho con nghe truyền thuyết về loài chim đại bàng – Câu chuyện mà bố đã thuộc lòng từ bé. Bố tin là sau khi nghe xong con sẽ tìm ra lời giải đáp tốt nhất cho vấn đề của con.

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế xa lông đối diện với bố, giọng ông chậm rãi vang lên - đều đều.

“Chim đại bàng là loài chim dũng mãnh nhất. Nó chỉ làm tổ trên vách đá, nơi cheo leo giữa vực sâu để ấp trứng. Nơi ấy không có một loài vật nào có thể đến được ngoại trừ đại bàng và thần chết. Trước mặt tổ chim là đại dương mênh mông. Khi chim non chào đời, chúng sẽ được ru ngủ bằng tiếng

hát thì thầm du dương của biển cả. Chim non được luyện giọng với tiếng gầm rú giận dữ của bão táp ngoài khơi và tiếng hú hải hùng từ vực thẳm. Đến một ngày nào đó, khi chim non đủ lông đủ cánh, đại bàng sẽ dạy con tập bay.

Bài tập bay đầu tiên được bắt đầu bằng hành động hát con từ trên cao xuống của đại bàng. Chú chim non chơi vơi. Vực sâu hun hút dưới chân. Từng cơn sóng điên cuồng gào thét vùi đôi cánh bé bỏng, giữa lúc ấy từ không trung bao la vang lên giọng nói của đại bàng:

- Hỡi đứa con bé bỏng của ta. Con đang ở giữa không gian. Hãy dừng cảm mở mắt ra mà nhìn xem. Dưới kia là vực thẳm – cái vực sâu đầy tăm tối hiểm nguy. Trên đôi cánh của con là gió, là nắng và trời xanh. Nếu con đập cánh bằng hết sức lực con sẽ bay lên làm bạn với trời xanh. Đại dương sẽ hát những khúc ca, ngợi ca lòng quả cảm của con. Nếu con rơi xuống tức là con đã chọn cho mình cái chết hèn nhát trong tăm tối. Đời sẽ chê bai con. Con sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng. Con sẽ không một lần nào được mang tên của loài chim đại bàng dũng mãnh vì đại bàng không khi nào chết hèn nhát. Con hãy tự mình cố gắng lên!

Chim non khẽ đập cánh. Những cái đập yếu ớt chìm ngấm giữa sóng biển. Một... hai... đôi cánh chim non chao đảo. Vực sâu lên tiếng mời gọi, cố níu giữ đôi cánh non nớt, năm... sáu... nhìn kia! Đôi cánh đã đập từng nhịp dứt khoát, chín... mười, bay lên. Chim non bay dần lên chở ánh nắng trên lưng. Mặt trời dịu dàng nhìn chú mỉm cười. Đại dương hiền hòa tung những đám bọt trắng xoá trong bản nhạc mừng chiến thắng... Phía chân trời xa xa hai chấm đen ẩn hiện trong làn mây trắng. Đại bàng đã ra đi, chỉ còn đại bàng con ở lại bắt đầu trong một cuộc sống mới. Đã hàng nghìn năm trôi qua, trải qua biết bao thế hệ nhưng đại bàng vẫn giữ nguyên phong tục cũ, vẫn xây tổ giữa vực thẳm và vẫn chỉ dạy con chim non một bài tập bay duy nhất...”

Chiếc màn nhung từ từ kéo sang hai bên. Chúng tôi bước ra sân khấu trong tiếng nhạc rộn ràng. Huệ tiến lên phía trước. Nó thể hiện động tác một cách thuần thục và tuyệt vời. Tôi hồi hộp dõi mắt nhìn theo. Nhạc nền bỗng chuyển nhịp. Huệ khẽ nhún chân lên cao... rồi lại hạ xuống... rồi lại nhấc mình lên một lần nữa. Thôi chết, nó bị mất đà rồi. Không cẩn thận động tác quay ba vòng hỏng mất. Dàn nhạc đã bắt đầu chơi lại một nhịp. Giữa sân khấu người Huệ cứng đờ, bất động. Đám vai phụ xôn xao, tất cả bỗng nhòe đi. Bất thần tôi lao ra...

Tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Buổi diễn kết thúc, Huệ ôm chầm lấy tôi:

- Đan! Cảm ơn mày. Lần đầu tiên tao thấy mày quay 3 vòng đẹp đến thế.

Không có mày tao đã làm hỏng buổi biểu diễn rồi.

Cô giáo choàng lên cổ tôi một dây hoa dài, thân mật:

- Cô muốn nói là cô rất cảm ơn em.

Tôi mỉm cười rạng rỡ:

- Thành công rồi cô ạ!

Mọi người ủa lên sân khấu. Bao quanh tôi là những nụ cười, những niềm vui và hạnh phúc. Tôi bỗng bồng bềnh trôi trên một dòng sông đầy hoa. Thấp thoáng trong ánh mắt, hình ảnh đôi cánh đại bàng con chớ đầy nắng và gió. Phía dưới là đại dương nép mình khuất phục, trên cao, bầu trời xanh vẫy chào. Bất giác tôi thì thầm: “Bay đi nhé! Đại bàng con!”.

Viết Trong Ngày Sinh Nhật

Đánh máy: Trung Võ và Trung Lê

Cho ngày sinh nhật thứ 21.

1. Thư hỏi: “Tôi qua thế nào?”. ”Ừ, cũng vui” rồi nhíu mày thâm nghĩ không hiểu cái kiểu đông đúc, lộn nhộn và ồn ào có được coi là vui không? “Đã nói gì chưa?”. Tôi lơ đãng “Ai? Nói cái gì?”. “Thì Quang ấy”, Thư thì thâm kèm theo cái hất đầu về phía bàn sau đây tề nhị. Tôi cười “Nói rồi, nhiều lắm, bây giờ nhớ không hết” và nhún vai rất kịch rồi ngồi phịch xuống ghế, loay hoay chuẩn bị sách vở cho tiết đầu tiên. Mấy đứa bạn xúm lại hỏi han về quan tâm “Sinh nhật thế nào?”. Tôi liên tục cười, liên tục trả lời bằng những câu văn hoa xã giao đại loại như ”Ồ, vui lắm. Sao hôm qua không đến?”.

2. Tôi cắm cúi đạp xe. Tiết trời dịu dàng với tia nắng hanh hao dễ tạo cho con người ta cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu. Tôi cũng được sinh ra vào một buổi chiều nhạt nắng đầu tháng ba. Hồi ấy bố đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi, còn mẹ thì đinh ninh nghĩ rằng tôi sẽ là một thằng con trai kháu khỉnh nên đã chọn sẵn cho tôi một cái tên mà sau này khi đi học mỗi lần điểm danh giám thị lại ngạc nhiên “Ô! Con gái à?”. Nhưng dù sao tôi vẫn luôn tự hào về cái tên của mình. Mẹ thường bảo tôi rất biết giữ gìn những gì mà mình có. Tôi phanh xe lại trước ngã tư – đèn đỏ. Con đường chạy dài vắng hoe. Chú

công an thờ ơ ngồi dưới tán dù xanh đỏ. Cột đèn tín hiệu giao thông nhấp nháy. Xe máy rú ga. Ô tô bấm còi tin tin. Người đi đường vội vã băng qua cái ngã tư đầy bụi. Tôi chống một chân lên vỉa hè, chờ đằng sau tuổi 21 nặng trĩu, băn khoăn không biết nên rẽ phải hay rẽ trái? Ngoái đầu nhìn lại chẳng đường đã qua chỉ thấy nhạt nhòa, trống trơn.

3. Một năm 365 ngày, trong đấy có một ngày được gọi là ngày sinh nhật. Mọi năm cứ vào ngày ấy, tháng ấy tôi lại được thêm một tuổi – cái món quà mà dù không muốn cũng phải nhận. Hôm qua, tôi vừa đưa tiền tuổi 20 của mình và ngạc nhiên khi mình không buồn – không vui, chỉ mệt. Cả buổi tối xoay như chong chóng, chạy ra chạy vào cười nói lảng xảng, tua đi tua lại mỗi món một điệp khúc: “Kìa! Anh (chị) ăn bánh kẹo tự nhiên đi” trong khi bạn bè ngồi năm tụm ba tán phét trêu chọc nhau rôm rả. Cứ như đây là dịp may hiếm có để lâu ngày bạn bè gặp nhau ôn chuyện xưa. Đôi lúc tôi có cảm tưởng mình đang dự sinh nhật của một ai khác đang bình thản ngồi kia cắn hạt hướng dương tí tách. Trong tiềm thức tôi vẫn mơ đến một ngày sinh nhật khác – hoàn toàn khác. Tôi sẽ ngồi trong góc yên tĩnh nào đấy, thấp lên hai ngọn nến, bật bản nhạc hòa tấu của Paulmariat và lan tỏa trong không gian thoang thoảng mùi hương dạ lý. Có lẽ tôi là người không thích hợp với đám đông. Chưa bao giờ tôi tìm được tiếng nói chung với những người xung quanh. Họ như thuộc về thế giới khác – Đông đúc, xô bồ, đơn giản và vô tâm. Rồi sau khi khách khứa ra về, tôi ngồi lại giữa ngồn ngộn ly tách, hoa hoét, bơ phờ, đối diện với chính mình. Cô độc và trống rỗng lạ lùng. Nước mắt cứ ập òa dâng lên mi thâm nhủ “Có lẽ mình sẽ khóc một chút” dù không có lý do chính đáng.

Thư hỏi “Dạo này mày với Quang đến đâu rồi? Sao mà kín thế!”. “Thì tao cũng có biết gì đâu, chắc vẫn thế?” Kèm theo một nụ cười hờ hững và băn khoăn tự hỏi không biết bọn con gái ở lớp có hứng thú gì trong chuyện này

cơ chứ? Thư nhún vai bỏ đi. Tôi cũng không định đuổi theo. Suy cho cùng trong chuyện này chỉ có Quang là người hạnh phúc, bỗng dưng trở thành trung tâm của mọi sự chú ý.

Quang học cùng lớp với tôi. Không đẹp trai, cũng không có tài lẻ, chỉ duy nhất một điểm thuận lợi là nhà Quang gần nhà tôi – cùng nằm trên con đường ngoại thành đầy bụi trộn lẫn mùi nước mắm đặc trưng (Trung bình cứ 100 mét lại có một đại lý nước mắm: Nha Trang, Phan Thiết, Phú Quốc... đủ cả). Những lúc ở bên Quang tôi luôn thấy nhẹ nhõm. Không biết đây là thứ cảm giác thuộc gam nào nhưng biết là nhẹ nhõm. Vậy thôi. Hình như tôi đã từng đi qua một môi tình. Cái tình cảm không đầu không cuối ấy chẳng đủ để nuôi tiếc, nhớ nhung đủ để con người ta nhắc đến trong những lúc rảnh rỗi như một kỷ niệm. Thỉnh thoảng gặp lại nhau hai đứa bối rối cười xòa. Nụ cười rất “Người quen”.

5. Tôi đã đón tuổi 21 mà không có mẹ. Nói thật thì có vẻ tàn nhẫn nhưng biết đâu như thế lại tốt hơn. Không phải vì tôi không yêu mẹ mà chỉ vì tôi không biết phải biểu đạt tình cảm như thế nào. Thế hệ của mẹ đã đi qua sự tàn khốc của chiến tranh, đã chứng kiến quá nhiều mất mát, hy sinh nên giờ đây cái ranh giới giữa được - mất; có – không đã là hư ảo. Mẹ không say mê nghệ thuật, không thích đọc thơ, nghe nhạc. Tôi là tất cả những gì mà mẹ có và mẹ yêu tôi theo cách của riêng mình. Nhưng tôi lại không thể hỏi chuyện mẹ theo kiểu “Dạo này thịt lợn lên mấy nghìn một lạng?”. Bỏ bảo “Giữa các thế hệ luôn có khoảng cách”. Tôi bị ám ảnh bởi những khoảng cách ấy. Vì chúng mà tôi thấy mình quá cô độc và yếu đuối.

6. Tôi chọn cho mình một góc khuất trong nhà thờ, phía tay phải. Tôi đến nhà thờ không phải vì yêu Chúa, cũng không phải vì bài giảng Thánh Kinh của Đức Cha. Tôi không tìm được niềm tin trong tôn giáo. Tôi đi lễ chỉ vì tiếng đàn dương cầm. Từ nhỏ, giai điệu ngọt ngào, du dương từ những phím

đàn trắng ngà đã hấp dẫn tôi kỳ lạ. Tôi không có năng khiếu về âm nhạc nhưng có thể cảm nhận sự trầm bổng của từng nốt nhạc qua sự rung động của cảm giác. Đây là niềm đam mê của tôi. Hồi ấy tôi không có đủ điều kiện để học dương cầm. Bài học đàn duy nhất chỉ là nắn nốt kẻ khuôn nhạc lên giấy trắng và tỉ mẩn chăm chút cho khóa cho son đầu trang. Viễn cảnh bay bổng cùng những phím đàn dương cầm đã vỗ về tôi trong giấc ngủ. Tôi không phải là người hay đòi hỏi. Mẹ đã dạy tôi cách bằng lòng với hiện tại, và âm nhạc chỉ là ước mơ xa vời.

Xơ đặt vào tay tôi nụ hồng trắng muốt “Chúa ban phước lành cho con”. Tôi nhìn nụ hồng nhỏ nhoi đầm sương – loài hoa luôn tàn héo trước khi kịp nở và nhìn Xơ – bé nhỏ, xa lạ trong chiếc áo chùng màu đen “Chúng chưa bao giờ dám sống hết mình phải không xơ?”. Xơ ngạc nhiên “Con nói gì?”. “Dạ không – tôi lúng túng – Thôi con về”. Xơ mỉm cười - đến nụ cười cũng hờ hững, vô cảm “Ừ, con về”.

Đời người có được bao nhiêu lần 20 năm? Nhân loại chỉ giống nhau ở sự bắt đầu và sự kết thúc. Bằng những cách khác nhau người ta vui vẻ sống, mệt mỏi tranh giành, luẩn quẩn trong yêu – ghét trên con đường ra trong từng ấy năm qua mình cũng sống tũn mủn, tầm thường như bao nhiêu người khác mà thời gian thì không chờ đợi ai. Tôi phóng xe về nhà “Mình sẽ bứt phá”. Hoan hỉ vạch ra một kế hoạch mới đầy lạc quan với những tháng ngày sôi động của tuổi trẻ, tuyệt nhiên không còn nhắc đến những câu hỏi vớ vẩn kiểu như “Trưa nay ăn gì, thịt hay cá?”. Và mơ màng nghĩ đến một sự đổi thay trọng đại.

Vô tình gặp Quang trước cửa, “Hôm qua thế nào?”. Tôi sửng người lại, hụt hẫng. Quang mà cũng hỏi một câu tầm thường thế ư? Mệt mỏi buông một câu gọn lỏn “Buồn” rồi lạch xạch dắt xe vào nhà. Chợt nhớ ra vào ngày này năm ngoái mình cũng hờ hững y như thế. Cũng về ra những đồng công việc

mà không bao giờ bắt đầu nổi. Còn nhớ có lần mẹ nói “Người ta không chỉ uống nước lọc, hít thở khí trời để làm thơ, vẽ tranh”.

7. Tôi lặng lẽ đứng bên khung cửa sổ. Một năm có một ngày để suy ngẫm cho 364 ngày đã qua, lên dây cót cho 364 ngày sắp đến kể cũng hay. Để rồi khi ngày đầu tiên của năm mới bắt đầu thì mọi chuyện lại không có gì thay đổi... Rút cục cây đàn dương cầm mãi là ước mơ xa vời, những nốt nhạc lấp lánh mãi đợi chờ phía trước. Thở dài “Biết làm sao khác được” và tự an ủi “Cuộc sống mà”. Cũng may, mỗi năm chỉ một ngày sinh nhật.

Ngoài kia, nắng và gió hanh hao.

Từ mai có lẽ tôi sẽ không đến nhà thờ nữa!

Nguồn: Thời Áo Trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003